

மௌன ஓலங்கள்

2.
4. 8/11
31
AM

சோ. ராமேஸ்வரன்

மௌன ஓலங்கள் (நாவல்)

ஆசிரியர்	:	சோ. ராமேஸ்வரன்
முதலாவது பதிப்பு	:	ஜூலை 1995
பதிப்புரை	:	ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு	:	திருமதி செ. ராமேஸ்வரன் 41/2 சித்ரா ஒழுங்கை, கொழும்பு - 5.
அச்சுப்பதிவு	:	கிரியேட்டிவ் ஹான்ட்ஸ் (பிரைவேற்) லிமிற்றெற், பம்பலப்பிட்டி.
அட்டைப்படம்	:	கலாநிதி உதய ராஜபக்ஷ
விலை	:	ரூபா 50/-

Mowna Olangal (Novel)

Author	:	S.Rameswaran
First Edition	:	July, 1995
Copyright by	:	Author
Published by	:	Mrs. S. Rameswaran, 41/2 Chitra Lane, Colombo - 5.
Printed by	:	Creative Hands (Pvt) Ltd., Bambalapitiya.
Cover by	:	Dr. Udaya Rajapakse
Price	:	Rs. 50/-

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள் :

- யோகராணி கொழும்புக்குப் போகிறாள் - 1992 - நாவல்
இவர்களும் வாழ்கிறார்கள் - 1993 - நாவல்
இலட்சியப் பயணம் - 1994 - நாவல்
சுதந்திரக்காற்று - 1994 - சிறுகதைத் தொகுப்பு
அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சை - 1995 - நகைச்சுவை நாவல்

மௌன ஓலங்கள்
(நாவல்)

ஆசிரியர்
சோ. ராமேஸ்வரன்

479804

ஆசிரியர் உரை

நூலுருவில் வெளியாகும் எனது ஐந்தாவது நாவல் இதுவாகும். 1992 இல் "வீரகேசரி வார வெளியீட்டில்" "நிறைவேறாத சொர்க்கங்கள்" என்ற தலைப்பில் வெளியாகி இருந்தது. அந்நேரத்தில் பல வாசகர்களும் இதை பாராட்டியதுடன், வரவேற்றதை "வாசகர் கணைகளில்" வெளிவந்த கடிதங்கள் மூலம் அறிந்தேன். அதனால் இதை நூலுருப்படுத்த விரும்பினேன். இதை அப்படியே வெளியிடாமல் மெருகூட்டியிருப்பதுடன், முடிவிலும் மாற்றம் செய்திருக்கிறேன்.

இதனைத் தொடராக வெளியிட்டு எனது இலக்கிய பசியைத் தணித்தவர் "வாரவெளியீடு" ஆசிரியர் திரு. பொன். ராஜகோபால்.

நூலாக வெளியிடமுன் மெருகூட்டுவதற்காக வழமை போல் எனது அலுவலக நண்பர்களான ஆராய்ச்சி பயிற்சி உத்தியோகத்தர்களாகக் கடமையாற்றும் திரு. த. இரவிச்சந்திரன், திரு. மு.கௌரிசங்கர் ஆகியோரிடமும், எனது சகல படைப்புகளுக்கும் விமர்சனம் எழுதும் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோனிடமும் நீட்டிய போது அவர்கள் சில கருத்துக்களை வெளியிட்டனர்.

எனது முந்திய மூன்று நாவல்களையும், ஒரு சிறு கதைத் தொகுப்பையும் வியாபாரம் என்று முற்றிலும் கருதாமல் இலக்கியப்பணி என்ற நினைப்பில் நியாயமான செலவில் அச்சிட்ட கிரியேட்டிவ் ஹான்ட்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிற்றெற்றின் உரிமையாளரும், பால்ய நண்பனுமான திரு.சிவசுப்பிரமணியம் ஜெகதீசன் இம்முறையும் அதே பணியைத் தொடர்ந்துள்ளார். அத்துடன் எனது எண்ணம் போலவே அலுவலக நண்பனான கலாநிதி உதய ராஜபக்ஷ அட்டைப்படத்தைக் கீறித்தந்தார்.

மேலே குறிப்பிட்ட சகலருக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றிகள்.

இத்தொடரை நூலுருவில் வெளியிட அனுமதி தந்த 'எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் சிலோன் லிமிற்றெற்றுக்கும்' எனது நன்றி.

சோ. ராமேஸ்வரன்

41/2 சித்திரா ஒழுங்கை

கொழும்பு - 05.

(1)

வழக்கத்திற்கு மாறாகத் தயக்கத்துடன் புலர்ந்தது அந்தக் காலைப் பொழுது. கதிரவனின் உற்சாகக் கீற்றுக்கள் மப்பிற்கும், மந்தாரத்திற்கும் நடுவில் முடங்கி விட, வேதனைச் சிரிப்பை இளம் கரியவானம் உதிர்க்க

இசைசான மழைத் தூறல், காலைப் பொழுதின் யூானத்திற்கு முகாரியின் பின்னணி அமைத்தது.

காலைக் கதிரவனை உற்சாகத்துடன் பல்லவி பாடி வரவேற்றிடும் இந்தச் சின்னச் சின்ன பறவைக் கூட்டங்கள் இன்று எங்கே போய் விட்டன? மழைத் தூற்றலின் பாரம் தம் பஞ்சு மேனியில் பட்டு, தாம் அழிந்து விடுவோமோ என்ற காரணமற்ற பயத்தால், எங்காவது பறந்து போய் விட்டனவா?

இயற்கைச் சூழலின் நிலையில் - மனம் ஈரமாகி இருக்க - வேதனையின் விளிப்பில் செல்லத்துரை நின்று தவித்தார், தத்தளித்தார். ஒரு வாரத்தின் முன் சோகத்தைத் தாழ முடியாமல் அழுதார், புலம்பினார், அரற்றினார், ஒப்பாரி வைத்தார். கல்மனங்கள் கூட கரைந்து விட்டன.

இன்று செல்லத்துரை ஊமையான நிலையில், சகல உணர்ச்சிகளையும் அடக்கியபடி, வேதனையின் இறுக்கத்தை அனுபவிக்கிறார்.

விதவையான மகளுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி, அவள் புண்பட்ட மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கக் கூட முடியாத நிலையில்.... 'பின்ன, நீ என்ன பாவம் செய்து பிறந்தியோ' என்று அடிக்கடி புலம்பியபடி.....

செல்லத்துரையின் ஒரேயொரு மகனான நளினி இருபத்திரண்டு வயதில் விதவைக் கோலத்தை - யாருமே எதிர்பார்க்காத வேளையில், கவிகரித்து விட்டாள். திருமணமாகி - திருமண ':போட்டோ அல்பம்' வீடு வரும் முன்னரேயே கணவனுடன் வாழ முயன்றும், அதில் தோல்வியுற்று வாழ்க்கையை ஒடித்து விட்டாள்.

தனது அறையில், ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்த நளினியின் பார்வை ஜன்னலினூடாக பாய்ந்து பரந்து கிடந்த கருமை மேகத்தில், அனாதைத்தனமாக குத்தி நின்றது. அவள் இதயத்தில் இது நாள் வரை ஆழமாகப் பதிந்திருந்த அதிர்ச்சி, வேதனை, ஏமாற்றம் என்று ஒவ்வொன்றுடனும் ஒவ்வொன்று போட்டியிட்ட நிலையில், விளங்கிய உணர்ச்சிகள், கொஞ்சம், கொஞ்சமாக வெளியேறி விட்டிருந்தன. எச்சங்களாக, அவற்றின் வடுக்கள் அவள் முகத்தில் ஓட்டி, அவள் நிலையைத் துலாம்பரப்படுத்தின.

"பாவம் பெடிச்சி இந்த சின்ன வயசில தாலியை அறுத்துக் கொண்டு தவிக்குது. இனி என்ன செய்யப் போகுதோ" என செல்லத்துரையின் காதுபடக் கூறி, அவர்கள் துக்கத்தில் மறைமுகமாகப் பங்கெடுத்தார், அவர்களது தூரத்துச் சொந்தக்காரர் ஒருவர்.

"செல்லத்துரை கால்வயிறும், அரைவயிறுமாகப் பட்டினி கிடந்து காசைச் சேர்த்து, பெடிச்சியை நல்ல இடத்தில் கட்டி வைச்சார். பொடியனும் நல்ல வாட்ட சாட்டமாக இருந்தான். பொருத்தமான சோடி எண்டு நினைச்சன். அடக் கருமமே, கலியாணம் கட்டி மூண்டு நாளைக்குள்ள அவன் கண்ணை மூடிட்டான்" என்று முன்வீட்டு ஏகாம்பரம் பெருமூச்சுவிட்டார்.

"தாய் இருந்தாலும் அவளினர் துக்கத்தில் பங்கெடுத்திருப்பா. அந்த விசயத்தில் கூட பெடிச்சி தூரதீர்ஷ்டசாலி...." "யாரோ" ஒருவர் மூக்கால் அழுதார்.

நீளினி தனிமரமாகி விட்டாள்.

மோகனுடன் வாழ்க்கையைப் பிணைத்து, தாம்பத்தியத்தின் அர்த்தத்தை முதலில் உணர்வுப் பூர்வமாக அனுபவிக்க முற்பட்டாள். ஆனால், அவள் உள்ளத்தில் அதையொட்டி படிந்து, பதுங்கி இருந்த எண்ணம், கற்பனைக் கோட்டை, எதிர்பார்ப்பு என்று யாவும் தவிடு பொடியாகி, திருமண வாழ்வின் செழுமையை உணராமல் விதவையாகி விட்டாள்.

மகளைக் காணும் சில சமயங்களில் - அவள் பிஞ்சு முகத்தைப் பார்த்து, நெஞ்சு உருகிய செல்லத்துரை, கண்ணீர் விட்டு அழுதார். அவளை, அவள் விதியை, தன் விதியை என்று உணர முடியாத சக்திகளைத் திட்டித் தீர்த்தார்.

"ஆர் செய்த பாவமோ, உனக்கு இந்தக் கதி வந்திட்டுதே..." என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி துயரப்பட்டார்.

எட்டுச் செலவு வரை நளினியின் துக்கங்கள், துயரங்களில் அரைகுறையாகப் பங்கெடுத்த மோகனின் பெற்றோர், அவளிடமிருந்து விடைபெற்ற போது, நளினி அவர்களுடன் முகம் கொடுத்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

"பிள்ளை, உமக்கு ஏதும் உதவி தேவை எண்டால் வெட்கப்படாமல் கேளும். தம்பி இல்லை எண்டதுக்காக எங்களிடை உதவி கேட்கக் கூடாது எண்டு நினையாதையும்" மோகனின் தாய் 'எங்கேயோ' பார்த்தபடி சொன்னாள்.

"உமக்கு வசதிப்படுற நேரம் வீட்டை வாருமன்." தகப்பன் சாட்டுக்குச் சொன்னார்.

அவர்களின் வார்த்தைகளை ஜீரணிக்க முடியாத நிலையில்,

கோப உணர்ச்சியை மனதினுள் அமுக்கி வெறுமனே தலையை ஆட்டி அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தாள் நளினி.

இளம் வயதில் - சிட்டாக ஆடி, ஓடித் திரியும் வயதில் நளினியின் வாழ்க்கையில் இருள் சூழ்ந்து விட்டது. சோகம் இதயத்தைச் சுவீகரித்து விட்டது. எதிர்காலத்தைமிட்டு ஒரு கேள்விக்குறி.... சூன்ய உணர்வில் இருந்து விடுபட முடியாத ஒரு நிலை....

ஒரு மாதத்திற்கு முன் ஒரு மாலைப் பொழுதில் கண்களில் மலர்ச்சியை வெளிப்படுத்தியவண்ணம், இதயம் துடிதுடிக்க மோகன் முன் நின்றதை.... பக்கத்து வீட்டு வானொலியில் மாப்பிள்ளை வந்தார், மாப்பிள்ளை வந்தார் மாட்டு வண்டியிலே என்ற பாட்டு வெளிப்பட, அதைச் செவிமடுத்த அவன் வெள்ளைச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்ததை.... கவர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டு கண் சிமிட்டியதை..... தேநீரைப் பரிமாறியவளிடம் யாரும் அவதானிக்காத வேளையில், "உங்களுக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்குதா" என்று ரகசியக் குரலில் கேட்டதை விடைபெறும் முன் கண்களால் கதை பேசியதை....

இப்படி சின்னச் சின்ன - உணர்வுகளைத் துடிக்க வைக்கிற - சம்பவங்களை, அன்றைய இராப்பொழுதில் மனதினுள் வரவழைத்து, அதில் ஓர் இண்பத்தை, உவகையை, சின்ன 'பரபரப்பை' அடைந்தாள்.

இது நடந்து மூன்றாம் நாள் அவள் பருத்தித்துறை சந்தைக்கு நண்பியுடன் போய்விட்டு, வீடு வந்த போது, செல்லத்துரை களிப்புடன் காணப்படுகிறார். மகளைப் பூரிப்புடன் நோக்கி, பற்களைக் காட்டுகிறார்.

"பிள்ளை மாப்பிள்ளைப் பகுதிக்கு உன்னை நல்லா பிடிச்சுக் கொண்டதாம். எய்ய கலியாணத்தை வைக்கலாம் என்று கேட்டு கடதாசி எழுதி இருக்கினம். உனக்கும் இதில விருப்பந்தானே என்றும் கேட்டிருக்கினம். நீ என்ன பிள்ளை சொல்லறாய்" என மகிழ்ச்சி பொங்கிய நிலையில் செல்லத்துரை கேட்க, நளினியின் முழு உடலும் ஒரு முறை சிலிர்த்தது.... இதயத்தினுள் இண்ப உணர்வு கிளர்ந்தெழ பேச முடியாத நிலையில் தவிக்கிறாள்.

"சொல்லன் பிள்ளை....."

"எனக்கும் விருப்பம்" என்று சொல்லும் போதே நாணம் அவள் முகத்தை தன் இஷ்டப்படி சுவீகரித்து விடுகிறது.

சுமாரான அழகி என்ற பதத்துக்குள் நளினியை, அடக்கலாம். நேர் கூரான மூக்கும், 'ஓ' என்ற வியப்பையும், மகிழ்ச்சியையும் ஒன்றிணைத்த கண்களும், சிரிக்கும் போது பற்களில் தெரியும் 'பளிச், பளிச்' என்ற கவர்ச்சியும், பேச்சில் மறைந்திருந்த இனிமையும், உடலில்

தெரிந்த நளினமும், அடக்கமான சுபாவமும்.....

ஊரில் மூன்று படுக்கை அறைகளைக் கொண்ட லட்சணமான வீடு. ஐந்து லட்சம் ரூபா சீதனம். ஒரு லட்சம் ரூபா இனாம். தாய் விட்டுப் போன நகைகள். செல்லத்துரையின் கடின உழைப்பினால் தேறிய சொத்து அவள் சீதனமாகப் பேரம் பேசப்பட்டு, இறுதியாக்கப்பட்டது.

மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் சம்மதம் கிடைத்தவுடன், செல்லத்துரை சட்டுபுட்டுண்டு எல்லாக் காரியங்களையும் நிறைவேற்றினார்.

நல்ல நாளில், சுப முகூர்த்தத்தில் திருமணம் ஒப்பேறியது. நளினியின் கழுத்தில் மோகன் தாலியைக் கட்ட, கூடி இருந்தோர் மணமக்களை மனதார வாழ்த்த — மணவறையின் அருகில் நின்ற வாலிபன் ஒருவனின் உள்ளம் அழுது வடிந்த நேரத்தில் — மனைவி என்ற அந்தஸ்துக்கு நளினி உயர்த்தப்பட்டாள்.

சீதன வீட்டில் — பெண்ணின் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத ஓர் இரவாகக் கனியும் முதலிரவுக்கு நளினி தயாரானாள்.

பல எதிர்பார்ப்புகளுடன், இதயம் 'துடிதுடித்த' நிலையில் கணவனிடம் சென்றாள். தனது நண்பிகள் முதலிரவு என்றால் அதன் அர்த்தம் இப்படித் தான் இருக்கும் என்று ஏற்கனவே கூறி இருந்தபடியால், அதை அனுபவிக்கும் பக்குவத்தை வரவழைத்தபடி மோகனை நெருங்க.....

நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்ப, கைகள் நடுங்கிய நிலையில், மோகன் கட்டிலில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு, அவள் மனம் சுருங்கிவிட்டது.

நளினியின் நிழலுருவத்தை மட்டும் பார்த்த மோகன், "நளினி பிளீஸ் என்னை மன்னிச்சு போடும். எனக்கு நெஞ்சை என்னவோ செய்யுது. நான் படுக்கப் போறன்" என்றான்.

"நெஞ்சு நோகுதா? டொக்டரிட்டை போகணுமா?" என அவள் கேட்க, "இந்த ராத்திரியில் போறது கஷ்டம். நாளைக்கு காலமை நிலைமையை அனுசரித்துப் போவம்" என்ற மோகன், மேலும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல், சுவர் பக்கமாகப் பார்த்தபடி தூங்கிவிட்டான்.

அவன் அலட்சியப் போக்கு அவள் நெஞ்சைக் குத்தினாலும், நெருங்கிப் பேச்சுக் கொடுத்தாள். ஆனால், அவன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. 'ஊம்', 'ஊம்' என இரு தடவைகள் முணுமுணுத்தவன், உறக்கத்தை தழுவிவிட்டான்.

அவன் செயல் அவளுக்கு விசித்திரமாகத் தென்பட்டது. உள்ளூர மெல்லிய ஆத்திரத்தையும் நுழைத்தது. மெலிதான வேதனையும் இடையிடையே தலைகாட்டியது.

நீண்ட நேரமாக என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் முழித்தாள்.

இப்படியானதொரு சூழ்நிலை இங்கு உருவாகும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. இச் சூழ்நிலைக்கு எவ்வாறு முகம் கொடுத்து, இதில் இருந்து தன்னைத் தவிர்த்துக் கொள்வது என்று அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. எங்காவது ஓடிச் சென்று, எதையாவது கட்டிப் பிடித்து கதறி அழ வேண்டும் என்ற ஓர் உத்வேகம் மனதில் எழுவதும், தணிவதுமாக இருந்தது.

பிரமை பிடித்த நிலையில் நின்றவள், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இயல்பு நிலைக்கு வந்தாள். கூறைச் சேலையைக் கழற்றிவிட்டு, 'டைட்டி'க்குள் புகுந்தவள், மோகனின் அருகில் சாய்ந்தாள்.

அதில் ஓர் புதுவகை இன்பத்தை அவன் அடைந்தாலும், அந்த இன்பம் அரைகுறையானது போலவே அவளுக்குத் தென்பட்டது. அவன் அளிக்காத வரவேற்பு, அவன் முகத்தை நாணத்தினால் சிவக்க வைக்காத அவன் செயல், அவளுடன் பேசிவிட்டு சுவர் பக்கம் திரும்பிய அவனது அலட்சியப் போக்கு என்று யாவும் அவன் உள்ளத்தைக் குதறியபடி இருந்தது. முதலிரவின் அர்த்தத்தையே அசங்கதப்படுத்திய அவன் போக்கினை எண்ணி, அவன் வேதனை அடைந்தான். ஆரம்பமே இப்படியென்றால் அடுத்தடுத்த கட்டங்கள் எவ்வாறு அமையும் என்ற அச்சம் அவளைக் கலக்கியது.

பலவிதமான சிந்தனைகள். ஒன்றுக்கொன்று முரணான எண்ணங்கள். அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

இறுதியாக அதிகாலை அளவில் நித்திரையை வெகு கஷ்டப்பட்டு அரவணைத்தாள்.

காலையில் கண் விழித்த போது, எட்டு மணியாகிவிட்டது. கட்டில் காலியாக இருந்தது. மோகன் எழுந்து எங்கேயோ போய் விட்டான்.

பகல் பொழுது முழுவதும் இடையிடையே மோகன் தென்பட்டான். 'எதையோ' பறிகொடுத்த நிலையில் அவன் இருப்பதை அவன் அவதானித்தான். நாட்கள் மறைய அவன் வழமை நிலைக்குத் திரும்பி விடுவான் என்று மனம் எடுத்துச் சொல்ல, அவனுடன் மனம் விட்டு பேசி, அவன் முதல் நாளிரவு நடந்த விதம் குறித்தும், அவனது அசமந்தப் போக்கு குறித்தும், ஆராய அவன் முற்படவில்லை. அவன் ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசியது மட்டும் அவன் உள்ளத்தை குத்தியபடி இருந்தது. எனினும், மனதை அலைபாய விடாது, நாளாந்தக் கருமங்களை முகத்தைச் சுளிக்காமல் நிறைவேற்றினான்.

இரவு மலர்ந்தது.

நளினியிடம் ஆர்வம் கலந்த பயம் பிரதிபலித்தது. மனதுக்குள் மெல்லிய மகிழ்ச்சி முகிழ்ந்தது.

முதல் நாளிரவு மோகனிடம் சென்ற போது விளங்கிய நிலையில்

— நெஞ்சு பதை பதைக்க மீண்டும் அவனிடம் சென்றாள். அன்றைய தினமும் அவளுக்குத் தோல்வி தான் ஏற்பட்டது.

அவன் முதல் நாள் பல்லவியை மீண்டும் ஒப்புவித்தான்.

அவளுடன் அன்பொழுக்கப் பேசக் கூட திராணியற்ற நிலையில், அவள் எதிர்பார்ப்புக்களை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில், இரண்டாவது நாளாகவும் அவன் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துவிட்டான்.

அவன் செய்கை அவளுக்கு அளவில்லாத ஆத்திரத்தை வரவழைத்த போதும், அதை அடக்கியபடி அவன் நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுக்க முற்பட்டான். வேண்டாம் என்னைப் படுக்கவிட்டால் போதும் என்று அவன் செய்கையைத் தடுத்துவிட்டான்.

அவன் நிலையை அவளால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவன் செய்கை அதிசயமாகவும், ஆச்சரியமாகவும், ஆத்திரமூட்டுவதாகவும் விளங்கியது.

இரவு முழுவதும் மனம் அழுகையில் அமிழ்ந்தது. நித்திரை தழுவிய பின்னர் அடிக்கடி கெட்ட கனவு கண்டு கண் விழித்தான்.

தன் நிலையை யாரிடம் சொல்லி அதற்குப் பரிசாரம் காண்பது எனத் துடித்தான்.

அதே வேளை, இன்னொரு விடயம் அவள் மனதினுள் பூதாகாரமாக உருவெடுத்து, அவள் மனதை அலைக்கழித்தது.

மோகனுக்கு உண்மையிலேயே என்ன வருத்தம்? நெஞ்சு வலிக்கிறது என்று இரு இரவுகள் கூறி, பேச்சைக் கூட மட்டுப்படுத்தி இருந்தான். உடம்பைச் சுருட்டியபடி தூக்கத்திற்கு கட்டுண்டு விட்டான். உண்மையாகவே அவனுக்கு நெஞ்சு வலியா? இல்லாவிட்டால் நெஞ்சுவலி என்று நடிக்கிறானா? அப்படி நடிப்பதாயின் அதுக்கு காரணம் என்ன? அவனுக்கு தன்னைப் பிடிக்கவில்லையா? பலவந்தத்தின் பேரில் கலியாணத்திற்கு சம்மதித்தானா? இல்லை என்றால் பாலியலில் விருப்பம் அற்றவனா?

“என்ற அவர் கலியாணம் முடிச்சு இரண்டு, மூண்டு நாளா என்னை நெருங்கவில்லை. மலேரியா காய்ச்சல் வந்த ஆட்கள் மாதிரி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டு பயந்தார். அவருக்குள்ள ஒரு பயம் இருந்திருக்க வேணும். பேந்து நாள் அவரோட கதைச்சு அவருக்குள்ள இருந்த பயத்தை துரத்திப் போட்டன்” என்று தன் வகுப்பு நண்பி ஞானசுந்தரி ‘என்றோ’ ஒரு நாள் சொன்னவை நளினியின் ஞாபகத்தைத் தட்டிப் பார்த்தன.

அந்த நிலையிலா மோகனும் விளங்குகிறான் என்று வியந்தாள்.

“சில ஆம்பிளையள் கம்பீரமாக இருப்பினும், ஆனால், அவையள்

சரியான பயந்தாங் கொள்ளிகள். சில வேலையில் பொம்பளைகளைக்கண்டால் கூட பயந்து நடுங்குவினம் என்று நளினியின் ஒன்றுவிட்ட அக்கா சிவராணி ஒருமுறை சொன்னவையும் நளினியின் உள்ளத்தினுள் புகுந்தன.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக மோகன் பற்றிய ஓர் உண்மை தனக்குள் வெளிச்சமடைகிறது என்ற நினைப்பு அவளுள் வலுவடைகின்றது. ஞானசுந்தரியும், சிவராணியும் வெளியிட்ட கருத்துகளுக்குள் அடக்கப்பட வேண்டிய ஒரு 'நசங்கிய' மனோ நிலையில் தான் மோகன் பரிணமிக்கிறான் என்ற முடிவுக்கு நளினி வருகிறாள்.

மோகனை இயல்பு நிலைக்கு - அவன் பயத்தை உதறித்தள்ளும் வகையில் - நெஞ்சுவலி என பாசாங்கு செய்து அவனை உதாசீனப்படுத்தும் நிலையில் இருந்து மீட்பது தனது கடமை என நளினி நம்பினாள். மறு நாள் அவனுடன் ஆற அமர்ந்திருந்து இது பற்றி மனம் விட்டு அலசி ஆராய வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு அவன் வந்தாள்.

தன் வாழ்க்கையில் செழுமையை ஏற்படுத்த - ஏமாற்றங்களை எதிர் நோக்குவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள - அவனின் மனதைப் பக்குவப்படுத்தியே தீர வேண்டும் என்று அவளுள் ஏற்பட்ட தீர்மானம், மறு நாள் காலைக்குள் வெறியாகிவிட்டது.

சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கி - குட்டி போட்ட பூனையாட்டம் அவனையே சுற்றிச்சுற்றி வந்தாள். ஆனால், நாள் முழுவதும் உறவினர்களும், நண்பர்களும் அவர்களைக் காண வர அவளுக்கு அவனுடன் அந்தரங்கமாகப் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை.

இரவு பிறந்தது. அவள் எதிர்பார்த்ததிற்கு மாறாக - நெஞ்சுவலி என்று துவளாமல் அவளை நேருக்கு நேர் நோக்கியவண்ணம், அவளுடன் மனம் விட்டுப் பேசினான்.

“உம்மைக் கண்டு நான் பயப்பட இல்லை. உமக்கு இப்படி ஒரு குற்றத்தை செய்து விட்டனே எண்டு நினைச்சு கூனிக் குறுகினன்” என்றெல்லாம் சொன்னவன், தன் நிலையைத் தெட்டத் தெளிவாக்கினான்.

தொடர்ந்தும் அவன் பேசிக் கொண்டிருக்க, அவன் மீது நளினிக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஆத்திரம், கோபம், வெறுப்பு, எரிச்சல் ஆகிய உணர்ச்சிகள் கரைய அன்பு, அதை மீறிய நிலையில் பரிதாபம் ஏற்பட்டது.

“சொரி, உங்களைப் பற்றி என்னென்னமோ எண்ணிவிட்டன். என்னை மன்னிச்சுப் போடுங்க” என்று அவள் சொல்லும் போது, மோகன் தன் நெஞ்சைப் பிடித்தான், துடித்தான், இறுதியில் துவண்டான். நளினி பயந்தே விட்டாள்.

“அப்பா” என்று ஓடிச் சென்று தகப்பனை அழைத்து வந்தாள். மருமகன் துடிப்பதைக் கண்ட செல்லத்துரை டொக்டருக்கு

ஆள் அனுப்பினார். ஆனால், டொக்டர் வரும் முன் மோகனின் உயிர் நளினியின் மடியில் பிரிந்து விட்டது.

சொற்ப வேளைக்குள் நடந்து முடிந்த சம்பவம் இது.

(2)

அலுமாரியில் புத்தகங்களுடன் அடுக்கப்பட்டிருந்த சிவப்பு அட்டையுடனான புத்தகத்தை எடுத்த விநோதன், ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் ஆர்வத்துடன் புரட்டினான். இரு பக்கங்களுக்கு நடுவில் கிடந்த புகைப்படம் ஒன்றை எடுத்தவன், தனது கட்டிலுக்குச் சென்றான். கட்டிலில் குப்புறப்படுத்தபடி அந்தப் படத்தைப் பார்வையால் மெய்ந்தான்.

நளினியின் மார்பளவிலான புகைப்படம் அது. பதினாறு வயதாக விளங்கிய போது, ஒரு கலியாண வீட்டில் அப்புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டது. “விநோதன் அத்தான், இந்தாங்க என்ர படம். அடிக்கடி பார்க்காதீங்க. இடைக்கிடை பாருங்க” என்று சொல்லி, நளினி அப்புகைப்படத்தை நீட்டி இருந்தாள்.

அப் படத்தைப் பார்க்கப், பார்க்க அவன் உள்ளம், ‘நளினி, நளினி.....’ என ஏக்கத்துடன் நிலை தழும்பியது.

“விநோதன் அத்தான்” என்று அவனுடன் சம்பாஷிக்கும் பொழுதெல்லாம் அன்புடன், ஆசையுடன், உரிமையுடன் விளிக்கும் அவளின் இன்றைய நிலை.....!

புன்னகை மாறாமல், பலப்பல விஷயங்களை ஒளிவு மறைவில்லாமல் பரிமாறி, தனது கள்ளம் கபடமற்ற உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தியவளின் இன்றைய நிலை.....!

திலகம் என்ற பெண் ஒருத்தி - நளினியின் தூரத்துச் சொந்தம் - திருமணமாகி நான்கு வருடங்களின் பின் விதவையாகி விட, நளினி பெரிதும் மனம் கலங்கி இருந்தாள்.

“அத்தான், திலகம் பாவம்..... புருஷன் இல்லாமல் எப்படித் தான் வாழப் போகுதோ தெரிய இல்லை. எனக்கு இப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால்.....” என்று அவள் வார்த்தைகளை முடிக்க முன், விநோதன் ‘விருட்’டென பாய்ந்து, அவள் வாயைப் பொத்தி, “அப்படி ஒரு நிலைமை உமக்கு வராது. ஏனெண்டால் உமக்கு நல்ல மனசு” என்று ஆறுதல் வார்த்தைகளை வெளியிட்டான்.

இச் சம்பவம் நடந்து மூன்று மாதங்களுக்குள் நளினி தாலியை அறுத்து நிற்கிறாள்.

மோகன் திடீரென காலமாகிவிட்ட செய்தி கிடைத்த போது விநோதன் அடைந்த அதிர்ச்சி அதை மிஞ்சிய வேதனை “ஐயோ நளினி” என்று அவன் ஒப்பாரி வைக்க, அந்த நடுராத்திரியில் அவன் தாய் அவனை ஆசுவாசப்படுத்த பட்டபாடு..... முன் வீட்டு

கணபதிப்பிள்ளை இவன் ஒப்பாரி கேட்டு வந்து நடந்ததை அறிந்து, “தம்பி, இந்த நேரத்தில தான் உன்ர உதவி அவையளுக்கு தேவைப்படும்” என்று சொல்ல, உடுத்தியிருந்த சாரத்துடன், வெறும் மேலுடன் அவன் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

அந்த அர்த்த ராத்திரியில் — வீதி எல்லாம் அமாவாசை இருளில் மூழ்கியிருந்த போதும், தடுக்கி விழாத குறையாக விரைந்தான்.

விநோதனைக் கண்ட போது நளினியின் முகத்தில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிப் பிரவாகங்கள் — அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம், வேதனை — ஒவ்வொரு உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடும் விலக, ‘ஏதோ’ செய்தியை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிப் பெருக்கம் — ‘அத்தான், எல்லாரும் என்னை ஏமாத்திப் போட்டினம், என்ர வாழ்க்கை முடிஞ்சு விட்டுதே’ என்று சொன்ன மாதிரி —

நளினி மீது விநோதன் ஆழமான, அழுத்தமான, நேர்மையான அன்பினை வளர்த்திருந்தான். அவளின் அழகில், கவர்ச்சியில் கவரப்பட்டிருக்கிறான். அவள் சம்பாஷிக்கும் நேரத்தியை, நளினத்தை ரசித்திருக்கிறான். அவள் பழகும் விதத்தில் மனதைப் பறி கொடுத்திருக்கிறான்.

நளினி தன்னுடையவள், தனக்கே உரித்தானவள் என்ற எண்ணம் அவனுள் வேரூன்றி கிளை பரப்பிய போது, அவன் மனம் தக்குமுக்கியது. தன் எதிர்காலத்தை சரிவர நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு நளினியிடம் சென்றான்.

‘அவள் என்ர மச்சான்’, ‘எனக்கே உரியவள்’, ‘எனக்கே கழுத்து நீட்ட வேணும்’ என்ற இறுகிய எண்ணத்தில் சிக்கி இருந்தவன், நளினியிடம் தன் மனதைத் திறந்து காட்டினான்.

“நளினி, நான் உம்மோட ஒரு முக்கிய விசயத்தை ஒளிவு மறைவில்லாமல் கதைக்க வேணும்” என்ற பீடிகையுடன் பேச்சை அவன் ஆரம்பிக்க, அவள் கேள்விக்குறியுடன் அவனை நோக்கினாள்.

“என்னத்தை என்னோட கதைக்கப் போறீங்க?” மனதினுள் எவ்வித சலனமும் இன்றி அவள் கேட்டாள்.

“நானும், நீரும் சின்ன வயசில இருந்து பழகி வாரம். உமக்கு என்னை நல்லாத் தெரியும். உமக்கு இருக்கிற அத்தான்மார்களுக்குள்ள நான் தான் உம்மோட அந்நியோன்னியமாக பழகிறன். இப்ப ஒரு உண்மையை சொல்ல விரும்புறன். நான் உம்மை விரும்புறன். உம்மை கலியாணம் முடிக்க விரும்புறன். நீர் என்ன சொல்லுறீர்?”

துளியளவும் எதிர்பார்க்காத தகவலைக் கேட்டு, நளினி அதிர்ந்து விட்டாள். ஒரு சில வினாடிகள் அதிர்ச்சியை ஆச்சரியம் விரட்ட, விநோதனை அவள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள். ஆச்சரியம் மறைய பரிதாபம் முளைத்தது.

பரிதாபத்துடன் பார்த்தபடி நின்றவளை வினோதன் நெருங்கினான்.
“நளினி, என்ன சொல்லுறீர்?”

தன் மனதினுள் அடங்கிக் கிடந்த — இன்னும் இரு நாட்களுக்குள் — காதும் காதும் வைத்தாற் போன்று முற்றாகிய கலியாணத்தைப் பற்றி — மோகனைக் கைப்பிடிக்கப் போகும் உண்மையை எவ்வாறு வெளியிடுத்துவது எனத் தெரியாமல் வினோதனை உணர்ச்சியின்றி பார்த்தபடி நளினி நின்றாள்.

“சொல்லும் நளினி.....”

“அத்தான், நான் சொல்லப் போறது உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக, அதை விட அதிர்ச்சியாக இருக்கும். மனதைப் பக்குவப்படுத்துங்கோ. எனக்கு வேறே இடத்தில் கலியாணம் முற்றாகிவிட்டுது. நாளண்டைக்கு கலியாணம்.”

துளியளவும் எதிர்பார்க்காத உண்மையைக் கேட்டு, ஊரில் இதுவரை உலவாத தகவலை அறிந்து, அதிர்வு அலைகள் அவன் இதயத்தை உலுக்கிவிட்டன. அவற்றின் அழுத்தம் முகத்தில் கருமையை, இறுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அவன் கண்களின் கீழே இருந்த நரம்புகள், கன்னங்கள் துடித்தன.

அதைக் கவனித்த நளினியின் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

“நளினி, நீர் சொ..... சொல்றது உண்மைதானே? பகிடிக்கதை இல்லைத்தானே?” வினோதன் நடுங்கும் குரலில் கேட்டான்.

மீண்டும் அந்த உண்மையை சொல்ல நளினி தயங்கினாள். பதில் கூறாமல் அவள் தலைகுனிய, “சொல்லும் நளினி. உண்மையைத் தானே சொல்லுறீர்?” என ஆவேசம் வந்தவனாகக் கேட்டான்.

நளினி தலை நிமிர்த்தினாள். “உண்மை தான் அத்தான். எனக்கு கலியாணம் முற்றாகி விட்டுது.”

“நளினி” என்று கத்திய வினோதன், தன் தலையில் பல தடவைகள் அடித்தான். பின்னர் விறாந்தைப் படியில் குந்தியவன், தலை கவிழ்த்தான்.

அவன் நிலை அவனைக் கலக்கியது. ஆயினும், பரிதாபத்தை மட்டும் மனதினுள் தக்க வைத்தபடி, அவனை வெறுமனே பார்த்தபடி நின்றாள்.

நேரம் தன்பாட்டில் நகர்ந்தது.

வினோதன் அமைதிக்குத் திரும்பினான். எழுந்தான். நளினியிடம் வந்தான்.

“உம்மைக் கட்டப் போற அதிர்ஷ்டசாலி ஆர்?” அமைதியான குரலில் வினோதன் கேட்டான்.

அவள் முகத்தில் ஒரு தவிப்பு தென்பட்டது.

“சொல்லும்.....”

“அவருக்கு பெயர் மோகன்.”

“எந்த ஊர்?”

“யாழ்ப்பாணம் ‘ரவுண்.’ ”

“என்ன வேலை பார்க்கிறார்?”

“என்ஜினியர்.”

“எங்க?”

“கொழும்பிலை.”

அரைகுறை புன்சிரிப்பொன்றை வெளியிட்ட விநோதன், அவளைப் பரிசாசுத்துடன் நோக்கினான். “நான் ‘கராஜ்’ல வேலை செய்யுற ‘மெக்கானிக்’ தானே? நான் எல்லாம் ‘என்ஜினியருக்கு’ தோதோ?”

அவளின் இதயத்தை ‘ஏதோ’ தைத்தது போல இருந்தது. முகத்தில் கருமை படர, “அத்தான், அப்படிச் சொல்லாதீங்க” என்றான்.

“அப்ப என்னத்தைச் சொல்லச் சொல்லுறீர்? நீர் என்னை காதலிச்ச ஏமாத்திப் போட்டீர்.”

“காதலா? நான் உங்களை காதலிச்சானா?”

“ஓம். நீர் என்னைக் காதலிச்சீர். இப்ப ‘என்ஜினியர்’ மாப்பிள்ளையைக் கண்டாப் போலை என்னை மறந்திட்டீர்.”

“இல்லை, இல்லை” என அவள் கத்தினாள். “நான் ஒரு நாளுமே உங்களைக் காதலிக்க இல்லை.” அவள் குரலில் உறுதி உறைந்திருந்தது.

“அப்ப என்னோடை இவ்வளவு நாளும் நெருக்கமாக பழகினதுக்கு என்ன அர்த்தம்? அது காதல் இல்லையா?”

“இல்லை அத்தான் இல்லை, அது அன்பு. உங்களுக்கு அன்புக்கும், காதலுக்கும் வித்தியாசம் தெரிய இல்லையா?”

“நான் இதை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டன்.”

“அத்தான், சொல்லுறதைக் கேளுங்க. நீங்க என்ற அத்தான். நான் உங்கட மச்சான். ரண்டு பேரும் சின்ன வயசில இருந்து பழகி வாறும். நாங்க மண்ணில வீடு கட்டி விளையாடி இருக்கிறம். மழை வெள்ளத்தில் கப்பல் செய்து ஓட விட்டிருக்கிறம். ஓடிப் பிடிச்ச விளையாடி இருக்கிறம். ரண்டு பேரும் கள்ளம் கபடம் இல்லாமல், கொஞ்சம் ‘ப்ரியாக’ பழகிறம். நான் உங்களை எல்லா விசயத்திலையும் நம்புறன்.

நீங்களும் என்னோட நேர்மையாக நடக்கிறீங்க. நான் 'குளோஸாக' எந்த ஒரு நோக்கத்தையும் மனதில் வைக்காமல் பழகினதை 'லவ்' எண்டு எடுத்திட்டீங்களா?"

அதன் பின் அங்கிருந்து அகலும் வரை விநோதன் அவருடன் வாதாடினான். தனது பக்க நியாயத்தை ஒவ்வொன்றாக உரைத்தான். ஆனால், அவன் சார்பாக நளினி முடிவு எடுக்கவில்லை. ஆனால், அவன் எண்ணத்தைக் களையும் விதத்தில் பேசினான். அவன் தனது மனதை மாற்றமாட்டான் என்பதைப் புரிந்த விநோதன், வார்த்தைகளை நெஞ்சக்குள் அடைத்தபடி தலை கவிழ்த்தான்.

"அத்தான், 'பிளீஸ்' இண்டைக்கு நாங்க கதைச்சதை எல்லாம் கனவாக நினைச்சு மறந்திடுங்க. நான் இதைப் பற்றி ஒருத்தருக்கும் சொல்ல மாட்டன். இதுகள் எல்லாம் வெளியில் வாறது ரண்டு பேருக்குமே கூடாது."

விநோதன் மெளனம் சாதித்தான்.

"நாளண்டைக்கு என்ர கலியாணம். உங்கட வாழ்த்து எனக்கு கட்டாயம் தேவை. அப்பா வீட்டை வந்து கலியாணத்திற்கு அழைப்பு தருவார். மாமியோட வந்து என்னை வாழ்த்துங்க. அத்தான், மச்சாள் எண்ட எங்கட உறவுமுறை நிண்டு போகாது எண்டதை மனதில் வைச்சிருங்கோ" என்று நளினி கூற, விநோதன் தலை உயர்த்தினான்.

"உம்மட கலியாணத்திற்கு வருவனோ, இல்லையோ எண்டு இப்ப என்னால சொல்ல ஏலாது. மணம் தெளிஞ்சு வந்தன் எண்டால் கலியாண வீட்டுக்கு தேவையான எல்லா உதவியையும் உமக்காக செய்யுறன். ஆனால், கலியாண வீட்டுக்கு வாற ஆட்களில் ஒருத்தன் மணம் கலங்கியபடி நிற்பான். அது நானாகத்தான் இருக்கும்."

செல்லத்துரையின் தலைக் கறுப்பு தெரிய விநோதன் நழுவி விட்டான்.

நளினியின் தாய்மாமனின் மகன் தான் விநோதன். அவளை விட இரண்டு வயது மூத்தவன். மாணவர் ஊர்வலம், பகிஷ்கரிப்பு, ஊரடங்குச் சட்டம், குண்டுத் தாக்குதல் என்று ஒன்றுமாறி ஒன்றாக குடாநாட்டின் கல்வியைப் பாழடிக்க, அதில் சிக்குண்டு, சீரழிந்தவர்களில் விநோதனும் ஒருவன்.

நாலைந்து வருடங்களாக பாடசாலைக்குப் போவதும், விடுவதுமாக இருந்தவன், இறுதியில் புத்தகங்களை மூட்டை கட்டி விட்டான். தகப்பன் மரணத்தைத் தழுவ, குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றான். 'கராஜ்' ஒன்றில் எடுபடியாக சேர்ந்தவன், இரவு பகலாக உடலை வருத்தி, கோபால் முதலாளியின் வருவாயைப் பெருக்கி, தனது பதவியை முன்னேற்றி, 'மெக்கானிக்' ஆகிவிட்டான்.

படியாத குச்சி போன்ற தலைமயிரும், கறுத்த தோலும், தடித்த

இதழ்களும், தொந்தி வயிறும், குள்ளத் தோற்றமும் சய அம்சங்களாக விளங்கி அவனை ஒரு 'பட்டிக்காட்டானாக' காட்டின. ஆனால், அவன் செயலில் நிதார்த்தம் நிரம்பி இருந்தது. சுதந்திரம், சுயாட்சி, மனித உரிமை போன்ற விடயங்கள் குறித்து பேச்சு எழும்பினால், அதை ஒட்டிய தகவல்களை, சாதகபாதகங்களை தெட்டத் தெளிவாக கருத்துப் பரிமாறுவான். காத்திரயூர்வமான தர்க்கத்திலும் ஈடுபடுவான். சில வேளைகளில் அவசர முடிவுகளை எடுத்து, அதனால் ஏற்படும் பிரதிகூலங்களை எதிர்நோக்கி, தன் செயலை நினைந்து கவலை கொள்வான்.

செல்லத்துரைக்கு மருமகன் மீது பிடிப்பு இல்லை. அவன் ஒரு உதவாக்கரை, தனது அந்தஸ்துக்கு ஒவ்வாதவன் என்றே கணித்தார். அதற்கு ஏற்றாற் போலவே செயல்பட்டதுடன், அவனைத் தள்ளியும் வைத்தார்.

விநோதன் வீட்டுக்கு வரும் போதெல்லாம் முகம் சுளித்தார். கண்டும் காணாதவராகச் செயல்பட்டார். அவனுடன் பேசுவதைக் கூடுமானவரை தவிர்த்தார். அவன் வலிய வந்து பேச்சுக் கொடுத்தாலும், இரண்டொரு சொற்களுடன் அவன் பேச்சை வெட்டினார். அவனுடன் நளினி சற்று நெருக்கமாகப் பழகுவதைப் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அவதானித்த செல்லத்துரை, மகளைக் கண்டித்தார், எச்சரித்தார். தகட்பனின் கண்டிப்பை, எச்சரிக்கையை அவன் உதாசீனம் செய்தான். விநோதனுடன் வெள்ளை உள்ளத்துடன் உறவைத் தொடர்ந்தான்.

“அத்தான், உங்கட தொந்தி வயித்தைக் குறைச்சுக் கொள்ளுங்க. அப்பத் தான் நீங்க வடிவாக இருப்பீங்க” என்று சொல்லிச் சிரித்திருக்கிறான்.

“அத்தான், களைச்சு வாறீங்க. பால் கோபி ஊத்தித் தரட்டோ?” என அன்பொழுகக் கேட்டிருக்கிறான்.

“அத்தான், ஏன் இப்படி மாடாக உழைக்கிறீங்க? ஞாயிற்றுக்கிழமையிலாவது 'ரெஸ்ட்' எடுக்கக் கூடாதா?” என வாஞ்சையுடன் வினவியிருக்கிறான்.

நளினி அந்நியோன்னியமாக, ஆழமாகப் பழக, அக்கறையுடன், அன்புடன், ஆசையுடன், உரிமையுடன் பேச விநோதன் தவறான கணக்கு போட்டு விட்டான். அவள் தன் உள்ளத்தில் பதிந்திருந்த உண்மையை - அவனைக் காதலிக்கவில்லை என்பதை வெளியிட்ட போது - ஆத்திரம், கோபம், வெறுப்பு, வேதனை எனப் பல்வகை உணர்ச்சிகளை மாறி, மாறி அடைந்தவன், வீடு வந்து நீண்ட நேரமாக, நடந்து முடிந்த பல சம்பவங்களை மீட்டி, நளினியின் நிலையை நியாயப்படுத்தக் கூடியதா என அலசி, ஆராய்ந்தான்.

“அத்தான், படிச்ச ஒருவர் புருஷனாக வாறதைத் தான் நான் விரும்புறன்.....”

“அத்தானை மச்சான் கலியாணம் கட்டுறதை 'மெடிக்கலாக’

டொக்டர்மார் ஏத்துக் கொன்றதில்லை. நானும் இதை நம்புறன்."

"அத்தான், நீங்க எனக்கு ஒரு அண்ணனாக இருந்திருந்தால் நான் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பன்."

பட்டும் படாமலும், மென்மை உணர்வுடனும், உள்ளார்ந்த அர்த்தத்துடனும் நளினி பேசியிருந்ததை விநோதன் நினைவில் வைத்திருந்த போதிலும், இக்கருத்துக்களையிட்டு அவன் ஆழமாக, அக்கறையாக நோக்கவில்லை. அர்த்தமற்ற பேச்சாகவே அவன் தன்னுள் அடக்கியிருந்தான். இப்போது நளினி தன் மனதை திறந்து காட்டிய போது, அவளின் இந்தக் கருத்துக்களின் அர்த்தத்தைக் கசப்புடன் ஏற்றுக் கொண்டான். அவன் மீது வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும், அவளைப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் அவனுள் முகிழவில்லை.

'நளினி என்ற மச்சாள், அவ்வளவு தான்' என அன்றைய நாள் பொழுது வரை மனதினுள் சொல்லியபடியே இருந்தான். இரவானவுடன் அவன் மனம் தெளிந்து விட்டது.

நளினியின் திருமண நாள். 'நளினி தான் என்ற பெஞ்சாதி' என்று இறுகி இருந்த நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு சிதைகின்றனவே என்ற துயரத்தில், ஏமாற்றத்தில் அமிழ்ந்த நிலையில் நளினியின் மணவறைக்கு அருகில் நின்றான் விநோதன். நளினியின் கழுத்தில் மோகன் தாலியைக் கட்டிய போது, அது வரை உறுதிபாய்ந்த உள்ளத்துடன் நின்ற விநோதனின் கண்கள் பனித்தன. யாருக்கும் தெரியாமல் கண்களைத் தொடைத்தபடி, அவளை நோக்கி மல்லிகைப் பூக்களை வீசினான். அந்த கொஞ்ச, நஞ்ச நேரத்துக்குள் அவன் மனதை ஏமாற்றும் முழுமையாகப் போர்த்தி விட்டது.

திருமண வீட்டில் முன் வாசலுக்கு வாழைகளைக் கட்டுவது முதல், சமையலுக்கு தேசிக்காய் வாங்குவது வரையிலான சகல காரியங்களையும் அவனே முன்னின்று நடத்தினான். சிறு வயதில் இருந்தே மச்சாள் மீதிருந்த அன்பு, ஆசை, ஏமாற்றத்துக்குள் சிக்கிய காதல் என யாவுமே அவன் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி, அவளை மாடாக உழைக்க வைத்து விட்டது.

"டேய், உனக்கு வெட்கமில்லையோ? உனர் மச்சாள் உன்னைக் கட்டாமல் வேறை ஒருத்தரைக் கட்டுது. நீ அவையினர் வீட்டில் எடுபிடி வேலை செய்யுறியோ?" என்று விநோதனின் 'கராஜ்' நண்பன் பாலு கேலியாகக் கேட்க, விநோதன் மனம் தளம்பவில்லை. அசட்டுச் சிரிப்பொன்றை தாராளத்துடன் வெளியிட்டு, "பாலு, என்னமோ தெரிய இல்லை. என்னைக் கலியாணம் கட்ட ஏலாது என்று நளினி சொல்லி இருந்தாலும், 'அதுக்கு' என்னில இருக்கிற அன்பை, ஆசையை நான் மதிக்கத்தான் வேணும். அதோட 'அது' என்ற மச்சாள். சின்ன வயசில இருந்து அடுகிடையாக கிடந்தனாங்கள். அதால தான் இதை எல்லாம் செய்யுறன்" என அமைதியாகச் சொன்னான்.

“எல்லாம் சரிதான். ஆனால், ‘அதுக்கு’ உன்னைக் கட்ட
விருப்பம் வர இல்லையே!”

விநோதன் தலையைச் சொறிந்தான். பதில் கூறாமல் நண்பனைத்
தவிப்புடன் பார்த்தான்.

“சொல்லன்ரா”

“அதுக்கும் என்னில நல்ல விருப்பம். ‘அத்தான்’, ‘அத்தான்’
எண்டு அந்நியோன்னியமாகப் பழகுது. உரிமையோட எல்லாம் கதைக்குது.
தன்ர அன்புக்கு காதல் எண்டு அர்த்தமில்லை எண்டு சொல்லுது. நான்
என்ன செய்ய?”

“நீ ஒரு சுத்தமடையன். பேயன் மாதிரி கதைக்கத் தான்
தெரியும். புத்திசாலித்தனமாக ‘அதை’ மடக்கி, தாலி கட்டத் தெரியாமல்
இருக்கிறாய். எனக்கு இப்படி ஒரு நளிமான மச்சான் இருந்தால் எப்பவோ
தாலி கட்டி, குடும்பமும் நடத்துவன். நீ ‘அதை’ நினைச்சு கொட்டாவி
விட்டுக் கொண்டிரு. இல்லாட்டி அடுத்த பிறவி எண்ட ஒண்டு இருந்தால்,
‘அதைத்’ தேடிக் கண்டு பிடிச்சு தாலியைக் கட்டு.”

விராழை மரங்கள், தோரணங்கள் யாவற்றையும் கழற்றும்
போதும் நளினியின் வீட்டில் விநோதன் பிரசன்னமாகி இருந்தான். ‘ஹோலில்’
கட்டப்பட்டிருந்த தோரணத்தை ஏணியில் நின்றபடி கழற்றும் போது,
“அத்தான்” என்று ஒரு குரல் கேட்டு, கீழே குனிந்து பார்த்தான்.

நளினி தேநீர் கோப்பையுடன் நின்றாள். விநோதன் கீழே இறங்கி
வந்தான்.

“தேத்தண்ணி.....குடியுங்கோ.” நளினி தேநீர் கோப்பையை
நீட்டினாள்.

“வாறன்.”

விநோதன் கீழே இறங்கி வந்து, சுவாரஷ்யம் கலக்க நளினியை
நோக்கி, பகிடித்தனமாக ‘எதையாவது’ கேட்பம் என்று நினைத்தவன்,
அவள் முகத்தைக் கண்டு, தன் பேச்சுக்கு கடிவாளம் போட்டான்.

இயல்பாகவே மலர்ச்சிக்கு அடிபணிந்திருக்கும் அவள் முகத்தில்
சோகம் தன் நிழலைப் பரப்பி இருந்தது.

“நளினி, மாப்பிள்ளை எப்படி?” அவன் மனதின் அனுமதி
இன்றி வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன.

‘சட்’ டென்று தலை குனிந்தவன், கோப்பையை ‘ஸ்டூலின்’
மீது வைத்துவிட்டு, அங்கிருந்து விரைவுடன் அகன்றான். அவன் ஓர
விழிகளில் நீர் கசிந்திருந்தது. அதை அவதானிக்க அவன் தவறவில்லை.

மறுநாள் முழுவதும் விநோதனின் மனதினுள் நளினி நிரம்பி
இருந்தாள். அவன் முகத்தில் தெரிந்த வேதனை, கணவனைப் பற்றி

ஒரு சொல் கூட வெளியிடாமல் சென்ற காரணம் - இரண்டுமே அவன் மனதை தடுமாற்றத்துக்குள்ளாக்கி விட்டன.

அவளின் அசாதாரண நிலையைப்பிட்டு பாலுவுடன் கருத்துப் பரிமாறி, தனது மனதை வெறுமையாக்க வேண்டும் என்றிருந்த விநோதன், வசதி வந்த போது பாலுவை நெருங்கினான்.

“பாலு, நளினியின்ர வாழ்க்கையில் ஏதோ கஷ்டம் இருக்குது போல ‘அதின்ர’ முகமெல்லாம் வாடி இருந்துது. மாப்பிள்ளை எப்படி எண்டு கேட்டன். ஒண்டும் சொல்லாமல் போய்டுது. கண் கலங்கின மாதிரி தெரிஞ்சுது.”

“உன்ர முகத்தில் தெரிஞ்ச வாட்டத்திற்கு இதா காரணம்? மச்சானிலை இன்னும் தான் பிடித்தம் இருக்குது போல. மெய்யே, உனக்கு சங்கதியே தெரியாதா?”

“தே.....தெரியாது.”

“உன்ர மச்சான்ர மனிசனுக்கு ‘ஹால்’ ‘ஏதோ’ வியாதியாம். மனிசன் கலியாணத்திற்கே தகுதியில்லாதவராம்.”

“ஆ.....ஆர் சொன்னது?”

“இண்டைக்கு காலமை தான் முதலாளி சொன்னவர். நேத்தைக்கு யாழ்ப்பாணம் ‘ரவுனுக்கு’ போயிருக்கிறார். அங்கை அறிஞ்சவராம். யாழ்ப்பாண ‘ரவுனிலை’ ஒருத்தி கூட இவரைக் கட்ட விரும்ப இல்லையாம். ஒரு இடத்தில் முற்றாகி, கடைசி நேரத்தில் குழம்பிட்டுதாம். மாப்பிள்ளை வீட்டு ஆட்கள் நல்லா ஏமாத்திப் போட்டினம். உன்ர மாமா அவசரத்தில் ஒண்டையும் விசாரிக்காமல் ‘அதைக்’ கலியாணம் கட்டி வைச்சிட்டார். மூளை கெட்ட மனிசன்.”

விநோதன் வாயைப் பிளந்தான்.

கீணவனின் பூதவுடலைத் தாங்கிய பாடை வீட்டை விட்டு எடுத்துச் செல்கையில் - அது வரை கண்ணீரினால் மட்டும் வேதனையை வெளிப்படுத்திய நளினி, மாப்பில் கைகளால் அடித்து ஒப்பாரி வைத்த போது.....விநோதனின் இதயத்தை அளவிட முடியாத வகையில் வேதனை ஆக்கிரமித்தது. அத் தருணமே ஓடோடிச் சென்று, அவளை உரிமையுடன் அணைத்து, ஆறுதல் வார்த்தைகளால் அவள் உள்ளத்தை போர்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல், உத்வேகம், வெறி விநோதனுக்குள் உருவகித்தன. அவள் அழுது துடிப்பதை, ஒப்பாரி வைத்து துன்புறுவதை கண்டு அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. கைகள் திணவெடுத்தன. இதயம் ‘பரபரத்தது.’

“ஊம், பாடையைத் தூக்குங்கோ” என்று ‘யாரோ’ கூற, முன்னே நின்றவர்களைத் தள்ளிவிட்டு, பாடையின் தலைப்பக்கத்தில் தோளைக் கொடுத்த போது தான், அந்த திடீர் எண்ணம்

காட்டாற்று வெள்ளமாக பேரலையாக அவன் இதயத்தை முற்றுகையிட்டு, இறுக்கமடைந்தது.

‘நளினியின்ர வாழ்க்கையிலையும் நான் தோள் கொடுக்க வேணும்

மயானத்தை அடையும் வரை - மனனம் செய்வது போல - இதையே திரும்பத் திரும்ப சொன்னவன், வீடு சென்ற போது தன் எண்ணத்தைத் தாயிடம் அப்படியே கொட்டினான்.

“டேய், என்னடா சொல்றாய்?” தாய் விறைத்த நிலையில் கேட்டாள்.

“இணை, உண்மையைத் தான் நான் சொல்றன். ‘அது’ அழுது புரண்டதைப் பார்த்த பிறகாவது மரமட்டம் இருக்கிறது சரியோ? ‘அது’ என்ற மச்சாள். ‘அதுக்கு’ நான் தான் வாழ்வு குடுக்க வேணும்.”

“வாழ்வா? என்ன மாதிரி வாழ்வு குடுக்கப் போறாய்?”

“‘அதை’ கலியாணம் கட்டித்தான்

“நீ தேவை இல்லை எண்டுதானே அவையன் பிறத்திக்கிள்ள கட்டினவையன்? உன்னை வேண்டாம் எண்டு அவையன் நடந்திருக்கினம். அவையன் உன்னை மதிக்க இல்லை. மதியாத வீட்டில நீ ஏன்ரா சம்பந்தம் வைக்கத் துடிக்கிறாய்?”

“அது அப்ப. இப்ப குடு கண்டு விட்டினம். இனி என்னை மதிச்சு வருவினம்.”

“இப்ப ‘அது’ இருக்கிற நிலையில் ஏன்ரா அங்கை சம்பந்தம் வைக்க நினைக்கிறாய்?”

“நளினியை நான் விரும்புறன். அது தான் ஒரே ஒரு காரணம். தேவை இல்லாத கதை கதைச்சு என்ற மனத்தை குழப்பிப் போடாதீங்க. நளினி தெளிஞ்சு பிறகு எல்லாத்தையும் முடிவு செய்வன்.”

இதன் பின் நளினியை இரு தடவைகள் விநோதன் சந்தித்தான். தனது உளக் கிடக்கையை மறைமுகமாக வெளியிட நினைத்த போதும், அவன் இருந்த நிலை, அவன் மனதை பிசைக்கவே, பொது விஷயங்களைப் பரிமாறி விட்டு வந்தான்.

சந்தர்ப்பம் தன்னைத் தேடி வருகையில் - நளினி இயல்பு நிலையை நெருங்குகையில் தன் தீர்மானத்தை வெளிப்படுத்தி அவன் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிவதைக் கண்டு உவகை அடைய வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான்.

இது பற்றி பாலுவிடம் சொல்ல, “ ‘அது’ தானே உன்னோட சகோதரம் மாதிரி பழகுது? உன்னை காதலிக்க ஏலாது எண்டு சொல்லுது? அப்ப ஏன்ரா அதுக்கு வாழ்வு குடுக்க வேணும் எண்டுநினைக்கிறாய் ?”

என பாலு கேட்டான்.

“ ‘அது’ கலியாணத்திற்கு முந்தி அந்த நினைப்பில் இருந்திருக்கும் இய் ‘அது’ புருஷனை இழுந்திருக்குது. இந்த நிலையில் ‘அதுக்கு’ வேறே வழி இல்லை. ‘நான் உம்மைக் கலியாணம் கட்ட விரும்புறன்’ எண்டு சொன்னால் ‘அது’ ‘ஓம்’ படும்.”

“எனக்கெண்டால் நீ சொல்றதில் துளியளவும் நம்பிக்கை இல்லை. வசதிப்படுறதுக்கு தக்கமாதிரி தீர்மானங்களை மாத்திற ஆள் போல ‘அது’ தெரிய இல்லை.”

“எனக்கு என்ற மச்சானைத் தெரியும். ‘அது’ எனக்கு கழுத்து நீட்டும்.”

விநோதன் மகிழ்ச்சியுடன் அகன்றான்.

விநோதனை திருமணம் செய்ய முடியாமலேக்கான காரணத்தை நளினி ஏற்கனவே வெளியிட்டிருந்தாள். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவனைக் காதலிக்கவில்லை என்ற பொருளில் அவள் விநோதனுடன் பேசியிருக்கிறாள். அப்படியிருந்தும் அவள் விதவையாகிய பின், தன் மனதினுள் எடுத்திருந்த தீர்மானங்களை கரைத்து விட்டு, தன் உணர்வுகளை மழுங்கடிக்கும் விதத்தில் தன்னைக் கரம் பற்றத் தயாராக இருப்பாள் என்ற தவறான முடிவுக்கு விநோதன் வந்திருந்தான். விதவையாகி விட்டாள், தன்னை விநோதன் விரும்புகிறான், அதனால் அவனை மறுமணம் செய்வோம் என்று அவள் தீர்மானம் எடுப்பாள் என்ற குருட்டு நம்பிக்கையை விநோதன் தன்னுள் வளர்த்தான். எந்த ஒரு நிலையிலும் நளினி தன் மனதை மாற்றமாட்டாள் என்று விநோதன் அறவே நினைக்கவில்லை.

(3)

மோகனின் மறைவினால் ஏற்பட்ட வேதனையும், அவனுடன் வாழ்ந்த மூன்று நாட்களிலாவது தாம்பத்திய வாழ்வின் அர்த்தத்தை உணரமுடியாமல் போனதால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றமும் நளினியின் நெஞ்சில் ஆழமான வடுவைப் பதித்து விட்டன.

வருவோர், போவோரின் பரிதாபச் சொற்கள், அனுதாபப் பார்வைகள், அனாவசியப் புத்திமதிகள் என்று யாவற்றையும் கேட்டும், உணர்ந்தும் அவளுக்கு எரிச்சலே ஏற்பட்டது. பிறத்தியாரைக் கண்டால் உள்ளத்தை நமைச்சல் உணர்வு குடைந்தது. சில வேளைகளில் யாராவது வந்தால் எட்டிப் பார்ப்பதைக் கூட தவிர்த்தாள்.

நாட்கள் மறைவதில் புதைந்திருந்த இயந்திரத் தன்மை, அவள் உள்ளத்தினுள்ளும் ஓட்டவே, மனதினுள் தேங்கிக் கிடந்த ஏமாற்றங்களும், வேதனைகளும் தமது கவடுகளை அழித்தன. மனதினுள் பசுமை உணர்வு மெள்ள, மெள்ள குடியேறியது. மகிழ்ச்சியின் ஆழம், தன் சக்தியை வேரூன்றத் தயாராகியது.

அறைக்குள் முடங்கியவள், வெளி உலகத்தைப் பார்க்க அஞ்சியவள் வெளியே வந்தாள். நாளாந்த வேலைகளை பற்றுதலுடன், விருப்புடன், ஆர்வத்துடன் நிறைவேற்றினாள். கவையுடன் சமைத்தாள். அக்கம், பக்கத்தில் இருந்த கடைகளுக்குச் சென்றாள். வெள்ளிக்கிழமைகளில் கோவிலுக்குப் போனாள்.

வாழ்க்கையில் இவ்வாறான ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், இறப்புக்கள், துன்பங்கள், துயரங்கள் -----என உணர்வின் எதிர்மறையான வெளிப்பாடுகள் சர்வசாதாரண நிகழ்வுகள் என்ற சித்தாந்தம் அவளைத் தெளிய வைக்க, மனதினுள் ஏற்பட்டிருந்த முரண்பட்ட உணர்வின் தாக்கங்கள் படிப்படியாக நலிவடைந்தன. வாழ்க்கை என்பது வாழ்வதற்கே, எத்தனை குறுக்கீடுகள், தடைகள், கட்டுப்பாடுகள் எதிர் நோக்கப்பட்டாலும், அவற்றை எல்லாம் தாண்டி முன்னேறுவதே வாழ்க்கையின் அர்த்தம், அடித்தளம், தத்துவம் என்ற உண்மை அவளுள் புகுந்தது. வாழ்க்கையின் மீதான நம்பிக்கைக் கீற்றுக்கள் ஒளியுடன் மனதில் 'சலசலக்க' எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கேள்விகள் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றி விசுவரூபமெடுத்தன.

இனி வாழ்க்கையை எவ்வாறு மேற்கொள்வது என்ற கனமான கேள்வி அவளுள் ஏற்பட்டு, அவள் நித்திரையைக் குழப்பியது. மூளையைப் பிரட்டி எடுத்தது. விதவைக் கோலத்தில் - மனதை அலைபாய விடாது வாழ்க்கையை மேற்கொள்வது என்ற முடிவை எடுப்பதா? அந்த எண்ணமே அவள் இதயத்தைக் கருக்கியது. கழுத்தை 'யாரோ' வாளால் அறுப்பது போன்ற உணர்வு அவளுள் இறுகியது. அவ்வாறான ஒரு முடிவுக்கு தன்னைப் பலியாக்குவதை நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை.

நளினி இளம் வயதானவள். வாழ்க்கையின் செழுமையான பக்கத்தை - அதில் ஊறியுள்ள இன்பத்தை - அனுபவிக்க வேண்டிய பிஞ்சு. துன்பத்தின் மோலோட்டத்தை விட, இன்பத்தின் ஆழத்தை உணரக் கூடிய பக்குவமே அவளிடம் ஒட்டியிருந்தது. மொட்டு விரியும் முன், கருகி விட்ட மாதிரி, விதவைக் கோலத்தைச் சுவீகரித்து விட்டாள்.

'என் விதி இது தான்' என்று வீட்டில் முடங்கி, பிரக்ஞையற்ற ஓர் அவல வாழ்வுக்கு தன்னைப் பலியிட, அவள் தயாராக இருக்கவில்லை.

வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சல் அடித்து, தவற விட்ட ஒன்றுக்குப் பதிலாக இன்னொன்றைப் பதிலீடாகத் தேடிக் கண்டு பிடித்து, புதியதொரு வாழ்க்கையை - யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் விதத்தில் - மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற தூடிப்பு அவளுள் தோன்றியது. நாட்கள் நகர, அத்துடிப்பு விஞ்சி, அவளைப் பலவாறான யோசனையில் ஈடுபடுத்தியது.

உறக்கத்தைத் தள்ளி வைத்து, யோசனையை விஸ்தரித்து, விபரமாக ஆராய்ந்தாள்.

வாழ்க்கையை எவ்வாறான வழியில் செலுத்துவது? அதில்

எவ்வாறு பசுமையைப் படர விடுவது?

சமுதாய கோட்பாட்டுக்குள் கட்டுப்பட்டு, அல்லது, அதில் இருந்து சற்று விலகி, பிறரின் கேலிச் சொற்களுக்கு இரையாகாமல், நிமிர்ந்த நடையுடன், வாழ்க்கைப் பாதையில் முன்னேற என்ன வழி?

முதலில் இதயத்தில் புகைப்பட்டுள்ள வேதனை உணர்வை அகற்ற வேண்டும். அப்பொழுதே மனதில் மகிழ்வு குடி கொள்ளும்.

சூழ்நிலையை மாற்றினால், அல்லது, புதிய சூழ்நிலைக்கு மாறினால், இந் நிலையைத் தூர விரட்டி விடலாம்

என்ன செய்யலாம்?

திடீரென அவள் மனதினுள் ஒரு அனுகூலமான யோசனை தாவியது.

படிப்பைப் பயன்படுத்தும் வகையில் வேலைக்குப் போனால் என்ன?

அந்த நினைப்பே அவளுள் ஆறுதல் தனத்தை உள்ளே தள்ளியது. மெல்லிய மகிழ்ச்சி முழு உடலையும் அரவணைத்து, அவளைத் திக்குமுக்காட வைத்தது.

அதைப் பற்றி அலசி, ஆராய அவளுள் உற்சாகம் கிளம்பியது. உத்வேகம் மனதைத் தாறுமாறாக உதைத்தது. ஒரு வகை இன்ப உணர்வு அவளைச் சுவீகரித்து, மேலெழும்பி, கீழிறங்கியது.

வீடு தேடி வந்த ஞானசுந்தரிமீடம் தன் எண்ணத்தை நளினி வெளிப்படுத்தினாள்.

“ஷா. நல்ல ஐடியா. வீட்டில சும்மா அடைந்து கிடக்காமல் வேலைக்குப் போனால், பராக்காக இருக்கும். அதோட பழையதை மறந்திடலாம்” என்று ஞானசுந்தரி சொன்னாள்.

தகப்பனிடம் ஆலோசனை கேட்டாள்.

“எங்கை வேலை செய்யப் போறாய்?”

“கொழும்புக்கு போகலாம் எண்டு நினைக்கிறன்.”

“அங்கை எங்கை இருப்பாய்?”

“வேலாயுதம் அண்ணன்ர வீட்டில இருக்கலாம் எண்டு நினைக்கிறன்.”

“ஓ! அது நல்ல இடம். வேலாயுதம் நாலும் தெரிஞ்சவன். யோகேஸும் உன்னை அனுசரிச்ச நடக்கும்.”

மோகனைக் கைப்பிடித்த பின் எதிர்பாராத விதமாக நடந்த சம்பவங்களைப் போலவே, இன்னொரு எதிர்பாராத சம்பவத்தை நளினி

எதிர்நோக்கினாள்.

வேலை தேடி கொழும்புக்கு போக வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்த வேளையில் நளினியை ஆச்சரியப்படுத்தும் வகையில் வசந்தி அவளைத் தேடி வந்தாள். இருவரும் ஒரே வகுப்பில் படித்தவர்கள். நெருங்கிய நண்பிகள் என்ற பதத்திற்கு உண்மையான அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தியவர்கள். ஒரு வருடத்தின் முன் திருமணமாகி கணவனுடன் நளினியைப் பார்க்க வந்த வசந்தி அங்கிருந்து வெளியேறுகையில், "நளினி, நாளைக்கு இவரோட கொழும்புக்கு போறான். அங்கை இருந்து கனடாவுக்கு போக 'ட்ரை' பண்ணப் போறம். சரி வந்தால் போய் விடுவம்" என்று சொன்னாள்.

மூன்று மாதங்களின் பின் நளினிக்கு வசந்தியிடம் இருந்து கடிதம் ஒன்று வந்தது. "ஒரு மாதிரி கனடா வந்து விட்டம். இனி எப்போது ஊர் வருவமோ என்று தெரியவில்லை."

இப்படி எழுதி இருந்தவள், எதிர்பார்க்காத வேளையில் வந்தால், ஆச்சரியமாக இருக்கும் தானே?

"நளினி" என்றபடி அவளை வசந்தி அணைக்க, இவ்வளவு நாட்களும் மனதினுள் அடங்கி இருந்த வேதனை வெளிக்கிளம்பி அழுகையாக வெடிக்க, நளினி குலங்கிக் குலங்கி அழுதாள்.

"அழாதையும், எல்லாம் விதி தான்" என்று வசந்தி, தோழியை ஆறுதல் வார்த்தைகளினால் தோய்த்தாள். போகன் தன்னைப் பார்க்க வந்ததில் இருந்து, அவன் இறக்கும் வரை நடந்தவற்றை நளினி ஒப்புவித்தாள்.

"எல்லாரும் என்னை ஏமாத்தீய் போட்டினம். அப்பாவும் தான். ஏன் தான் 'அவருக்கு' கலியாண ஆசை வந்துதோ தெரிய இல்லை." நளினி வெடித்தாள்.

"நளினி, இதுகளை இனி எல்லாம் பேசிய் பயன் இல்லை. இனி நடக்கப் போறதைப் பற்றிக் கறையும்."

நளினி ஒன்றும் பேசவில்லை. கண்ணீர் அடங்கிய பின் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள். கனடாவில் இருந்து வசந்தி வந்ததிற்கான காரணத்தைக் கேட்க, "எங்களுக்கு 'சிட்டிசன்ஷிப்' கிடைச்சிருது. ஒருக்கால் ஊருக்குப் போவமே எண்டு வந்தம். இஞ்ச வந்தாப் பிறகு தான் உம்மட வாய்க்கை இப்படியாகிவிட்டுது எண்டதை அறிஞ்சன் என்றான் வசந்தி.

நளினி தேரீர் கொண்டு வந்து நீட்டினாள்.

"இனி என்ன செய்யறதா நோக்கம்?" வசந்தி கேட்டாள்.

"வசந்தி, வீட்டில இனியும் இருந்தால் எனக்கு விசர் தான் பிடிக்கும். எங்காவது வேலை கிடைச்சால் செய்யலாம் என்று நினைக்கிறான்."

அப்பாவும் நான் வேலைக்குப் போறதை ஆதரிக்கிறார்.”

“என்ன மாதிரியான வேலை செய்ய விரும்புறீர்?”

“ஏதாவது வேலை, கௌரவமாக இருந்தால் சரி.”

உமக்கு கொழும்பில் வேலை செய்ய விரும்புமோ?”

“அதைத் தான் நான் விரும்புறன். வசந்தி, ஏதாவது நல்ல வேலை ஒன்றை எடுத்துக் கொள் உம்மால் முடியுமோ?”

அவரினர் தேப்பன் கொழும்பில் ஒரு ‘கொம்பனி’யினர் ‘டி ரெக்டராக’ இருக்கிறார். அவர் சொன்னால் உம்மை எடுப்பினம்.”

வசந்தியைச் சந்தித்து ஒரு வாரத்தின் பின் நளினி கொழும்புக்கு பயணமானாள். அவளுக்கு கொழும்பில் ஒரு வேலையை வசந்தி ஒழுங்கு செய்திருந்தாள்.

நளினி கொழும்புக்கு வேலையின் நிமித்தம் போகப் போகிறாள் என்று அறிந்த விநோதன் வேலையை அப்படியே விட்டுட்டு அவளிடம் சென்றான். அந்நேரம் யார்த்து உறவுக்காரர் இருவர் அங்கிருக்க மெனனமாக இருந்தவன். அவனை வழி அனுப்ப நளினி ‘கேட்டடிக்கு வந்த போது உணர்த்து உள்நாள் ஆசையைச் சாடைமாதையாக வெளியிட்டான்.

“அத்தான் இப்போதைக்கு கலியாணத்தைப் பற்றி நினைக்கிற நிலையில் நான் இல்லை” என்று பொதுப்படையாகச் சொல்ல, விநோதன் அவளை வற்புறுத்தவில்லை.

கொழும்புக்கு போன பின்னர் நளினி கடிதம் ஒன்றை விநோதனுக்கு அனுப்பி இருந்தாள். கொழும்பின் புழுதி படிந்த வீதிகளைப் பற்றியும், நடைபாதையில் வியாபாரம் செய்பவர்கள் பற்றியும் நிறைய எழுதி இருந்தாள். விநோதனைப் பொறுத்தளவில் அக்கடிதம் பெறுமதிமிக்கதாக விளங்கியது.

“டேய், உன்னைப்பற்றி ஒரு வரி கூட உன் மச்சான் எழுத இல்லையே! சுமமா கடமைக்கு எழுதிற மாதிரி எழுதி இருக்குது” என்று பாவு சொல்ல, “என்னை மறக்காமல் உடனயே கடிதம் எழுதி இருக்குது. இப்போதைக்கு, அது போதும்” என்று விநோதன் குதூகலித்தான்.

கொழும்பை அடைந்த நளினி தெகிவளையில் வாழும் வேலாயுதத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றாள். வேலாயுதம் தன் மனைவி யோகேஸ்வரி மகன்கள் மஞ்சளா, துஷ்யந்தி ஆகியோருடன் வாழ்ந்தார். நல்ல வசதியான வீடு. நளினிக்கென்றே ஓர் அறையை ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்.

மஞ்சளாவும், துஷ்யந்தியும் நளினியுடன் அந்நியோன்னியமாகப் பழகினார்கள்.

நளினியின் துயர்ப்படிந்த வாழ்க்கையை ஏற்கனவே அறிந்திருந்தவர்கள், அதற்கேற்ப அவளுடன் அன்புடன் பேசினார்கள். பழகினார்கள். அவள் மனதை நோக வைக்காத விதத்தில் செயல்பட்டார்கள்.

“நளினி அக்கா” என்று அடிக்கடி அவளை விளித்தவர்கள், அவளுடன் பல விஷயங்கள் குறித்துப் பேசினார்கள். அவள் மீது நிறைய அன்பையும், பாசத்தையும், வாரி இறைத்தார்கள். நேரம் கிடைத்த போதெல்லாம் அவளிடம் கேட்டு ‘ஹோம் லீவர்க்கை’ முடித்தார்கள்.

மகள்மார் இல்லாத வேளைகளில் நளினி தனிமையில் இருந்தால் யோகேஸ்வரி அவளை நாடி பேச்சுக் கொடுப்பாள்.

புதிய இடத்தில், புதிய சூழ்நிலையில் இப்படியான அன்பான உள்ளங்களுடன் உறவாடிய போது, நளினியின் உள்ளத்தில் புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது. புது மகிழ்ச்சி புகுந்தது.

இதற்கு முன்பதாக வசந்தி குறிப்பிட்டபடி அவள் கணவனின் தந்தை குமாரசிங்கத்தை காரியாலயத்தில் நளினி சந்தித்தாள்.

சில வார்த்தைகளால் நளினியில் மறைந்திருந்த அறிவு, ஆற்றல், பழக்க வழக்கங்கள், புத்தி கூர்மை, அடக்கமான சபாவம் ஆகியவற்றை கிரகித்த குமாரசிங்கம், “நாளையில் இருந்து வேலைக்கு வாரும்” என்று சொன்னார்.

“சேர்” நளினி சந்தோச மிகுதியினால் பேசத் தடுமாறினாள்.

“விதவை எண்டு வீட்டுக்குள்ள அடைஞ்சு கிடக்காமல் எல்லாத்தையும் மறந்து வெளி உலகத்தைப் பார்க்க வேணும் எண்டு வந்திருக்கிறீர்அதுவும் ஹஸ்பண்ட் செத்து மூண்டு மாசத்துக்குள்ள அந்த துணிச்சலைப் பாராட்டுறன். கொண்கிராஜீலேஷன்ஸ்”

நளினி விடைபெறும் போது குமாரசிங்கம் உணர்ச்சி வந்தவராய் கூற, அன்றைய இரவு முழுவதும் அந்த வார்த்தைகளே நளினியின் இதயத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

மறுநாள் முதல் நளினி வேலைக்கு கிரமமாகப் போய் வந்தாள்.

கோட்டையில் அலுவலகம் முதல் இரு நாட்களும் வேலாயுதம் அவளுக்குத் துணையாகச் சென்று வந்தார். அதன் பின் நளினி தனித்தே போய் வந்தாள்.

(4)

அது அப்படி ஒன்றும் பெரிய கம்பெனி அல்ல. ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வியாபாரமே முக்கியமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. மொத்தம் இருபது பேர்கள் அளவில் - ஒரு கூட்டுக் குடும்பத்தை நினைவுறுத்துமாற போல - வேலை செய்தனர். யாவரும் நளினியுடன் மனம் விட்டுப் பழகினார்கள்.

ஆரம்பத்தில் விதவை என்ற அடைப்புக்குறிக்குள்

அடங்கியிருக்கிறமோ என்ற சங்கோஜ உணர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மை ஆகியன அவனை மற்றவர்களிடம் இருந்து தூரத்தில் தள்ளி வைத்தன. ஆனால், யாவரும் அவருடன் எவ்வித பாகுபாடின்றி பேச,பழக அவள் இயல்பு நிலைக்கு திரும்பி, தானும் அவர்களில் ஒருத்தி என்று நினைப்பு இறுக, எல்லோருடனும் பழக ஆரம்பித்தாள்.

ஒரு மாதம் மறைந்து, முதல் சம்பளத்தையும் எடுத்தாள். அவளுள் ஆழமாகப் பதிந்திருந்த ஏமாற்றங்கள், துன்பங்கள், துயரங்கள் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக விலகின. மகிழ்ச்சி, அவளின் மனப்படியில் கால்களை ஊன்றியது. ஆனாலும், இடையிடையே மோகனின் நினைப்பு தோன்றி, அவளுள் வேதனையைக் கிளப்பி விட்டுச் சென்று விடும். சில நிமிஷங்கள் வரை வேதனையில் அமிழ்பவள், பின் வழமைக்குத் திரும்பி விடுவாள்.

மனைமேடையில் ஓரக் கண்ணால் அவனைப் பார்க்க, அவன் முகத்தில் தெரிந்த வசீகரத்தில், கண்களில் மறைந்திருந்த குறும்பில் கவரப்பட்டு மனமகிழ்ச்சி அடைந்ததை எத்தனை நடவைகள் நினைவு கூர்ந்தாள்? அந்த ஆஜானுபாகுவான தோற்றமுடையவனின் இதயம் தான் எவ்வளவு பலவீனமானது? இவ்வளவு கம்பீரமான, கவர்ச்சிமிகு ஆண்மகனுடன் வாழ்க்கையைப் பங்கு போடுவதென்றால், நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி' என்ற அவள் எண்ணத்தை, அவன் மூன்று நாட்களுக்குள் நிர்மூலமாக்கிவிட்டான்.

முடிந்து போன சம்பவங்களை மீட்டுப் பார்க்கும் போதெல்லாம், மோகன் வீட்டார் தன்னை எவ்வாறு ஏமாற்றி இருக்கிறார்கள் என்ற கசப்பான உண்மை அவளுக்குப் புலப்பட்டது.

சே! எவ்வளவு ஏமாற்றுக்காரர்கள்? மகனின் இதயத்தைக் கொடிய நோய் தாக்கியுள்ளது என்று தெரிந்திருந்தும், அதை மூடி மறைத்து விட்டு தன் வாழ்க்கையைப் பாழடித்துவிட்டார்களே என அவள் மனம் சில வேளைகளில் அழுது வடிந்தது. எனினும், இனியும் கடந்த காலத்தை நினைத்து, வாழ்க்கையை வேதனையின், விரக்தியின் பாதையில் செலுத்த அவள் விரும்பவில்லை.

வாழ்க்கை முறையை, சூழ்நிலையை மாற்றுவதன் பொருட்டு அவள் கொழும்பு வந்திருந்தாள். அப்படி வந்ததில் அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு, பற்றுதல் ஏற்பட்டன. ஒரு பசுமை உட்புகுந்தது. வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என்ற உணர்வு மனதினுள் இறுகியது.

நாட்கள் நகர, வாழ்க்கையை இப்படியே மேற்கொள்வதா? அல்லது அதை மாற்றி அமைப்பதா? மாற்றுவதென்றால் எப்படி மாற்றி அமைப்பது? போன்ற கேள்விகள் அவளுள் உருவாகின.

ஒரு சமயம் யோகேஸ்வரி இது பற்றிச் சாடைமாதையாகத் தொடர்ந்தாள். "எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படி இருக்கப் போறீர்?

வாழ்க்கையை புதுசா மாத்த உமக்கு விருப்பமில்லையா? அதாவது இன்னொரு தரம் கலியாணம் செய்ய உமக்கு விருப்பம் இல்லையா?"

யோகேஸ்வரியின் கேள்வியின் கனம் நளினியின் இதயத்தை இறுக அழுத்தியது. தொண்டையை அடைத்தது. வயிறு கலங்கியது.

சில வினாடிகள் வரை உணர்ச்சி அற்றவளாய் நின்றாள்.

என்ன செய்வது?

உடனடியாக ஒன்றும் கூற அவளால் முடியவில்லை.

"சொல்லுமன்"

"அக்கா, அவர் செத்து இப்பத்தான் ஆறு மாசமாகுது. அவர் செத்ததால எனக்குள்ள ஏற்பட்டிருக்கிற அதிர்ச்சியை, துக்கத்தை மறக்கிறதுக்காகத் தான் ஊர் சூழ்நிலையை மாத்தி இஞ்ச வந்தன். இனி நான் அடுத்ததாக என்ன செய்ய வேணும் எண்டதை நினைக்க இல்லை."

தனது வாழ்க்கையின் அடுத்த கட்டத்தை எவ்வாறு அமைய்யது என்று நளினி மேலோட்டமாகக் கூட சிந்திக்கவில்லை. அதுக்கு என்ன அவசரம் என்ற நிலையிலேயே விளங்கினாள்.

ஆனால், ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தை அடுத்த சில தினங்களின் பின் உதயமான ஒரு தினம் நடந்த சம்பவம் - அதைத் தொடர்ந்து வாலிபன் ஒருவனுடன் ஏற்பட்ட நட்பு, அது காதலாக உருவாக.....ஒரு விதவை திருமணத்திற்குத் தயாராகிறாள் என்ற நிலையைத் தோற்றுவித்தது.

கூர்லை வேளையில் தெகிவளையில் இருந்து கோட்டைக்குச் செல்லும் பஸ்கள் யாவுமே பிரயாணிகளால் நிரம்பி வழிவது சாதாரண நிகழ்ச்சி. நளினி எப்படியும் சில நிமிஷங்களுக்குள் இடித்துப், பிடித்து பஸ்சில் ஏறிவிடுவாள். பயண இறுதியின் போது நெரிசலின் உபாதையினால் நன்றாகக் களைத்து விடுவாள்.

அன்றும் அப்படித்தான். பஸ்சில் மிகக் கஷ்டப்பட்டு ஏறிவிட்டாள். சன நெரிசலுக்கு குறைவில்லை. அடுத்த பஸ்தரிப்பிடங்களில் மேலும் பிரயாணிகள் பஸ்சில் ஏற, நெரிசல் மிகைப்பட்டது. எல்லாப் பக்கமும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நிலையில் நெருக்க, நளினிக்கு மூச்சு விடக்கூட கஷ்டமாக இருந்தது. நெற்றியில் வியர்வை துளிர்விட்டது.

மேலும் பிரயாணிகள் அடுத்தடுத்த பஸ்தரிப்புக்களில் ஏற, நளினியின் உடலில் இருந்து வியர்வை ஆறாக வழிந்தது. வயிறு எரிந்தது. தலை சுற்றியது.

பற்களைக் கடித்தபடி எல்லா உணர்ச்சிகளையும் அடக்கியபடி

நின்றாள். ஆனால் அவளால் தன் புலன்களை முற்றாக அடக்கியபடி கொஞ்ச நேரம் கூட நிற்க முடியவில்லை.

தலை பம்பரமாகச் சுழல, கீழே சரியு முற்பட்டாள். ஆனால், அதற்கிடையில் அவள் பின்னால் நின்ற வாலிபன் ஒருவன் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்தான்.

நளினியைச் சுற்றி நின்றவர்கள் இதை அவதானித்து விட்டார்கள்.

“பஸ்ஸை நிற்பாட்டு” என்று சூழ்நிலையை அனுசரித்து ஒருவன் குரல் கொடுக்க, பஸ் நின்றது.

வாலிபன் தன் பிடையைத் தளர்த்தாமல் நளினியை தாங்கிப் பிடித்தவாறு நின்றான். இதைக் கவனித்த ஒருவர், தனது ஆசனத்தில் இருந்து எழும்ப, நளினியை அதில் அமர வைத்தான் வாலிபன்.

இதற்கிடையில் பஸ் இப்போதைக்கு அசையாது என்று நினைத்த பலரும் பஸ்சில் இருந்து இறங்கி அகன்று விட்டனர், இப்போது சொற்ப தொகையினரே பஸ்சில் இருந்தனர். வயதான பெண் ஒருத்தி தன் ‘ஹான்ட் பாக்’கில் இருந்து தண்ணீர் போத்தலை எடுத்து, தண்ணீரை நளினியின் முகத்தில் தெளித்தாள்

நளினி கண் விழித்தாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவன், எல்லோரும் தன்னையே பார்த்தபடி நிற்பதைக் கண்டு வெட்கித் தலை குனிந்தாள்.

பஸ் மீண்டும் புறப்பட்டது. அவளுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண் ஒருத்தி நடந்த வியரத்தை நளினியிடம் வியரித்தாள். முன்னால் அமர்ந்திருந்த வாலிபனைக் காட்டி, “அவர் தான் உம்மைத் தாங்கிப் பிடிச்சவர்” என்றாள்.

வாலிபன் அவளைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

கோட்டை வந்தது. இருவரும் ஒரே பஸ் தரிப்பிடத்தில் இறங்கினர். அவனுக்கு நன்றி கூற வேண்டும் என்று நளினி விரும்பிய போதும் அவளுக்கு தயக்கமாக இருந்தது. அவன் தன்பாட்டில் சென்று விட்டான்.

மறுநாள் காலை பஸ் தரிப்பிடத்தில் அந்த வாலிபன் நிற்க நளினிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனிடம் ‘நீங்க செய்த உதவிக்கு தாங்ஸ்’ என்று சொல்ல வேண்டும் என நினைத்தாள். ஆனால், அதற்குள் பஸ் வர, அவன் ஏறிவிட்டான். நளினியை அவன் கவனிக்கவே இல்லை. பஸ்சில் அவனுக்கு சற்றுப் பின்னால் அவள் நின்றாள். முன்னால் நின்றவர்களை விலக்கியபடி அவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்க, அவளை நெருங்கினாள். ஆனால், அவனுடன் பேசுவதற்கு முற்படுகையில் மண்தினுள் தேய்க்கியிருந்த தைரியம் உருகிவிட, அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்றாள்.

இருவரும் கோட்டையில் இறங்கினர். அவனைக் கவனிக்காதவாறு அவன் நடந்தான். சிறிது தூரம் நடந்த வாலிபன் நின்றான். நளினி அவனை நெருங்க, புன்னகை ஒன்றைச் சாதாரணத்துடன் வெளியிட்டவன் “ஹலோ” என்றான்.

நளினியும் “ஹலோ” என்றாள்.

வாலிபன் நடையைத் தொடர்ந்தான். நளினியும் அவன் கூடவே நடந்தாள். அவன் மேலும் ஒன்றும் பேசவில்லை. நளினியின் அருகாக நடந்தவன், இருந்தாற் போல நடையைச் சற்று விரைவுபடுத்தினான். இப்போது நளினிக்கு அவனுடன் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறந்தது. அவள் வேகமாக நடந்து, அவனை நெருங்கினாள்.

கடைக்கண்ணால் நளினி தன் அருகாக நடப்பதை அவதானித்த வாலிபன் நடையின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தியபடியே, “நீங்க குவாரி ‘ரோட்டிலையா’ இருக்கிறீங்க” என்று தமிழில் கேட்டான்.

“ஓமோம்நீங்க?”

“பெரேரா லேனில.....”

“அதுதான் நான் ஏறுற பஸ் ஸ்டாண்டில ஏறுறீங்க.”

“ஓமோம்.”

“நீங்க செய்த உதவிக்கு ஒரு பெரிய ‘தாங்ஸ்’ ”

“அது உதவியா? மனிதாபிமானம்.”

சிறிய மெளனம் தலைதூக்கியது.

“நான் தமிழ் எண்டு என்னெண்டு அறிஞ்சீங்க?” நளினி கேட்டாள்.

“முகத்தில் தமிழ் எண்டு ஒட்டி இருக்குதே. கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தித் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்புக்கு வந்திருக்கிறீங்க எண்டு நினைக்கிறன். நான் சொல்றது சரியா?”

‘சரி’ என அவள் தலையாட்டினாள்.

“எந்த ஊர்?”

“செம்பியன் பற்றுபருத்தித்துறையில் இருந்து பதினெட்டு மைல் தூரத்தில் இருக்குது.”

“ஓஹோ வடமராட்சி. உங்கட பெயர் என்ன?”

“மிஸிஸ் மோகன்.”

சட்டென அவன் பார்வை அவள் நெற்றிக்குத் தாவியது.

“மிஸிஸ் மோகன்?”

“ஓமோம்.”

“கொழும்புக்கு வந்தாப் போலை யாழ்ப்பாணத்தினர் கலாச்சாரத்தை மறந்து விட்டீங்க போலை.”

“இல்லை. நான் எண்டைக்கும் யாழ்ப்பாணத்தினர் கலாச்சாரத்தை மறக்க மாட்டன். நான் பிறந்த புண்ணிய பூமி அது. எதை மறந்தாலும் என்ற ஊரின்ர கலை, கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கம், மரபுகளை நான் மறக்கமாட்டன்.”

“அப்படியண்டால் பொட்டு எங்கை?”

“நான் ஒரு விடோ.”

‘ஓ!’ என்ற வாலியனுக்கு பெச்ச அடைத்தது. அவன் திடுக்கிட்டு விட்டான்.

தொடர்ந்தும் அவன் பேசாமல் விடவே, அவனை நளினி நோக்கினாள். அவன் முகத்தில் பரிதாபம் நிறைய தேங்கிக் கிடப்பதை, உதடுகள் துடிப்பதை அவதானித்தாள்.

“மினிஸ் மோகன், உங்கட ‘பெஸ்ட் நேம்’ என்ன?”

அவள் சொன்னாள்.

“நளினி, நானும் உங்கட நிலையில தான் இருக்கிறன்.”

“அப்படி எண்டால்?”

“நான் ஒரு ‘விடோவர்’.”

இப்போது அவள் முகத்தில் பரிதாபம் முளைத்திருந்தது.

“விடோவர்?”

“‘பெஸ்ட்’ மூண்டு மாதங்களுக்கு முந்தி அவள் என்னை விட்டிட்டுப் போயிட்டாள்.”

“ஓ!”

பாலைவனத்தில் தனித்து நடந்து கொண்டிருக்கையில், இன்னொரு துணை கிடைத்தால்.....அதில் கிட்டும் ஆறுதலை, அவள் அடைந்தாள். தன் நிலையில் விளங்கும் ஓர் ஆண்மகன், அவன் அந்நியனாக அப்போதைக்கு விளங்கினாலும் தன்னுடன் சேர்ந்து வரும் போது, தான் தனித்து விடப்படவில்லை என்ற எண்ணம் அவளுள் ஏற்பட்டது.

அவ் வாலியனுடன் இன்னும் அளவளாவ வேண்டும் என்ற குருட்டு ஆசை, ஆவல் அவளுள் பிறந்தது.

“உங்கட பெயர் என்ன?”

“மோசஸ்.....பிலிப் மோசஸ்.”

பெயரைக் கேட்டதும், அவள் முகம் சுருங்கி விட்டது. அவன் அதை அவதானித்து விட்டான்.

“ஏன் முகத்தை சுளிக்கிறீங்க? உங்களுக்கு ‘கிறிஸ்டியன்களை’ பிடிக்காதா?”

“பிடிக்கும். நான் ஒரு தமிழ் பெயரை உங்களிடடை இருந்து எதிர்பார்த்தன்.”

“என்ன செய்யறது ‘கிறிஸ்டியனாக’ பிறந்து விட்டன். அதால் எனக்கு ‘கிறிஸ்டியன்’ பெயர் இருக்குது.”

இருவரும் பிரிந்தனர்.

மீதியில் பஸ்சில் ஏறி சனக் கூட்டத்தினுள் நெளிந்து, வளையும் பொழுது, பிலிப் தன் பின்னால் நிற்பதைக் கண்டான் நளினி.

“ஹலோ நளினி” என பிலிப் உற்சாகத்துடன் கூவ, அவன் அமைதியான குரலில் “ஹலோ” என்றான்.

பஸ்சில் இருவருக்கும் பேச சந்தர்ப்பம் கிட்டவில்லை. வெள்ளவத்தையில் அவன் இறங்கிவிட்டான்.

“நாளைக்கு காலமை சந்திப்பம்” என்று மட்டும் சொன்னான்.

அவன் சரி என்று சொல்லவில்லை. அவனை விசித்திரமாகப் பார்த்தான்.

மீதிய் பயணத்தின் போது பிலிப் பற்றிய சிந்தனை அவன் மனதில் புகுந்திருந்தது. வீடு சென்றவள், அவன் பற்றிய சிந்தனைக்கு இரையானாள். அவனைச் சந்தித்த பின் அவன் பேசியவை யாவும் அவன் செவிப்பறையில் மோதின.

நளினியின் மனத்தேக்க நிலையை மஞ்சளா கவனித்து விட்டான். “என்ன அக்கா, இண்டைக்கு ஒரே யோசனையாக இருக்கிறீங்க?”

“ஒண்டுமில்லை.”

“அப்பாவுக்கு சுகமில்லையா?” யோகேஸ்வரி வாஞ்சையுடன் கேட்டாள்.

“இல்லை.”

“அப்ப என்ன கடுமையான யோசனை?”

“அவர்ற்ற ஞாபகம் வந்திட்டுது.” வாய் கூசாமல் நளினி பொய் சொன்னாள்.

“அக்கா, அவர் உங்களோட மூண்டு நாள் தானே வாழ்ந்தார்?”

அப்படிப்பட்டவரைக் கூட மறக்க ஏலாமல் இருக்குதா?" மங்களா முன் யோசனை இன்றி கேட்டாள்.

"என்னை மனைவி எண்ட ஸ்தானத்திற்கு உயர்த்தினவர். என்ற பெயருக்கு முன்னால மிஸிஸ் எண்ட சொல்லை போடுவதற்கான காரணகர்த்தாவானவர். அவரை எப்படி மறக்கிறது?"

படுக்கைக்குப் போன பின்னரும், பிலிப்பின் நினைவு அவள் மனதை வலம் வந்து, நித்திரையை விரட்டியது.

'நானும் உங்கட நிலையில தான் இருக்கிறன்'. பிலிப்பின் வார்த்தைகள் அவளுள் எதிரொலித்தன.

நளினியின் நிலையில் தான் அவளும் விளங்குகிறான். துணையை இழந்தவன். தனிமரம்.

மனைவி இறந்த போது எவ்வளவு துடித்திருப்பான்? துயருற்றிருப்பான்

அவனை, அவன் மனைவியை, அவர்கள் மணவாழ்க்கையை என்று எல்லாம் மேலும் விபரங்களை அறிந்திருக்கலாமே என மனம் நொந்தாள்.

ஆனால், ஏன் இவ்விபரங்களை அறிய வேண்டும் என்ற கேள்வியும் அவளுள் எழுந்தது. அவன் யார்? நான் யார்? அவனுக்கும், எனக்கும் என்ன தொடர்பு? என்றவாறான பல கேள்விகள் — அவர்கள் இருவரையும் தூரத்தே தள்ளும் வகையில் எழுந்தன.

பிலிப்பின் எண்ணத்தைக் களைய முற்பட்டாள் நளினி. ஆனால், பிலிப் அவள் மனதில் இருந்து அகல மறுத்தான்.

அந்த பரிதாபத்தை மிகைப்படுத்திய முகம்..... நானும் உங்கட நிலையில தான் இருக்கிறன் என்ற வார்த்தைகள்.....

பிலிப்புக்கு எப்படியும் முப்பது வயது இருக்கும் என நளினி அனுமானித்தாள். அவனது உடையின் நேர்த்தியும், முகத்தில் தெரிந்த லட்சணமும் அவன் ஏதாவது உயர் தொழிலைப் புரிகிறான், ஒரு கௌரவமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என அவள் கணக்குப் போட்டாள்.

அவன் மனைவி எவ்வாறு இறந்தான்? இருவரும் எத்தனை வருட தாம்பத்திய வாழ்க்கையைப் பங்கு போட்டனர்? அவர்களுக்கு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களா?

அவள் எண்ணங்கள் மேலும் விரிவடைந்தன.

இரவு முழுவதும் நித்திரை வராமல் கட்டிலில் புரண்டாள்.

'நானும் உங்கட நிலையில தான் இருக்கிறன்' என்ற பிலிப்பின் வார்த்தைகள் நெஞ்சில் மீண்டும் எதிரொலிக்கும் போது மோகனின்

வார்த்தைகள் கிளர்ந்து வருகின்றன.

‘நான் செத்தால் நீர் வாழ்க்கை முழுவதுக்குமே இப்படியே இருந்து விடாதையும். மறுமணம் செய்து வாழும், சம்பிரதாயம், சடங்கு, அது இதெண்டு, உம்மட வாழ்க்கையை இனியும் குழப்பிப் போடாதையும்.....’

நனினிக்கு மண்டை வெடித்து விடும் போலிருந்தது.

(5)

மாதா கோயில் மணி அடித்து, அவ்வொலி இரவின் ‘வெதுவெதுப்பான’ காற்றைத் தடவிச் சென்று, ஓய்ந்த போது, பிலிப் சுயநினைவுக்குத் திரும்பினான். கடந்த சில நிமிடங்களாக அவன் இவ்வலகில் இல்லை. யோசனை அவனை இறந்த காலத்திற்கு பின்தள்ளி இருந்தது.

“பிலிப், ‘ஐ லவ் யூ’. நீங்க இல்லாட்டால் எனக்கு வாழ்க்கையே இல்லை.”

இரு வருடங்களுக்கு முன் ‘கோல்பேஸ்’ திடலில், ஆர்ப்பரிக்கும் கடல் அலைகளை ரசித்தவண்ணம் கிறிஸ்டீனா கூறிய வார்த்தைகள், பிலிப்பின் காதுகளையே அடிக்கடி வலம் வந்தன.

‘நீங்க இல்லாட்டால் எனக்கு வாழ்க்கையே இல்லை.....’

அன்பொழுக, ஆசையுடன் கூறி, அவனை மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதக்க விட்டவள், இன்று அவனைத் தவிக்க விட்டுட்டு, மீளாத் துயிலில் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

“உண்மை தான் பிலிப், நான் உங்களை உயிருக்கு மேலாக விரும்புறன். உங்கட அப்பா, அம்மா எங்கட கலியாணத்திற்கு பச்சைக் கொடி காட்டாவிட்டால் நான் உயிரை விட்டு விடுவன்” என அவள் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் அன்புடன் மிரட்டிய போது, பிலிப் பயந்தே விட்டான்.

“கிறிஸ்டீனா, பயப்படாதையும். என்ர அப்பா, அம்மா உம்மை தங்கட மருமகனாக்க ‘பெர்மிஷன்’ தருவினம். கொஞ்ச நாளைக்கு பொறுத்திரும். நான் அவையினர் மனதை மாத்துறன்” என்று அவன் ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறி, அவள் மனதை தெளிய வைப்பதற்கு பட்டாபாடு.....

பிலிப் தனது பெற்றோருடன் பல வாரங்கள் வாதாடிய பின்னரே, அவர்கள் கிறிஸ்டீனாவைக் கைப்பிடிக்க தமது சம்மதத்தை அரை மனதுடன் வழங்கினார். பிலிப்புக்கு பல இடங்களில் இருந்து கலியாணம் பேசி வந்தார்கள். நிறைய சீதனம், கணிசமான ‘டொனேஷன்’ நகை நட்டுக்கள், அழகான பெண், பிறநாடுகளுக்கான ‘ஸ்பொன்ஸர்ஷிப்’ போன்ற

வரையறைகளுக்குள்ளும், வரையறைக்கு அப்பாலும் பல பெண்கள் விளங்கினார்கள். பலரும் உயர் அந்தஸ்தில் ஊறியிருந்தார்கள். ஆனால், கனடாவில் இருக்கும் தனது மருமகன் ரீட்டாவைத் தான் பிலிப்பின் வாழ்க்கைத் துணையாக்குவதை அவன் தாய் திரேசம்மா விரும்பினாள். பல தடவைகள் அவளைக் கலியாணம் கட்டும்படி வற்புறுத்தியும் இருக்கிறாள். ஆனால், பிலிப் தன் மனதை மாற்றவே இல்லை. கிறிஸ்துனா தான் என்ற 'வை.பி' என்று முடிவாகக் கூறிவிட்டான்.

“அவளில் என்னத்தைக் கண்டு நீ மயங்கி இருக்கிறாய்?” என்று எத்தனை தடவைகள் திரேசம்மா கோபத்துடன், சினத்துடன் கேட்டிருக்கிறாள்?

“டேய், உன் மச்சான் ரீட்டாவையும், இவளையும் ஒப்பிடக்கிள்ளை ரீட்டா உச்சியில் நிற்கிறாள். ரீட்டாவை மறந்திட்டு எப்படியா இவளை விரும்புறாய்?” எனவும் கேட்டிருக்கிறாள்.

தாயின் நியாயம் எதனையும் பிலிப் காதில் போடவில்லை. அவன் தன் முடிவில் பிடிவாதமாக இருந்தான்.

இறுதியில் பெற்றோர் தமது சம்மதத்தை அளித்த போது, தகப்பன் இல்லாத போது தாயிடம் சென்றான். “அம்மா, இனியும் என்ற வாழ்க்கையில் குறுக்கிடாதீங்க. நானும், கிறிஸ்துனாவும் சந்தோஷமாக வாழவேணும்” என்று கூறிவிட்டு, அந்த நல்ல செய்தியை கூறுவதற்காக கிறிஸ்துனாவிடம் விரைந்தான்.

அச் செய்தியைக் கேட்டு கிறிஸ்துனா அடைந்த மகிழ்ச்சி.....!

பிலிப்பை இறுக அணைத்து, “பிலிப், நான் உண்மையில் ஒரு பாக்கியசாலிதான். உங்களைப் போல ஒருத்தர் புருஷனாக எனக்கு கிடைக்கிறதெண்டால் நானும், பொழுதும் நான் ஜீசை பிரார்த்தனை செய்யுறது தான் காரணம்.....” என்று இன்பமிகுதியில் ஆர்ப்பரித்தாள்.

இதையே மீண்டும், கண்ணீர் மல்கிய நிலையில் சொன்னாள். அவ் வேளை அவன் ஆஸ்பத்திரியில், கட்டில் ஒன்றில் நாரான நிலையில் கிடந்தான்.

“நீர் பாக்கியசாலி தான். ஆனால், நான்.....? நீர் இல்லாமல் நான் என்னெண்டு.....” என பிலிப் நாத்தமுதமுக்க.....

கிறிஸ்துனா கண்ணீர் விட்டே அழுதாள்.

திருமணத்தின் முன்னரே, கிறிஸ்துனா ஒரு நோயாளி என்ற உண்மையை பிலிப் அறிந்து விட்டான். ஆனால், அதற்காக அவளைத் திருமணம் செய்வதை அவன் தவிர்க்கவில்லை.

ஒரு நாள் மாலையில் இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்தபடி அளவளாவிக்கொண்டிருந்த போது, கிறிஸ்துனாவின் நெற்றியில் வியர்வை

துளிர்ந்தது. அவன் உடம்பு மெலிதாக நடுங்கியது. கண்களில் மயக்கஉணர்வு ஓட்டியது. 'உமக்கு என்ன நடந்திட்டுது' என்று பிலிப் கேட்கும் போதே, அவன் மயங்கி கீழே விழுந்து விட்டான்.

உடனடியாக ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு சென்ற அவனை, பிலிப்பின் நண்பன் சுனில் பெர்னாண்டோ பரிசோதித்தான்.

கிறிஸ்தனாவை பரிசோதிக்க முன் பிலிப்பைப் பார்த்து கண்சிமிட்டிய சுனில், "கலியாணத்திற்கு முந்தி அப்பாவாகப் போறியா" என பகிடியாகக் கேட்க, "சுனில், நான் கிறிஸ்தனாவுடன் அப்படி பழக இல்லை. கலியாணத்திற்கு பின் தான் என்னை முழுமையாக அர்ப்பணிக்கவுள்ளேன்" என்று கருத்தார்ந்த ரீதியில் சொன்னான் பிலிப்.

கிறிஸ்தனாவை சுனில் நன்கு பரிசோதித்தான். எல்லாம் முடிந்து வெளியில் வந்தவனை பிலிப் நெருங்கினான்.

"கிறிஸ்தனாவுக்கு என்னடா?"

"இன்னும் இரண்டு பரிசோதனைகள் செய்ய வேண்டும். நான் அவளை கண்காணிக்க வேண்டும்."

அதன்பின் கிறிஸ்தனா இரு நாட்கள் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தாள். அவன் மீது சில பரிசோதனைகள் செய்யப்பட்டன.

"சுனில், அவளுக்கு என்ன வருத்தம்.....? சொல்லு." மூன்றாம் நாள் பிலிப் கேட்டான்.

"உண்மையைச் சொல்கிறேன். பதட்டப்படாதே."

"விரைவாகச் சொல்."

"கிறிஸ்தனா, இரத்தப்புற்று நோய்க்கு ஆளாகி இருக்கிறாள்."

"ஓ!" என்று பிலிப் அலறியே விட்டான்.

சில வினாடிகள் வரை சுனில் வெளியிட்ட உண்மையை நம்பமுடியாதவன் போல் கண்களை விசித்தபடி வேதனையின் அர்த்தத்தை முகத்தில் நிறைய பரப்பிய வண்ணம் நின்றான்.

அவனைப் பார்க்கவே சுனிலுக்கு நெஞ்சைப் பிசைந்தது.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக விறைத்திருந்த சகல உணர்ச்சிகளும் செயற்பட ஆரம்பிக்கவே, பிலிப் பேச்சை தொடர்ந்தான். "சுனில், உண்மையைத் தானே சொல்லுறாய்?"

"இந்த விஷயங்களில் டொக்டர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்கள். உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன்."

வேதனை, விரக்தி, ஏமாற்றம் யாவற்றையும் சுமந்தபடி ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறினான் பிலிப்.

‘கிறிஸ்து’..... அவன் மனம் தொடர்ந்து ஓலமிட்டது.

தன் கண் முன்னாலேயே இதுவரை கட்டி வந்த கற்பனைக் கோட்டைகள் தவிடுபொடியாவதை, எதிர்பார்ப்புகள் சிதைவதை, கனவுகள் நிர்மூலமாவதை உணர்ந்தான். தனது இரண்டாம் கட்ட வாழ்க்கை அஸ்தமனமாகிவிட்டது என்ற ஓர் அழுத்தமான உணர்வு, அவன் இதயத்தை அழுக்கியது. தெளிவாகச் சிந்திக்கும் சக்தி அவனிடம் இருந்து விலக, பைத்தியக்காரத்தனமான நிலைக்கு தூரத்தப்பட்டான்.

சிந்தனைத் தெளிவு அகன்ற நிலையில் மதுபானசாலைக்குள் புகுந்தான்.

நள்ளிரவு வரை நன்றாகக் குடித்து விட்டு, மதிமயங்கிய நிலையில் வீடு சென்றான். பிலிப்பின் நிலை கண்டு, திரேசம்மா வெகுண்டெழுந்தான்.

“ஏன் இப்படி குடிச்சிட்டு வந்திருக்கிறாய்?”

“உலகே மாயம்., வாழ்வே மாயம்” பிலிப் அட்டகாசமாகப் பாட, “அந்த அறுதலியைக் கண்டாப் போல உனக்கு விசர் தான் பிடிச்சிருக்குது” என்று திரேசம்மா கத்தினான்.

மறுநாள் காலைமீல் எழுந்ததும் பிலிப்பின் சிந்தையில் தெளிவு ஏற்பட்டது. சுனில் கூறிய வார்த்தைகளை மனதில் உருப்போட.....

கிறிஸ்துவுக்கு இரத்தப்பற்றுநோய். அவளது உயிருக்கு சுனில் ஆறுமாத கால அவகாசத்தை விதித்திருந்தான். ஆறு மாதங்களின் பின் நினைத்துப் பார்க்கவே அவனால் முடியவில்லை.

மாலைமீல் சுனிலை நெருங்கினான்.

“சுனில், எனக்கும், கிறிஸ்துவுக்கும் இடையில் உள்ள காதலைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும். நான் அவளை எவ்வளவு தூரம் விரும்புறன் என்றும் உனக்குத் தெரியும். சுனில், தயவு செய்து சொல்.....கிறிஸ்துவனை குணப்படுத்த முடியாதா? எவ்வளவு செலவழிக்கவும் நான் தயார்.”

பிலிப்பின் தோளில் சுனில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

“நீ படித்திருக்கிறாய். இரத்தப்பற்றுநோய் என்றால் அது பற்றி உனக்கு கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதைக் குணப்படுத்த முடியாது. சாவை ஒத்திப் போடலாமே தவிர, அதை நிறுத்த முடியாது.”

பிலிப் கண்ணீர் விட்டு அழுதான்.

தொங்கிய முகத்துடன் சென்ற பிலிப்பிடம் கிறிஸ்து மன்றாடினான்.

“பிலிப், என்னை மறந்திருக்க. இன்னும் ஐஞ்சாறு

மாசத்துக்குள்ள நான் செத்து விடுவன். நீங்க இனி என்னைப் பார்க்க வராதிங்க.”

“கிறிஸ்டனா, மறக்கிறதுக்காக நான் உன்னை ‘லவ்’ பண்ண இல்லை. ‘ஐ சின்னியர்லி லவ் யூ’. நீ நாளைக்கு செத்துப் போறதெண்டாலும் நான் இண்டைக்கு உன்னைக் கலியாணம் கட்டுவன்” என்று பிலிப் உறுதியாக, உரிமையுடன் கூறுகிறான்.

அவள் விரக்தியாகப் புன்னகைத்தாள். “என்னைக் கலியாணம் செய்து என்ன சுகத்தைக் காணப் போறீங்க?”

“சுகம்? அதைத் காணறது என்ற நோக்கம் இல்லை. ஆர் என்ன சொன்னாலும் நான் உம்மைக் கலியாணம் கட்டுவன். இது நிச்சயம்.”

இப்படி வார்த்தைகளைத் தெளிவுடன், பரிவுடன் வெளியிட்டு வீடு சென்றவனை திரேசம்மா வார்த்தைகளால் குத்திக் குதறினாள்.

“உனக்கு விசர் பிடிச்சிருக்குதா? சாகப் போறவளைக்கட்டி என்னடா செய்யப் போறாய்? நீயே உனக்கு புதைகுழியை கிண்டி இருக்கிறாய். என்ற ஜீசஸ், இவனுக்கு கொஞ்சம் புத்தியைக் குடு.”

அன்றிரவு முழுவதும் பிஸ்ப்பை தன் அருகில் இருத்தி புத்திமதி கூறினாள் திரேசம்மா.

தாயின் புத்திமதியைச் செவிமடுக்க பிலிப் மறுத்தான். திரேசம்மா அவனுடன் தர்க்கப்பட்டாள். அவன் எதிர்கருத்துக்களை வெளியிட்டு, தன் முடிவில் பிடிவாதமாக இருந்தான்.

“மம்மி, உங்களுக்கு இப்படி ஒரு மகன் இருந்து, ஒருத்தன் காதலிச்சுப் போட்டு, அவளை கைவிட்டுட்டுப் போனால், உங்கட மனநிலை எப்படி இருக்கும் என்று கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாருங்க. கிறிஸ்டனாவும் உங்கட மகன் மாதிரி” என்று பிலிப் சொன்னான்.

“டேய், இப்படி ஒரு தங்கச்சி உனக்கு இருந்து ஒருத்தன் அவளை கலியாணம் முடிப்பான் என்று என்ன நிச்சயம்? எல்லாருமே ‘வருத்தக்காரி, எனக்குத் தேவையில்லை’ என்று தான் சொல்லுவினம். நீ தான் விசரன் மாதிரி, மோடன் மாதிரி அவள் தான் வேணும் என்று நாண்டு கொண்டிருக்கிறாய். நீ உன் முடிவை மாத்து. உனக்காக கனடாவில செய்யுற பெரிய வேலையையும் விட்டுட்டு இஞ்ச வரத்தயார் என்று ரீட்டா கடிதத்திற்கு மேல கடிதம் எழுதி இருக்கிறாள்” என்றாள் திரேசம்மா.

“எனக்கு மச்சாணும் வேணாம். மண்ணாங் கட்டியும் வேணாம். கிறிஸ்டனா தான் வேணும்” என்று பிலிப் குரலை உயர்த்திச் சொன்னான்.

“டேய் அவளை மறந்துவிடுறா. உன்ர காலைப் பிடிச்சு கெஞ்சுறன்” என்ற திரேசம்மா, மகன் என்றும் பாராமல் அவன் கால்களில்

விழுந்தாள்.

“முடியாது, முடியாது. ஒருத்தியைக் காதலிச்சுப் போட்டு, அவளை கைவிடுறது பாவம். இதைப் பற்றி எல்லாம் உங்கட ‘பைபிளில்’ இல்லையா?” எனக் கேட்டபடி தாயை விலக்கியபடி, பிலிப் அங்கிருந்து அகன்றான்.

மறு நாள் காலை எழுந்தவன், தாயிடம் சென்றான்.

“மம்மி, நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன்.”

“கிறிஸ்தனாவை மறக்கப் போறியா?” தாய் ஆர்வத்துடன் கேட்க, “இல்லை, நான் அவளைக் கலியாணம் முடிக்கப் போறன். இதைப்பற்றி உடனடியாக ரீட்டாவுக்கு அறிவிப்புக” என்றான் பிலிப்.

“என்ர ஜீசஸ்” என திரேசம்மா கத்த, தகப்பன் சாமுவேல் வந்தார்.

“உங்கட மகன் செய்யப் போற காரியத்தைக் கேட்டீங்களா?” என்று திரேசம்மா கேட்க, சாமுவேல் மகனை முறைத்து விட்டுச் சென்றார்.

“மம்மி என்னையும், கிறிஸ்தனாவையும் இனி எந்த சக்தியாலையும் பிரிக்க ஏலாது. வாற பதிமூண்டாம் திகதி எனக்கும், கிறிஸ்தனாவுக்கும் கலியாணம். நான் உங்களுக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை. எனக்கு உங்கட ஆசீர்வாதம் கட்டாயம் தேவை. அப்படி வராவிட்டாலும் பரவாயில்லை. எனக்கு ஒருத்தரினட வாழ்த்தும் தேவையில்லை. ஆர் வாழ்த்தினாலும் வாழ்த்தாட்டாலும் நானும் கிறிஸ்தனாவும் ஆறுமாசம் தானே வாழப் போறம்?”

“உன்னை வாழ்த்த வாறதுக்கு நானும், அப்பாவும் முட்டாள் இல்லை” என்று திரேசம்மா கத்தினாள்.

அந்த பதினமூன்றாம் திகதி.....

தெகிவளை சென்ற மேரிஸ் தேவாலயத்தில் மணியோசையின் மத்தியில், சொற்பத்தொகையினர் மனதார வாழ்த்த, கிறிஸ்தனாவின் கழுத்தில் பிலிப் தாலியைக் கட்டினான். அக்கணமே கிறிஸ்தனாவின் நெற்றியில் வியர்வை துளிர்விட்டது.

சடங்கு, சம்பிரதாயம் முடிவடைந்த போது, பிலிப்பிடம் வந்த கிறிஸ்தனாவின் தந்தை பீட்டர், “மிஸ்டர் பிலிப், தாங்கியு வெரி மச். நீங்க உண்மையில் ஒரு கண்ணியமானவர்” என்று அவனைக் கட்டிப்பிடித்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தார்.

கிறிஸ்தனாவின் தாய், தம்பி, தங்கைமார் பிலிப்பை பெருமிதத்துடன் பார்க்க.....“பிலிப், என்னவோ செய்யுது” என்றபடி கிறிஸ்தனா தவிக்க, ஆஸ்பத்திக்குச் சென்ற பின்னரே, அவளுடன்

ஹொட்டேலுக்குப் பயணமானான் பிலிப்.

(6)

வீடிந்ததும் மனதினுள் ஒரு 'சுறுசுறுப்பு' செய்கையிலும் ஒரு விரைவு தென்பட, நளினியைப் பார்த்து யோகேஸ்வரி புன்னகைத்தாள்.

“என்ன இண்டைக்கு எல்லாத்திலையும் அவசரம் தெரியுது” என்று யோகேஸ்வரி கேட்க, “இல்லையே!” என்ற நளினி, ‘பாத்ரம’ நோக்கி விரைந்தாள்.

குளிக்கும் போதெல்லாம் உள்ளத்தினுள் ஒரு குளிர்மை உணர்வு.....

பஸ் தரிப்பிடத்தில் பிலிப் காத்திருப்பான். எடுத்த எடுப்பில் அவனுடன் என்ன பேசுவது? எப்படி பேசுவது? ‘இரண்டு நாளா அவர் தான் பஸ்குக்கு காசு குடுத்தார். இண்டைக்கு நான் குடுத்தால் என்ன.....?’

மார்பின் லேசான ‘படபடப்புடன்’ பஸ் தரிப்பிடத்தை அடைந்தவள், விழிகளைச் சுழற்றினாள். வழமையாக நிற்கும் இடத்தில் பிலிப் நின்றுான். அவன் கம்பீரத்தை ரசிக்கும் வேளையில், அவனே அவளை நெருங்கினான்.

மிக அண்மையில் பிலிப்பைக் கண்டதும், நளினியின் மனதைத் தொட்டிருந்த ‘படபடப்பு’ மிகைப்பட்டது. “சூட் மோர்னிங் நளினி” என ஆத்மாந்த மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லி பிலிப் புன்னகைக்க, அதே மகிழ்ச்சியில் அவள் பதிலுக்கு, “சூட்மோர்னிங்” எனச் சொல்ல, அந்த இரு இளம் முகங்களிலும் அப்பருக்கற்ற மகிழ்ச்சி பூரிக்கின்றது.

“உங்கட வரவை வழி மேல் விழி வைச்சபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தன்” என்று சொல்லி பிலிப் சிரித்தான்.

“நான் கனவு கனவாக கண்டன்” என்ற நளினியும் சிரித்தாள்.

பிலிப் சற்று உரக்கச் சிரித்தான். “உண்மையாகவா?”

“ஊம், கனவு தானே? பிலிப், உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் ஆவலுடன் தான் வந்தன். ஆனால், இஞ்ச வந்தாப் பிறகு பயமாக இருக்குது.”

“என்ன பயம்?”

“நான் பொம்பளை. அதுவும் ஒரு விதவை. அவர் செத்து ஆறு மாசம் கூட ஆக இல்லை. இந்த மாதிரி பொது இடத்தில் ஒரு ஆம்பிளையோட சிரிச்சுச் சிரிக்க கதைச்சால்..... என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பினம்?”

“ஓ! நீங்க சமூகத்திற்கு பயப்படுறீங்களா?”

“இப்போதைக்கு பயப்படுறன். நானும் இந்த சமூகத்தில் ஒரு

பிரதிநிதி தானே? அதோட உங்களுக்குத் தானே எங்கட சமூகத்தைப் பற்றித் தெரியும்? பனை மரத்துக்கு கீழ இருந்து பால் குடிச்சால் கூட கள்ளு குடிக்கிறம் எண்டு தானே சொல்லும்?”

“பனைமரத்துக்கு கீழ இருந்து பால் குடிக்க எனக்கு பயமில்லை.”

“நீங்கள் ஆம்பினை. பயமிருக்காது. நாங்கள் பொம்பளையன். எங்கட சமூகம் எப்பவும் பொம்பளையனைத் தான் சந்தேகக் கண்டு கொண்டு பார்க்கும்.”

“இந்த நிலையை மாத்த வேணும்.”

“காலாதி காலமாக ஆட்களுக்கு தொற்றி இருக்கிற இந்த வியாதியை மாத்த ஏலாது.....வியாதி எண்டாப் போலை தான் ஒண்டு ஞாபகத்திற்கு வருது. கிறிஸ்டீனா எப்படி செத்தவ?”

“ ‘பிளட் கன்சர்’ அதாவது, இரத்தப் புற்றுநோய்.”

“ஓ! பயங்கர வருத்தம். நல்லா கஷ்டப்பட்டிருப்பா.”

“ஊம் அது ஒரு காவியம். கடைசி மட்டும் என்னை சந்தோஷமாக வைத்திருக்க வேணும் எண்டதற்காக உடம்புக்குள்ள எவ்வளவோ வருத்தம் இருந்தும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் நடந்து விட்டா.”

“அவ்வை நீங்க கலியாணம் செய்யக்கில அவவுக்கு ‘கன்சர்’ இருந்துதா?”

“ஓமோம்.”

“அதைச் தெரிஞ்சும்?”

“ ‘லவ்’ பண்ணிவிட்டு கை விடுறது கோழைத்தனம், பிழை எண்டு நினைச்சன்.”

“வேறா ஆரும் எண்டால் ‘இந்த மாதிரி வருத்தக்காரியை கட்டி என்ற தலையில் மண்ணை அள்ளிப்போட நான் விரும்ப இல்லை’ எண்டு சொல்லி, வேறா எங்கையாவது கலியாணம் கட்டி இருப்பினம். அந்தளவில் நீங்க ‘கிரேட்.’ ”

“நான் ‘கிரேட்டா?’ அப்படி நீங்கள் நினைக்கிறீங்களா?”

“ஓமோம். உங்களைப் போல ஆம்பிளையன் மனிதாபிமானத்தோட நடந்தால், எங்கட பொம்பளைச் சமூகம் முதுகை நிமிர்த்தி விடும்.”

பஸ் ஒன்று வந்தது. பிரயாணிகள் நிரம்பி வழிந்தனர்.

“போவமா?” நளினி கேட்டாள்.

“சரியான சனமாக இருக்குது. பேந்து நீங்க பஸ்க்குள்ள

மயங்கி விழ நான் தான் உங்களை ஏந்திப் பிடிக்க வேண்டி வரும்” என்று பிலிப் சிரித்தான்.

“ஆம்பினையளுக்கு எல்லாம் பொம்பளையளை ஏந்திப் பிடிக்க விருப்பம் தானே?” நளினி சிரிக்க, பிலிப் தன் சிரிப்பைத் தொடர்ந்தான்.

“நளினி உங்களைப் பற்றி சொல்லுங்களேன்.”

“என்னைப் பற்றியா? பெரிசா என்ன சொல்ல இருக்குது? அப்பா, அம்மாவுக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை. அம்மா மூண்டு வருஷத்துக்கு முந்தி செத்தவ.”

அவள் பேச்சை அவன் இடைமறித்தான். “உங்கட குடும்பத்தைப் பற்றி நான் கேட்க இல்லை. உங்கட கலியாணத்தைப் பற்றி..... ‘ஹஸ்பண்டைப்’ பற்றி”

“என்ர கலியாணம் ‘லவ் மரேஜ்’ இல்லை. அப்பா பார்த்த மாப்பிள்ளையைத் தான் கலியாணம் கட்டினன். மூண்டே மூண்டு நாள் தான் வாழ்ந்தம். அதுவும் பெயரளவிலை தான். என்ர பெயருக்கு முன்னால ஒரு ‘மிஸிஸ்’ போடுற அளவுக்கு தான் அவர் இருந்தார். ஏதோ நெஞ்ச நோ எண்டு சொன்னவர், மூண்டாம் நாள் நிரந்தரமாக என்னை விட்டுட்டு போயிட்டார்.”

“த்சொ.” பிலிப் குள் கொட்டினான். “நளினி, நாங்க இரண்டு பேருமே ஒரே தோணியில தான் போறம் போல.....”

“ஆனால், வேறை, வேறை திசையை நோக்கிப் போறம்.” நளினி நிதானமாகச் சொற்களை அறுத்து, உறுத்துச் சொன்னாள்.

பிலிப்பின் முகத்தில் ஒரு வித அதிசயப் புன்னகை தோன்றி மறைந்தது. “வேறை வேறை திசையில போனாலும், கடைசியாக ஒரு இடத்தில் சந்திக்கலாம் தானே?”

“ஓ.....ஓ.....சந்திக்கலாம்” என்று சொல்லும் போதே நளினியின் முகத்தில் ஒரு தவிப்பு தென்பட்டது.

சில வினாடி மெனமம் விழுந்தது. நளினியே மீண்டும் பேசினாள். “கிறிஸ்டனாவோட எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்தீங்க?”

“இரண்டு மாசம். ஒரு கிழமை மட்டும் தான் ஒண்டாக இருந்தம். அதுவும் நீங்க சொன்ன மாதிரி பெயரளவில தான் வாழ்ந்தம். அதற்குப் பிறகு சாகும் வரை ஆஸ்பத்திரியில கிடந்தா.”

“ஓ!”

அடுத்த இரு நாட்களும் இருவரும் பஸ் தரிப்பிடத்தில் சந்தித்தனர். பொது விஷயங்கள் குறித்து அக்கறையுடன் அளவளாவினர். தனிப்பட்ட விடயம் பற்றி மேலோட்டமாகப் பேசினர்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது. இப்போது அவர்கள் நல்ல நண்பர்கள் போலப் பேசினார்கள். பழகினார்கள். இடைக்கிடை தொலைபேசி மூலம் அவன் தொடர்பு கொண்டு, அவளுடன் உரிமையுடன் பேசினான்.

“நளினி, பின்னரம் ‘ஷொப்பிங்’க்குக் ‘மாஜெஸ்டிக் சிட்டி’க்குப் போறன். வாறீங்களா” என்று ஒரு தடவை தொலைபேசியில் நளினிக்கு பிலிப் அழைப்பு விட, “எனக்கும் ‘ஷொப்பிங்’ போக வேணும். ஆனால், உங்களோட வர.....” என அவள் இழுக்க, “பயப்படுறீங்களா? பயப்படாமல் வாங்க. இனியும் சமூகத்திற்கு பயந்தால் வாழ ஏலாது” என்றான். பிலிப்.

“சரி வாறன்.”

“‘வெரி குட்.’ இப்பவாவது துணிச்சல் வருது....”

தொலைபேசி தொடர்பை நளினி அறுத்தாள்.

மாணையில் இருவரும் பம்பலப்பிட்டியில் சந்தித்து, ‘மாஜெஸ்டிக் சிட்டி’க்குச் சென்றனர். கம்பீரமாகவும், நேர்த்தியாகவும் — அரைகுறை ஆடையில் நெளிவு, சுளிவுகள் மிகைப்பட்ட இளம் பெண் ஒருத்தி போகும் போது கண்களை அதிசயிக்க வைக்குமாப் போன்று — கவர்ச்சியாகவும் கட்டப்பட்டிருந்த அக்கட்டிடத்தைக் கண்டு நளினி பிரமித்தாள்.

“என்ன வடிவாக கட்டி இருக்கிறாங்க” என வாய்விட்டு தன் பிரமிப்பை வெளிப்படுத்தினாள்.

“நாங்க கலியாணம் கட்ட முந்தி கட்டின கற்பனைக் கோட்டை மாதிரி இருக்குது” என்று சொல்லி அவன் சிரித்தான்.

நளினியின் முகம் சுருங்கிவிட்டது.

“உங்கட ‘சென்டிமெண்டை’ ‘டச்’ பண்ணிட்டன் போல.....” அவன் கேட்க, “இல்லை, இல்லை” என அவள் மறுத்தாள்.

இருவரும் கடை கடையாக ஏறி இறங்கினர்.

“எதை ‘செலக்ட்’ பண்ணுது எண்டே தெரிய இல்லை.” நளினி சொன்னாள்.

“இனியும் ‘செலக்ட்’ பண்ணக்கூட கவனமாக இருங்க.” பிலிப் சொல்ல, நளினி அவனை யோசனையுடன் நோக்கினாள்.

“நீங்க சொல்றது சரிதான். இனியும் ஒண்டும் யோசிக்காமல் ‘செலக்ட்’ பண்ணுற மொக்கு இல்லை நான்.”

அவன் தனக்கு தேவையானவற்றை வாங்கிவிட்டு அவளிடம் வந்தான். “வாங்க, உங்களை நல்ல ஒரு சாரிக் கடைக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறன்” என்று கூட்டிச் சென்ற பிலிப், ஆடம்பரமான கடை ஒன்றின் முன் நின்றான்.

“உங்களுக்கு விரும்பின சாரியை வாங்குங்க. நான் ‘பில்’லை

‘பே’ பண்ணுறான். அதற்காக வெள்ளை சாரியை மட்டும் ‘செலக்ட்’ பண்ணிவிடாதீங்க.”

“ஏன் உங்களுக்கு வெள்ளை சாரியில் விருப்பம் இல்லையா?”

“நீங்க வெள்ளை சாரி உடுத்திறதை நான் விரும்ப இல்லை. நல்ல கலர் கலராண சாரியை நீங்க உடுத்திறதைத் தான் நான் விரும்புறன்.”

“சரி உங்கட விருப்பத்தை நிறைவேத்துறன்” என்று சொன்ன நளினி சாரிகள் இருந்த பகுதிக்குச் சென்றாள்.

நீண்ட நேரமாக அவள் ஒரு சாரியைக் கூட தெரிவு செய்யத் தவறவே, அவன் ஒரு சாரியைத் தேர்வு செய்து வந்து அவளிடம் நீட்டினான். “இது என்ற ‘பிரசண்ட்.’” என்று சொல்லி கனிவாகப் புன்னகைத்தான்.

“வேண்டாம் பிலிப்.”

“ஏன், என்னட்டை எடுக்கக் கூடாது எண்ட கொள்கை வைச்சிருக்கிறீங்களா?”

“இல்லை, ஏன் உங்களிட்டை இருந்து வாங்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறன்.”

பிலிப் உற்சாகத்தை இழந்தான். அதை அவள் அவதானித்து விட்டாள். “பரவாயில்லை தாங்க. உங்கட சந்தோஷத்தைக் கெடுக்க நான் விரும்ப இல்லை” என்றபடி அவள் சாரியை பெற்றாள்.

வெள்ளிக்கிழமை மாலை மங்கும் வேளை. காரியாலயத்தில் இருந்து நேரே வீட்டுக்குப் போகாமல், வெள்ளவத்தை பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சென்றாள் நளினி.

மதியம் இரண்டு மணி போல் பிலிப் தொலைபேசியில் அவளுடன் தொடர்பு கொண்டு, “ஈவினிங் எங்காவது போவமா” எனக் கேட்டான்.

“சொரி’ பிலிப். நான் கோவிலுக்கு போக வேணும்” என்றாள் நளினி.

கோவிலில் பூசை முடிந்த பின் பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு வர, அங்கு பிலிப் நின்றான்.

நெற்றியில் திருநீற்றுக் குறிகளுடனும், சந்தனப் பொட்டுடனும் காணப்பட்ட நளினியை புதுமையுடன் நோக்கினான் பிலிப்.

“என்ன பார்க்கிறீங்க?” நளினி புன்சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

“நல்ல சைவப் பழம் போல இருக்கிறீங்க” என்று சொல்லி பிலிப் சிரித்தான்.

“பகிடி பண்ணுறீங்களா?” பொய்க் கோபத்துடன் நளினி

வினாவினாள்.

“நீங்கள் ஒரு கடவுள் பக்தையா?”

“ஓமோம். நான் கடவுளை நம்புறன். வசதி வாற நேரத்தில கோயிலுக்கு போறனான்.”

“கடவுள்ள உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்குதா?”

“நம்பிக்கை இருக்கிறதால தானே, கோயிலுக்கு போறனான்?”

“கோயிலுக்கு போகாமலேயே கடவுள்ள நம்பிக்கை வைச்சிருக்கலாம் தானே?”

“வைக்கலாம் தான். ஆனால், மனதை ஒரு நிலைப்படுத்த கோயில் தான் சரியான இடம் என்று நினைக்கிறன்.....பை த வே, உங்களுக்கு கடவுள்ள நம்பிக்கை இருக்குதா?”

“இருக்குது. ஆனால், கிறிஸ்டீனா செத்தாய் பிறகு ‘சேர்ச்’ பக்கமே போக இல்லை.”

“அப்படியெண்டால் உங்கட ‘சேர்ச்’ போதகர் உங்களைத் தேடி வீட்டை வந்திருப்பாரே?”

பிலிப்பின் இமைகள் வளைந்து, நெளிந்தன. “உங்களுக்கு இந்த சங்கதி எல்லாம் எப்படித் தெரியும்?”

“எங்கட ஊரிலையும் வேதக்காரர் இருக்கினம். இரண்டு, மூண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு அவையன் ‘சேர்ச்’க்கு போகாட்டால் உடன போதகர் அவையன தேடி வந்து விடுவார். நீங்கள் மதத்தை வளர்க்கிறீங்க. எங்கட மதம் தன்ர பாட்டில வளருது.”

“உங்கட இந்துக்களை எல்லாம் இப்ப எங்கடை ஆட்கள் மதம் மாத்தினம் தானே? நீங்க அதைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறீங்க?”

“அது ஒவ்வொருத்தினர் விருப்பத்தை பொறுத்தது. ஆனால், என்னை ஒருவருமே மதம் மாத்த ஏலாது. நான் கடைசி வரைக்கும் ஒரு இந்துவாகத் தான் வாழுவன்.”

“எனக்காகவாவது எங்கட சமயத்துக்கு வரமாட்டீங்களா?”

“இல்லை, இல்லை. வரமாட்டன். உங்களை எங்கட சமயத்திற்கு வரத் தெண்டிப்பேனே தவிர, நான் உங்கட சமயத்திற்கு வரமாட்டன்.”

“எங்களுக்கிடையில சமயம் ஒரு தடையாக இருக்கிறதை நான் விரும்ப இல்லை.”

“எந்த அர்த்தத்தில இப்படி சொல்லுறீங்க?”

“அதைப் பிற்பாடு சொல்றன்.” பிலிப் சிரித்தபடியே பேச்சைக்

கத்தரித்தான்.

மறுநாள் மாலை பிலிப்பும், நளினியும் எதேச்சையாக வெள்ளவத்தையில் சந்தித்தனர்.

"என்ன இந்தப் பக்கம்?" பிலிப் கேட்க, "பிரண்ட்'டைச் சந்திக்க வந்தன். அவ எங்கேயோ போயிட்டா. 'ஸோ' வீட்டை போறன்" என்றான் அவன்.

பிலிப் அவளை அன்பு ததும்ப நோக்கினான். "நளினி, சுயம்மா ஒரு 'அவுட்டிங்' மாதிரி கோல்பேஸுக்கு போறன். நீங்களும் வாறீங்களா?"

"நானா? நான் என்னத்துக்கு?"

"பேச்சு துணைக்கு வாங்களேன். தனியாக நடக்கிறதை விட இன்னொருத்தர் துணைக்கு இருந்தால் கவையாக இருக்கும் தானே?"

அவள் தன் கைக்கடிகாரத்தை நோக்கினாள். "இப்பவே ஆறு மணியாச்சுது. அங்கை போய் வீட்டுக்கு போக நல்லா இருட்டி விடும். இருட்டில போய் எனக்குப் பழக்கமில்லை."

"நான் வீட்டில கொண்டு வந்து விடுறன்."

"வீட்டையா? வீட்டில இருக்கிற ஆட்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பினம்?"

"'கமோன்' நளினி. ஒரு சின்ன விசயத்தை பெரிது படுத்தாதீங்க."

அதைய மனதுடன் அவனுடன் பஸ்சில் ஏறினாள் நளினி.

'கோல்பேஸ்' கடற்கரை கூட்டத்தினால் நிரம்பியிருந்தது.

"ஓ! நிறைய சனம்! இண்டைக்கு எத்தனையோ தெரிஞ்ச ஆட்கள் உங்களோட என்னைப் பார்க்கப் போகினம்" என நளினி பயந்தாள்.

"அதுக்கென்ன? ஒரு ஆம்பிளையோட ஒரு பொம்பளை போறது பிழையா?"

"நான் இருக்கிற நிலையில அது பிழை எண்டு தான் எனக்குப் படுது. பரவாயில்லை. நல்லதையும், கெட்டதையும் எதிர்பார்க்கத் தானே வேணும்."

அந்த வெட்ட வெளியில், பிலிப்புடன் அருகருகாக நடந்த போது அவளுக்கு கூச்சமாக இருந்தது. அவனிடமிருந்து விலகியே நடந்தாள். கண்களில் அச்சமும், தயக்கமும் நிறைந்திருந்தன.

சூரியன் கடலுள் சங்கமமாகி, இருள் தன் ஆக்கிரமிப்பை வலுப்படுத்த ஆரம்பித்தது.

இருவரும் நடந்தார்கள், பேசினார்கள், சிரித்தார்கள்.

'திருதிப்பென்' பிலிப் நின்றான். மின்கம்ப வெளிச்சத்தில் நளினியை உற்று நோக்கினான்.

“நளினி, உங்களோட ஒரு விசயத்தை ஒளிவு மறைவில்லாமல் கதைக்க வேணும்.”

“என்ன விசயம்?”

“இனி உங்கட வாழ்க்கையை எப்படி அமைக்கிறதா தீர்மானிச்சிருக்கிறீங்க? இப்படியே இருக்கிறதா? இல்லாட்டால் இன்னொரு கலியாணம் கட்டி.....?”

பிலிப் இப்படி கேட்டதும், இது வரை எவ்வித சலனமும் இன்றி தெளிவாகப் பேசியவளுக்கு, பேச்சு நின்றது. அர்த்தமுள்ள அக் கேள்வி அவள் உள்ளத்தைத் தழும்ப வைத்தது.

அவனுக்கு என்ன பதிலைக் கூறுவது? ‘பிலிப், நான் விதவை, இனிக் கலியாணமே செய்யப் போறதில்லை என்று கூறுவதா? அல்லது, ‘இப்போதைக்கு என்னால ஒரு முடிவும் எடுக்க ஏலாமல் இருக்குது’ என்று கூறுவதா?

இது பற்றி தெளிவான ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுப்பதற்காக பிலிப்பைச் சந்தித்து அவளளாவிய பின், பல தடவைகள் மனதைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தி இருக்கிறான். யோகேஸ்வரியுடன் இது பற்றி பட்டும், படாமலும் தர்க்கப்பட்டிருக்கிறான். அலுவலகத்தில் அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய ரஞ்சிதமலரிடம் ஆலோசனை கேட்டிருக்கிறான். வெள்ளவத்தையில் இருக்கும் அவள் சின்னம்மாவின் மகள் சுகிர்தராணியுடன் மனம் விட்டுப் பேசி இருக்கிறான்.

“வசதி வந்தால் ஆரும் ஒருத்தரை கலியாணம் கட்டும். என்னைப் பொறுத்தளவில் நான் உம்மைப் போல இருந்தன் எண்டால் கட்டாயம் பேந்தும் கலியாணம் கட்டுவன்” என்று யோகேஸ்வரி சொல்லி இருந்தான்.

“நீர் சரியான பத்தாம் பசலியாகத்தான் இருக்கிறீர். மூண்டே மூண்டு நாள் மட்டும் தானே அந்த மனுசனோட வாழ்ந்தனீர்? அவருக்காக, அவர்ற்ற நினைவாக சாக மட்டும் கலியாணம் கட்டாமல் இருக்கப் போறீரா?” ரஞ்சிதமலர் கேள்விக்கு மேல் கேள்விகள் தொடுத்தான்.

“ஒரு பொம்பளை, அதுவும் உம்மை மாதிரி வடிவான பொம்பளை தனியாக வாழ்ந்து அவ்வளவு லேசு இல்லை. ஒரு ஆண் துணை தேவை.” வேலாயுதம் பொதுப்பயடையாக கூறியிருந்தார்.

“கலியாணம் கட்ட வேணும் எண்டதற்காக மட்டும் கலியாணம் கட்டாதையும். அவசியம் எண்டால் நான் கட்டும்.” சுகிர்தராணி சொன்னபோது, கலியாணம் கட்டத்தான் நான் விரும்புறன். ஆனால், பயமாக இருக்குது என்று நளினி சொன்னாள்.

“உமக்கு அது சரி எண்டால் நீர் ஏன் பயப்படுறீர்? உமக்கு ஒரு துணை தேவை எண்டால் வேறே ஆரையும் பற்றி யோசியாதையும்.”

நளினிக்கு சுகிர்தராணியின் வார்த்தைகள் வலுவை ஊட்டின. ஆதலால், தன் மனதினுள் அடங்கிக் கிடந்த - பிலிப் பற்றிய - விவகாரத்தை வெளியிட்டாள்.

"அவர் உம்மை விரும்புறார் போலத் தெரியுது நீரும் அவரை விரும்புறீரா?"

"அதைப் பற்றித் தான் என்னால முடிவு எடுக்க முடியாமல் இருக்குது."

"அப்படி எண்டால் ஒரு முடிவை எடுத்திட்டு வாரும். கலியாணம் எண்டு ஒண்டு இருக்கிற தெண்டால் நீரும் விரும்பவேணும்."

மறுமணம் செய்வது பற்றி, பிலிப்பை கைப்பிடிப்பது பற்றி தீர்க்கமான முடிவு ஒன்றை எடுக்க நளினியின் மனம் தயக்கம் காட்டியது.

அவள் எதிரே சூழ்ந்திருந்த சமூகம் அவளுள் பயத்தை ஊட்டியது. அவளைச் சுற்றி குறுகிய வட்டத்தை சமூகம் கீறியிருந்தது. சம்பிரதாயம், கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கம், பாரம்பரியம், கற்பு, மரபு என்று பலவற்றை சமூகம் அவள் முன்னால் பரப்பி வைத்திருந்தது. ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற சம்பிரதாயத்தை மிஸிஸ் குமாரசாமி போன்ற ஒரு சிலர் அவள் காதினுள் ஊதியபடி இருந்தனர்.

சமூகத்திற்கு, தன்னைச் சுற்றியுள்ள - மறுமணத்தையிட்டு எதிர்க் கருத்தைக் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு நளினி பயந்து வாழப் பழகிவிட்டாள். சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு, அவை தவறாக இருந்தாலும், அவற்றை அனுசரித்து வாழ்ந்து விட்டாள். திடீரென அவற்றை எல்லாம் உடைத்து வெளியேறுவதற்கு ஏற்ற மனோபலம், தைரியம், உந்துசக்தி அவளிடம் உறைந்திருக்கவில்லை.

ஆனால், சமூகத்தின் அநாவசியக் கட்டுப்பாடுகளை உடைத்தெறிய வேண்டும் என்ற உத்வேகம் அவளுள் இடையிடையே தோன்றியுள்ளது.

மூன்றே மூன்று நாட்கள் எவ்வித உடல் ரீதியான தொடர்பும் இன்றி, பெயரளவில் ஒருத்தனுடன் வாழ்ந்து, அவன் இறந்த பின் வாழ் நாள் பூராவும் விதவைக் கோலத்தில் வாழ்வதைத் தான் எமது சம்பிரதாயம் போதிக்கிறதா? அப்படியெனில் அவன் வாழ்க்கையில் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்களை, இரண்டாவது கணவன் மூலம் கிடைக்கும் சந்தோஷங்களை மறந்து விடுவதைத் தான் நமது சமூகம் வரவேற்கிறதா?

'இல்லை', 'இல்லை' என அவன் மனம் ஆக்ரோஷித்திருக்கிறது.

'வசதி வந்தால் ஆரும் ஒருத்தனைக் கலியாணம் கட்டும்,' என்று யோகேஸ்வரி கூறியது போல, கலியாணம் கட்டினால் என்ன என்று எண்ணியிருக்கிறாள்.

பிலிப்புடன் அவள் இரு வாரங்கள் தான் பழகி இருக்கிறாள். அவளும் அவள் போல தனிமரமாக - பட்டுப் போன நிலையில் விளங்குகிறாள். அவளின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் அவதானிக்கும் போது, அவள் மீது அவன் உண்மையான அன்பினை, காதல் உணர்வினை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறான். 'நான் உங்களை விரும்புறன்' என்றோ, 'உங்களைக் கலியாணம் கட்ட நான் விரும்புறன்' என்றோ அவன் சொல்லாவிட்டாலும், 'பிலிப் என்னை விரும்புறார்' என்று நளினி எண்ணும் வகையில், அவன் செயல்பட்டிருக்கிறான்.

இப்போது அவன் ஒரு முடிவை எடுக்கும் நோக்கத்தில் தான் 'இனி உங்கட வாழ்க்கையை எப்படி அமைக்கிறதா தீர்மானிச்சிருக்கிறீங்க' என்று கேட்டிருக்கிறான். பிலிப்புக்கு என்ன பதிலைக் கூறுவது?

'மறுமணம் செய்யுறதைப் பற்றி இப்பத் தான் யோசிக்க ஆரம்பிச்சிருக்கிறேன். ஆனால், அதைப் பற்றிய அறுதியான முடிவை இன்னும் எடுக்கவில்லை' என்று சொல்லலாம்.

'நீங்க என்னை கலியாணம் கட்ட சம்மதம் எண்டால் என்ற வாழ்க்கையை உங்களோட இணைக்க விரும்புறன்' என்று சொல்லலாம்.

'அவர் செத்து இப்பத்தான் ஆறுமாசம் முடிஞ்சிருக்குது. இன்னும் ஒரு வருசத்திற்கு பிறகு தான் என்ற வாழ்க்கையை எப்படி அமைக்கிறது எண்டு சிந்தித்து முடிவு எடுக்கப் போறன்' என்று சொல்லலாம்.

'என்ற வாழ்க்கையை மாத்த நான் விரும்ப இல்லை. இப்படியே இருக்கிறதா யோசிக்கிறன்' என்று சொல்லலாம்.

'பிலிப், நான் உங்களை விரும்புறன். ஆனால், நீங்க ஒரு கிறிஸ்தியன் எண்டு சொல்லி எங்கட கலியாணத்திற்கு அப்பா சம்மதிக்கமாட்டார். எண்டபடியால உங்களை என்னால கலியாணம் கட்ட ஏலாது' என்று சொல்லலாம்.

எதைச் சொல்வது?

தனது முடிவை கேட்பவனிடம் அவனது முடிவைக் கேட்கலாம் தானே என்ற எண்ணம் சடுதியாகத் தோன்றியது. நேறடியாகவே கேட்டான். அவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "உங்கட முடிவைச் சொல்லுங்க. சொல்றன்."

"பிலிப், இப்பக் கொஞ்ச நாளா மறுமணத்தில் எனக்குள்ள ஒரு நம்பிக்கை இறுகி இருக்குது. ஆனால், எல்லாத்தையும் நினைக்கக்கில் பயமாக இருக்குது."

"நீங்க சமூகத்தை நினைச்ச இன்னும் பயப்படுறீங்க. தண்ணிக்குள்ள இறங்கிட்டீங்க. இனி நீச்சல் அடியுங்க. உங்களுக்கு நிச்சயம் வெற்றிகிட்டும்."

"கிட்டலாம். தோல்வியும் ஏற்படலாம் தானே?"

"துணிந்தால் தூக்குமேடை பஞ்சமெத்தை என்பார்களே!"

"நீங்க என்ன முடிவில் இருக்கிறீங்க?"

"உங்கட முடிவில் தான் என்ற முடிவு இருக்குது."

"அப்படி எண்டால் எனக்கு கொஞ்சம் 'டைம்' தாங்க."

நளினியை பிலிப் வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்டான். நல்ல வேளை ஒருவருமே அவனைக் காணவில்லை.

(7)

சில் வண்டுகளின் நீங்காரம் இரவின் அமைதியைக் குழப்பியது.

பிலிப் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். கண்களை கசக்கிவிட்டு நேரத்தைப் பார்த்தான். இரண்டு மணி. விடிவதற்கு இன்னும் நான்கு மணித்தியாலங்கள் இருந்தன.

வானத்தில் பிரகாசித்த நிலவின் ஒளி, ஜன்னலினூடாக ஊடுருவி படுக்கையில் படர்ந்திருந்தது. கட்டிலில் இருந்து எழுந்தான். பார்வையை வெறுமனே விசிறினான். அவன் நினைவுக்குள் கிறிஸ்டீனா புகுந்தாள்.

முதலிரவின் போது அவள் பேசியவை எதிரொலிப்பது போல மெல்லிய உணர்வு பீடிக்கிறது.

கொள்ளுப்பிட்டியில் உள்ள 'ஹோட்டேல்' ஒன்றில் அறை ஒன்றை பிலிப் வாடகைக்கு எடுத்திருந்தான்.

"பிலிப், நீங்க எவ்வளவோ கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டி இருப்பீங்க. என்ற 'வை.ஃப்போட்' ஒரு நாளைக்கு 'சினிமா'வுக்கு போக வேணும், இன்னொரு நாளைக்கு பீச்சுக்கு போக வேணும், மற்றொரு நாளைக்கு விசிட்டிங் போக வேணும் என்று நினைச்சிருப்பீங்க. ஆனால், உங்கட கஷ்டகாலம் மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கைதியைப் போல இருக்கிற ஒரு பொம்பளையைத் தான் கலியாணம் கட்டி விட்டீங்க. உங்கட ஆசையை நிறைவேத்த முடியாமல் கட்டிலில் கிடக்கிற ஒரு பொம்பளைக்குத் தான் புருஷனாக இருக்கிறீங்க" என்று கிறிஸ்டீனா கூற, பிலிப் அவள் வாயைத் தன் கையால் பொத்தினான்.

"கிறிஸ்டீனா, உம்மோட வாழ்ற ஒவ்வொரு நாளையும் சொர்க்கத்திலை கழிக்கப் போறன் என்க நனைப்புத் தான் எனக்கு வருது." பிலிப் உணர்ச்சி வந்தவனாகச் சொல்ல, கிறிஸ்டீனா சத்தத்துடன் சிரித்தாள்.

"அதாவது, சொர்க்கத்திலை உங்கட ஆசை நிறைவேறுறதையா நீங்க விரும்புறீங்க?"

"நரகத்திலை ஆசைகள் நிறைவேறுறதை விட சொர்க்கத்திலை

நிறைவேறுறது அதிர்ஷ்டம்தானே?"

"ஏன் இந்த உலகம் உங்களுக்கு நரகமாக தெரியுதா?"

"நீர் இல்லாட்டால் அது எனக்கு நரகமாகத் தான் இருக்கும்."

"பிலிப், நான் பாக்கியசாலி அதே நேரத்தில் உங்கட விருப்பத்தை நிறைவேத்த முடியாத ஒரு தூர்ப்பாக்கியசாலி." கிறிஸ்தோவின் குரல் தழுதழுத்தது. கண்கள் கலங்கின.

"கிறிஸ்தோவா, இது எங்கட முதலிரவு. நீர் கண் கலங்கக் கூடாது. சந்தோஷமாக இருக்க வேணும்" என்ற பிலிப், அவன் முதுகை ஆதரவுடன் தடவிக் கொடுத்தான்.

"பிலிப் ஐயாம் வெரி சொரி'.....முதலிரவில் உங்கட ஆசையை....."

"கிறிஸ்தோவா, நான் வெறி பிடிச்ச மிருகம் இல்லை. மனுசன். ஆறறிவு படைச்ச மனுசன். இந்த 'ஹோட்டேல்ஸ்' அறை எடுத்தது எங்கட தேனிலவுக்காக இல்லை. உம்மோட ஆறுதலாக மனம் விட்டுக் கதைக்கத்தான்....."

கிறிஸ்தோவா கண்ணீர் உகுத்தபடியே இருந்தான்.

மூன்றாம் நாள் அவர்கள் வாடகைக்கு எடுத்திருந்த வீட்டுக்குப் பயணமானார்கள்.

"என்னைப் பொறுத்தளவில் இது தான் என்ற வசந்த மாளிகை.....இஞ்சை தான் நாங்க எங்கட வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கப் போறம்" என்று வீட்டின் கதவைத் திறந்தபடி உள்ளே சென்ற பிலிப் சொல்லிச் சிரித்தான்.

"வசந்த மாளிகையா?" அவன் சிரித்தான். "கூடிய கெதியில் இது ஒரு ஆஸ்பத்திரியாகப் போகுது."

திருமணத்தின் பின் கிறிஸ்தோவாவை பிலிப் ஓர் இடமும் கூட்டிச் செல்லவில்லை. அவனது ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்கு அவன் உடல் நிலை இடம் கொடுக்கவில்லை. வீட்டுக்கு வந்தவர்களைக் கூட தேநீர் வழங்கி சரிவர உபசரிக்க முடியவில்லை. திருமணத்தில் கலந்து கொள்ள முடியாத ஒரு சிலர் அவன் படுக்கை அறைக்குச் சென்று, படுக்கையில் கிடந்தவளிடம் தமது வாழ்த்தைத் தெரிவித்தனர்.

தேவாலயத்தில் இருந்து ஜெபநேசன் போதகர் காலையிலும், மாலையிலும் வந்து கிறிஸ்தோவாவுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டுப் போனார்.

கிறிஸ்தோவாவினால் சில நாட்களுக்குத் தான் வீட்டில் நடமாடக் கூடியதாக இருந்தது. அதன் பிறகு கடும் சுகவீனமுற்றான். பிலிப்புக்கு வேறுவழி இருக்கவில்லை. அவளை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட்டான்.

அதன் பின் தினமும் இரண்டு வேளையும் அவனைப் பார்த்து விட்டு வந்தான். அவன் பெற்றோர் எட்டியும் பார்க்கவில்லை.

திருமணத்தின் போது தேவாலயத்தில் முகத்தைச் சுளித்தபடி, பிறத்தியார் மாதிரி நின்றவர்கள், கிறிஸ்தனாவின் பூதவுடல் மயானத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட போது, அவசரம், அவசரமாக 'ஓட்டோவில்' இருந்து இறங்கினார்கள். மருமகனின் இறுதிக் கிரியைகளில் மூன்றாம் மனிதர்களான நிலையில் பங்குபற்றி விட்டு, மகனுக்கு அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்காமல் போய்விட்டார்கள்.

"பிலிப், நான் செத்தால் நீங்கள் பிறகும் கலியாணம் கட்டுவீங்களா?" இறப்பதற்கு ஒரு வாரத்தின் முன் கிறிஸ்தனா கேட்டிருந்தாள்.

இவ்வாறான ஒரு கேள்வியை பிலிப் எதிர்பார்க்கவில்லை. துணுக்குற்ற நிலையில் பதில் கூறாமல் அவளை வெறுமனே பார்த்தபடி இருந்தான்.

"சொல்லுங்க பிலிப்....."

"கிறிஸ்தனா....." அவன் வெடித்தான். "உமக்கு விசரா? ஏன் இப்படி கதைக்கிறீர்?"

"இல்லை, எனக்கு விசர் இல்லை. நான் சுயபுத்தியோடே தான் கதைக்கிறேன். பிலிப், நான் செத்தாப் பிறகு கலியாணம் கட்டுங்க. கிறிஸ்தனாவை மறக்க முடியாமல் இருக்குதே எண்டோ, இல்லாட்டி ஒருக்கால் கலியாணம் கட்டி நான் பட்டாடு போதும் எண்டோ சொல்லி கலியாணம் கட்டாமல் இருந்திடாதீங்க. அதுவும் உங்கட அப்பா, அம்மா விரும்புற ஒரு பொம்பளையைக் கலியாணம் கட்டுங்க."

"கிறிஸ்தனா, நான் இனி கலியாணம் முடிக்கிறதில்லை எண்டு முடிவு எடுத்திருக்கிறேன்."

"ஏன், என்னத்துக்கு?"

"உம்மோட வாழ்ற வாழ்க்கையே எனக்குப் போதும் எண்டு நினைக்கிறேன்."

"விரக்தியில் இப்படி சொல்லுறீங்களா?"

"இல்லை."

"வெறுப்பில் சொல்லுறீங்களா?"

"இல்லை. உம்மோட வாழ்ற திருப்தியில் சொல்றேன்."

"பிலிப், என்ர ஆசை என்ன தெரியுமா? நீங்க மறுமணம் செய்ய வேணும் எண்டது தான். 'பிளீஸ் டார்லிங்', எனக்காக இதை நிறைவேத்துவீங்களா?"

"நல்ல வேளை, மறுமணம் செய்து பிறக்கப் போற குழந்தைக்கு

கிறிஸ்டீனா எண்ட பெயரை வையுங்க எண்டு நீர் சொல்லேல்லை” என்று கூறியவாறே, கேலியாகச் சிரித்தான் பிலிப்.

அவள் முகம் கூம்பிவிட்டது.

கிறிஸ்டீனா மரணம் அடைவதற்கு ஒரு வாரத்தின் முன் அவளைச் சுற்றி அவள் பெற்றோர், தம்பி, தங்கைகள் மத்தியில் பிலிப் இருந்தான்.

“அப்பா, அம்மா, எல்லாரும் வெளியில் போங்க. எனக்கு பிலிப்போட அந்தரமாக கதைக்க இருக்குது” என்று கிறிஸ்டீனா கூற, எல்லோரும் அங்கிருந்து வெளியேறினர்.

“பிலிப், இஞ்ச வாங்க உங்களோட ஒரு முக்கிய விசயம் கதைக்க வேணும்.”

பிலிப் எழுந்து சென்று, அவள் கட்டிலில் அமர்ந்தான். அவன் கரத்தை அவள் பற்றினான்.

“பிலிப், எல்லாமாக உங்களோட அறுபத்தி ஏழு நாள் வாழ்ந்து விட்டன். ஆனால் இருபத்தி ஐஞ்ச வருஷமாக வாழ்ந்த திருப்தி எனக்கு வந்துவிட்டுது. உங்களைப் போல ஒரு உத்தமரோட வருஷக்கணக்கில் வாழ்ற பாக்கியம் எனக்கு இல்லாமல் போயிட்டுதே” என்ற கிறிஸ்டீனா குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

“கிறிஸ்டீனா, ‘பிளீஸ்’ அழாதையும். கொஞ்ச நேரம் ‘ரிலாக்ஸ்’ பண்ணும்.”

“‘நோ’, நான் இண்டைக்கு கதைக்க வேணும். இனி உங்களோட கதைக்கிறதுக்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமோ என்று தெரிய இல்லை.”

“என்னத்தைக் கதைக்கப் போறீர்?”

“நீங்க எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து தர வேணும்.”

“நீர் என்ன சத்தியத்தை என்னடையே கேட்கப் போறீர் என்று எனக்குத் தெரியும். கண்ட கண்ட படங்களைப் பார்த்து புத்தகங்களை வாசித்து உமக்கு சத்தியம் வாங்கிற விசர் குணம் வந்திட்டுது போல. கிறிஸ்டீனா, என் உயிரே போனாலும் நான் இரண்டாம் தரமாக கலியாணம் கட்டமாட்டன். சத்தியமும் செய்ய மாட்டன்” என அவள் உள்நோக்கத்தை புரிந்தவனாக பிலிப் பேசினான்.

“பிலிப், சின்னப் பிள்ளை மாதிரி அடம்பிடிக்காதீங்க. நீங்க சத்தியம் செய்தால் தான் என் உயிர் நிம்மதியாகப் போகும் பிளீஸ்.....சத்தியம் செய்யுங்க.....” அவள் குரல் தேய்ந்து வர, அவன் அதலகுதலம் அடைந்தான்.

“பிளீஸ்.....பிலிப் பிளீஸ்.....” அவள் கெஞ்சினாள்.

“‘நோ’, என்னால முடியாது.”

“பிலிப், இனியும் அடம்பிடிக்காதீங்க. என்ர கடைசி ஆசையை எனக்காக நிறைவேத்துங்க.”

“ஏலாது ஏலாது” என்றவன் எழும்ப முற்பட்டான். அதற்குள் அவள் அவன் கையைப் பிடித்து தடுத்தாள்.

“போகாதீங்க. சத்தியம் செய்திட்டு போங்க. உங்கட கிறிஸ்தனாவுக்காக இந்த சத்தியத்தை செய்யுங்க.”

“சத்தியம் செய்யுறன். ஆனால், அதை நிறைவேத்தமாட்டன்.”

“இல்லை பிலிப், நீங்க அப்படி செய்யக்கூடாது. சத்தியம் செய்தால் அதை நிறைவேத்த வேணும். என்னைக் கலியாணம் முடிச்ச பிறகு நீங்க அடைஞ்ச கஷ்டத்தை, மனதில சுமந்த துக்கத்தை எல்லாம் நான் கண்டன். உணர்ந்தன். நான் செத்தாப் பிறகாவது நீங்க சந்தோஷமாக வாழ வேணும். கலியாணம் முடிக்காமல் இருந்தீங்க எண்டால் நீங்க சாகிற வரை மகிழ்ச்சி எண்டால் என்ன எண்டு அறியமாட்டீங்க. எண்டபடியால எனக்கு நீங்க மறுமணம் செய்வீங்க எண்டு சொல்லி சத்தியம் செய்யுங்க. ‘பிளீஸ்’ பிலிப், என்ர கடைசி ஆசையை நிறைவேத்துங்க.....”

பிலிப் தன் இறுகிய இதயத்தை இளக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளானான்.

அவள் சொல்லச் சொல்ல, அவள் சொன்னதை அவன் சொல்லி முடித்தான்.

“தாங்கியூ பிலிப்” ஆத்மாந்ந்த மகிழ்ச்சியுடன் கிறிஸ்தனா சொல்ல, பிலிப்பின் கண்களில் ஈரம் கசிந்தது.

அதன்பின் ஒரு வாரமாக பேச முடியாது கிறிஸ்தனா தவித்தாள்.

இறப்பதற்கு சில நிமிஷங்களுக்கு முன் கையை நீட்டினாள். பிலிப் அவள் கையைப் பற்றி சத்தியத்தை நிறைவேற்றுமாப் போல அழுத்தினான்.

அவள் கண்கள் சொருகின.

“கிறிஸ்தனா.....”

பிலிப் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

கிறிஸ்தனாவின் இறுதிச் சடங்கு முடிந்தது. அதில் கலந்து கொள்ள முடியாதவர்கள், துக்கம் விசாரிக்க வீட்டுக்கு வந்து விட்டு போனார்கள்.

“இனியும் இந்த வீட்டில இருந்தால், உனக்கு கிறிஸ்தனாவின்ர ஞாபகம் தான் வரும். நீ வீட்டுக்கு வா” என்று பிலிப்பை தமது வீட்டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்தார் சாமுவேல்.

கிறிஸ்தனா மறைந்து ஒரு வாரம் வரை மாலையில்

மயானத்திற்குச் சென்று மலர்வளையம் சாத்திவிட்டு வந்தான் பிலிப். அடுத்த சில வாரங்களில் மலர்களைத் தூவிவிட்டு வந்தான். இரண்டாம் மாதம் பிறந்த போது, வாரத்துக்கு ஒரு முறை போய் அவளுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்து விட்டு வந்தான்.

கிறிஸ்தவ அவனை விட்டுச் சென்ற வேதனை மனதை விட்டு மெல்ல, மெல்ல அகன்றது. நினைவு மட்டும் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் நிலைத்து நின்றது. அவளைக் காதலிக்கும் காலத்தில் நடைபெற்ற மகிழ்ச்சிகரமான சம்பவங்களை நினைவு கூர்ந்து, அதில் ஒரு நிம்மதியை அடைந்தான்.

அவன் முகத்தில் பிரகாசம் தென்பட, திரேசம்மா அவனை நெருங்கி ரீட்டா பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்க, பிலிப் எரிமலையானான்.

உறவினர் சிலரும் படை எடுத்தனர். சீதனம், 'டொனேஷன்' நகை நட்பு என்று பேரம் பேச முற்பட, "ரீட்டாவை பிலிப் கட்டி இருக்கிறான்" என்று சொல்லி எல்லோரையும் திருப்பி அனுப்பி விட்டாள் திரேசம்மா.

பிலிப் வெகு அமைதியான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான். நண்பர்கள் வந்து 'பார்ட்டிக்கு' கூப்பிட்டால் கூட செல்ல மறுத்தான். அவன் பெரியப்பாவின் மகளுக்கு கலியாணம் நடந்த போது கூட அதில் அவன் கலந்து கொள்ளவில்லை.

வேலைக்குப் போவது. குனிந்தபடி வேலையைச் செய்வது. மாலையில் வீடு திரும்புவது. அறைக்குள் முடங்குவது. சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்குவது.

அவன் வாழ்க்கையில் விருப்பு, வெறுப்பு, பிடிப்பு, அன்பு, பாசம், ஆசை ஆகிய உணர்ச்சிகள் மட்டும்தான் இருந்தன. பலவற்றையும் மறந்த நிலையில், வாழ்க்கையை அந்நியமாக, அநியாயமாக நகர்த்தினான்.

ஆனால், ஆனால், புதுத் தென்றல் அவனைத் தழுவிச் சென்ற போது.....

நளினியை சந்தித்த போது, அவன் நிலையை அறிந்து, அவள் மீது பரிதாபப்பட்டு, அப்பரிதாபம் அன்பாகி, காதலாகி அவனுள் ஏற்பட்டிருந்த வைராக்கியம் கரைந்த போது, முதல் தடவையாக ஆஸ்பத்திரியில் கிறிஸ்தவாவுக்கு செய்து கொடுத்த சத்தியம் அவன் நினைவில் இறுகியது.

"நான் மறுமணம் செய்வன். இது சத்தியம், சத்தியம். என்ற கிறிஸ்தவா மீது சத்தியம்"

அதன் பின் எத்தனை தடவைகள் இவ்வார்த்தைகளை மனதுக்குள் வரவழைத்திருப்பான்?

நளினியை மறுமணம் செய்தால் என்ன? பல நாட்களாக இதன் சாதக, பாதகங்களை அலசினான்.

நளினியை கரம் பிடிக்கவும் அவன் பெற்றோர் அனுமதிக்க

மாட்டார்கள். அவர்கள் அனுமதியின்றித் தான் திருமணம் செய்ய வேண்டும்.

மதம் தான் ஒரு பிரச்சனையாக விளங்கப் போகுது.

யாராவது ஒருவர் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.

நளினி தன் கொள்கையில் பிடிவாதமாக இருக்கிறாள். தன் நிலையை அவள் தெளிவாக்கி விட்டாள்.

விட்டுக் கொடுக்கும் நிலையில் பிலிப் தான் விளங்க வேண்டும்.

உண்மையான காதலுக்காக தன் வாழ்க்கையை தியாகம் செய்தவன். அதே தன்மையான காதலுக்காக மதத்தை தியாகம் செய்யமுடியாதா?

(8)

அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் சகலரும் மதிய இடைவேளையைப் பயன்படுத்தி திக்கு திக்காக போய்விட்டார்கள். நளினி தனிமையில் அமர்ந்திருந்தாள். சாப்பிட வேண்டுமே என்ற எண்ணமின்றி தனது கவனத்தை எதிலும் செலுத்தாமல் இருந்தாள்.

திடீரென, ஓர் அகர வேகத்தில் அவள் மனதுக்குள் — மோகன் முதல் தடவையாக தன் நிலையை எடுத்துரைத்த சம்பவம் புகுந்தது.

அது ஓர் இரவுக்குரிய சம்பவம். திருமணம் செய்து மூன்றாம் நாள் — மோகன் காலமான தினம் அது.

படுக்கை அறையில் 'டேபிள் லாம்ப்பின் மங்கிய வெளிச்சம் இருட்டினை விரட்டியது. கட்டிலில் கிடந்தபடியே, தலையை உயர்த்தி பார்வையை நாலாபுறமும் இலக்கின்றி கழற்றினாள் நளினி.

கட்டிலில் அவளுக்குப் பக்கத்தில் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த மோகன் மீது நளினியின் பார்வை பதிந்தது.

"நளினி, முதலிரவு எண்டால் பொம்பளையள் எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புக்களுடன் புருஷன்மாரிடம் வருவினம். அவரோட என்ன கதைக்கிறது, என்ன மாதிரி நடக்கிறது எண்டெல்லாம் கற்பனைக் கோட்டை கட்டி இருப்பினம் அப்படித்தான் நீரும் முந்தா நாள் என்னட்டை வந்திருப்பீர். ஆனால், கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே உம்மட கற்பனைக் கோட்டை எல்லாம் உடைஞ்சிருக்கும். நான் சொல்றது சரிதானே?"

சற்றுமுன் மோகன் கேட்ட போது 'ஓமோம்' என்று நளினி, சில வினாடி மெளனத்தின் பின் தலையாட்டினாள்.

"என்ர நிலையைப் பற்றி அண்டைக்கு சொல்ல இருந்தன். ஆனால், அதுக்கேத்த தைரியம் என்னட்டை இருக்க இல்லை. அதால தான் நெஞ்சு வலி எண்டு பொய் சொல்லிப் போட்டு படுத்துவிட்டன்.

நேத்தைக்கும் தைரியம் வர இல்லை. இண்டைக்கு தைரியம் வந்திருக்குது. சொல்றன்" என்றவன் எழுந்தான். நளினியின் முன்பாக நின்றான்.

அவனே தொடர்ந்தும் பேசினான்.

" 'ஹோல் இன் த ஹார்ட்' எண்டு ஒரு வியாதியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர். அதாவது இதயத்தில துவாரம் இருப்பதைத்தான் 'ஹோல் இன் த ஹார்ட்' எண்டு சொல்லினம். என்ற இதயத்திலையும் ஓட்டை இருக்குது. 'ஓபரேஷன்' செய்திச்சினம். நான் குணம் அடைவன் எண்டு டொக்டர்மார் சொல்லிச்சினம் ஆனால், என்னால அதிர்ச்சியை தாங்க ஏலாது. தாம்பத்திய வாழ்க்கையும் எனக்கு ஒத்து வராது. எண்டபடியால் கலியாணம் கட்டுறதை தவிர்க்கச் சொல்லி இருக்கினம். ஆனாலும், என்ற அப்பா, அம்மாவுக்கு ஏதோ அவசரம் வந்திட்டுது போல....என்னைக் கலியாணம் கட்டி வைச்சினம்."

நளினி தூக்கிவாரிப் போட்டவளாய், தன் வாழ்க்கையை அஸ்தமனமாக்கும் விதமான அந்த உண்மையை ஜீரணிக்க முடியாதவளாய் 'திக்க' பிரமை அடைந்த நிலையில் பதறினாள். மார்பு வெகு வேகமாக அடித்தபடி வெளியில் தெறித்து விடும் போல செயல்பட்டது. கைவிரல்கள் நடுங்கின.

ஒரு நிமிடம் போல உணர்ச்சி அற்றவளாய் இருந்தவளின் மனதினுள் சினம் புகுந்தது. "அப்படி எண்டால் நீங்க ஏன் கலியாணத்திற்கு சம்மதிச்சீங்க?" லேசான சீற்றத்துடன் கேட்டாள்.

"நான் மாலையும், கழுத்துமாக இருப்பதைப் பார்க்க அம்மா விரும்பினா. கலியாணம் செய்தால் பழைய நிலையை அடைஞ்சாலும் அடைஞ்சு விடுவன் எண்டு அப்பா நினைச்சார். அவையளின்ரை சின்னச் சின்ன ஆசையளுக்கு இப்ப உம்மை பஸிகடாவாக்கிப் போட்டினம்."

"உங்களுக்கு எங்க புத்தி போச்சுது? ஒரு பொம்பளையினர் வாழ்க்கையை சீரழிக்க விரும்ப இல்லை எண்டு சொல்லி இருக்கலாம் தானே?"

"சொல்லத்தான் இருந்தன். அந்த நினைப்போட தான் உம்மட வீட்டுக்கு வந்தன். ஆனால், உம்மைக் கண்டாப் பிறகு என்ற மனசுக்குள்ளையும் ஒரு ஆசை..... இல்லை, இல்லை சபலப் புத்தி புகுந்து விட்டுது. அதால கலியாணத்திற்கு சம்மதிச்சு விட்டன்."

"என்னில என்னத்தைக் கண்டீங்க?"

"நீர் வடிவு இல்லை. உம்மில் கவர்ச்சியும் குறைவு. ஆனால், ஏதோ ஒரு வடிவு இருக்குது. அதை என்னால சொல்லத் தெரிய இல்லை. அந்த வடிவில் தான் நான் மயங்கினன்."

மோகன் சொல்லிக் கொண்டே போக அதை கேட்கும் நிலையில் நளினி இருக்கவில்லை.

தன் நிலையை எண்ணியவனின் கண்களில் நீர் திரையிட்டது. பாழும் கிணற்றுக்குள் தள்ளப்பட்டு விட்டோமே என்ற ஆற்றாமை அவள் அழுகையை பன்மடங்காக்கியது.

மனவேதனை அகலும் வரை அழுதாள்.

மோகன் எவ்வித உணர்ச்சியும் இன்றி அவளைப் பார்த்தபடி நின்றான். அவளைத் தேற்ற ஒரு வார்த்தை கூட வெளியிடவில்லை.

மோகனைப் பற்றி விசாரிக்காமல் மாப்பிள்ளையாக்கிய தகப்பனை நினைத்து நளினி சீற்றமடைந்தாள்.

"சோக்கான மாப்பிள்ளை. இப்படி ஒரு 'என்ஜினியர்' மாப்பிள்ளை இந்த சின்ன சீதனத்திற்கு கிடைக்குமோ" என்று கூறிய புரோக்கர் மீது ஆத்திரமுற்றாள்.

தன் நிலை தெரிந்தும் ஓர் அபலைப் பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்துகிறேனே என்று எண்ணாமல், தனக்கு தாலி கட்டிய மோகன் மீது கோபமடைந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் கழிய அவள் அழுகை அடங்கியது.

மோகனை நோக்கினாள். அவன் தூங்கி விட்டான்.

விரக்தி, வேதனை, ஆத்திரம், கோபம் என்று பல்வேறு உணர்ச்சிகள் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்ததில் அவள் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் ஈடுபட முடியாதவனோட எப்படி வாழ்ந்து? உணர்ச்சிகளை, மன எழுச்சியை எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் கட்டுப்படுத்துகிறது? அவளுக்கு மறுபடியும் கண்களில் நீர் துளிர்ந்தது. 'ஓ' வென்று அழ வேண்டும் போலிருந்தது.

அப்பொழுது அவன் கண் விழித்தான். கட்டிலில் இருந்தபடி நளினி கண்ணீர் சொரிவதைக் கண்டவன், நிமிர்ந்தான். அவள் கரத்தைப் பற்றினான். பின் அதை எடுத்து தன் கன்னத்தில் வைத்து அழுத்தினான். அந்த அனுபவம் அவளுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அதில் ஒரு வகை இன்பம் மறைந்திருப்பது போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

அவனின் கண்களின் கீழிருந்த நரம்புகள் துடித்தன. இதழ்கள் நடுங்கின. மூச்சு உள்ளொடுத்து, வெளிவிடும் வேகம் அதிகரித்தது. இதெல்லாவற்றையும் அவள் அவதானிக்கவோ, உணரவோ இல்லை.

மோகன் அவளை அணைத்தான். அவள் தன்னை அவனிடம் ஈந்தாள். அவனுள் ஒரு 'பரபரப்பு' ஏற்பட்டது. அந்த சுகானுபவம் அவனிடம் ஏற்பட்டிருந்த பல்வகை முரண்பட்டிருந்த உணர்ச்சிகளை விரட்டியது.

அவன் தன்னுடையவன், தனக்கே உரியவன் என்ற எண்ணம் அவள் இளம் மனதில் படிப்படியாக வேரூன்றியது. தன்னை யாரோ பாழாக்கிணற்றில் இருந்து மீப்பது போன்ற உணர்வு பீறிட்டு, அவளை

திக்கு முக்காட வைத்தது.

ஆனால், அந்த உணர்வு சொற்ப வேளைக்குள் மழுங்கி விடுகிறது. அவள் கண்கள் பிரமிக்கும் வகையில் அவன் முழு உடலும் நடுங்கியது. அவன் தன் பிடியைத் தளர்த்தினான். அவன் நெற்றியில் வியர்வை துளிர்விட்டது. கண்களில் பயப்பிராந்தி பரவியது. கண்கள் செருக, சரிந்தான். அப்படியே நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

சற்று முன் அவன் மீது ஏற்பட்டிருந்த ஆத்திரம், கோபம், எரிச்சல் ஆகியன மீண்டும் அவளுள் எழவில்லை. பரிதாபம் தான் ஏற்பட்டது.

அவளை இன்பத்தில் ஆழ்த்த அவன் துடிக்கிறான். ஆனால், அதை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில் அவன் இதயம் பலவீனமடைந்துள்ளது.

அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரை அவளை அணைக்கத் தயங்கியது. மனதிலுள் நிரம்பி இருந்த யோசனை, அவள் நித்திரையை விரட்டியது.

நள்ளிரவு போல மோகன் கண் விழித்தான். "நளினி, என்னை மன்னிச்சு விடும்" என்றவனின், கண்கள் கலங்கின.

நளினி நெகிழ்ந்து விட்டாள். "பரவாயில்லை. உங்கட நிலை எனக்கு விளங்குது." அவன் கரத்தை ஆதரவுடன் பற்றினான்.

"உம்மட வாழ்க்கையை குழப்பி விட்டன் போல....."

"ஃ இல்லை."

"நீர் இல்லை எண்டு சொன்னாலும் ஓம் எண்டு தான் நான் சொல்லுவன்."

"இந்த வருத்தத்தை சுகப்படுத்த முடியாதா?"

"டொக்டர்மார் என்ன தான் சொன்னாலும் இந்த வருத்தத்தை சுகமாக்க ஏலாது. எனக்கு தான் இந்த வருத்தத்தைப் பற்றித் தெரியும் நான் கெதியில் போய்விடுவன் நளினி, நான் ஒரு உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?"

"என்ன?"

"எண்டோ ஒரு நாளைக்கு, அது நாளையாகவும் இருக்கலாம். இல்லாட்டால் ஒரு மாதமாகவும் இருக்கலாம் நான் திடீரெண்டு கண்ணை மூடுவன்."

மோகனின் வாயை அவள் பொத்தினாள். "ஏன் இப்படி அபசகுனமாக கதைக்கிறீங்க?"

அவன் விரக்தியுடன் சிரித்தான். "நளினி, விதியை நாங்க மதியால வெல்லலாம் தான். ஆனால், என்னைப் பொறுத்தளவில் என்ற

விதியை என்னால வெல்ல ஏலாது. நான் சாகத்தான் போறன். நான் உமக்கு துரோகம் செய்திட்டன். உம்மட வாழ்க்கையை சீரழிச்சுப் போட்டன். உம்மை ஏமாத்திப் போட்டன்.”

மோகனின் முழு உடலும் நடுங்கியது. அவன் நிலை நளினியின் மனதைப் பிசைந்தது.

“இஞ்சருங்கோ, கதைக்காதீங்க. நீங்க களைச்சு விட்டீங்க. படுங்க.”

“இல்லை, நான் இண்டைக்கு உம்மோட கதைக்க வேணும் அதுவும் மனம் திறந்து கதைக்க வேணும். நான் செத்தால் நீர் வாழ்க்கை முழுவதுக்குமே இப்படியே இருந்து விடாதையும். மறுமணம் செய்து வாழும். சம்பிரதாயம், சடங்கு, பாரம்பரியம் அது, இதெண்டு உம்மட வாழ்க்கையை இனியும் சீரழிச்சுப் போடாதையும்.”

நள்ளிரவு வரைக்கும் பேசியபடி இருந்தவன், திடீரென தன் நெஞ்சைப் பிடித்தான். துடித்தான். இறுதியில் துவண்டான்.

நளினி ஓடிச் சென்று தகப்பனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தாள்.

டொக்டருக்கு ஆள் பறந்தது. ஆனால், டொக்டர் வரும் முன் மோகனின் சகாப்தம் நளினியின் மடியில் முடிவுற்றது.

(9)

ஸைக்கிள் 'பெடலை' மூச்சு வாங்க மிதித்த விநோதன், யோசனைக்குள் அகப்பட்டிருந்தான்.

தார் வீதியில் இருந்து பிரிந்து சென்ற மண் வீதியில், சைக்கிளைச் செலுத்தி, பனங்கூடலைத் தாண்டியபடி சென்றான்.

கடந்த இரண்டு நாட்களாக மனதைப் பல வேளைகளிலும் அரித்த பிரச்சனைக்கு கழுக முடிவைக் காண்பதற்கான வழியை அவன் சிந்தித்து விட்டான். அதனைச் செயலுருப்படுத்தும் நோக்கில் அவன் நளினியின் வீட்டுக்குப் பயணமானான்.

“நளினி, நான் உமக்கு எப்படியும் வாழ்வு தந்தே தீருவன்” என்று அவன் மனம் அடிக்கொரு தரம் ஓலமிட்டது.

“டேய், உன்ர மச்சாள் தானே கொழுப்புக்கு போயிட்டா? 'அது' இப்ப உன்னை மறந்திருக்கும். நீ அங்கை போய் பிரயோசனம் இல்லை” என்று பாலு முதல் நாள் மாலை சொன்ன போது” இல்லைடா, 'அது' என்னை மறந்திருக்கமாட்டுது, போனவுடன் ஒரு கடதாசி போட்டது தானே?” எனத் திருப்பிக் கேட்டான். விநோதன்.

“அந்தக் கடதாசியைத் தானே நான் பார்த்தனான். உன்னைப் பற்றி ஒரு வரி கூட எழுத இல்லை. சும்மா பேனா நண்பனுக்கு எழுதிற மாதிரி அல்லோ எழுதி இருக்குது?”

“போன அவசரத்தில் அப்படி எழுதி இருக்கும்.”

“அதுக்குப் பிறகு தானே ஒண்டுமே எழுத இல்லை?”

“நேரம் இருந்திருக்காது.”

“உன் மச்சாளுக்கு உன்னில விருப்பில்லை. நீ ஏன் அதுக்கு பின்னால் போய் உன் மானம், மரியாதையை இழக்கிறாய்?”

“அது பொம்பளை. இந்த விசயத்தை எல்லாம் எப்படி சொல்லுறது எண்டு தெரியாமல் தடுமாறும். நான் போய் என் விருப்பத்தை சொன்னன் எண்டால் அதுவும் தன் விருப்பத்தைச் சொல்லும்.”

“சொல்லும், சொல்லும்..... பார்த்துக் கொண்டிரு. வீணாகப் போய் மூக்குடையப் போறாய். வேலை நிறைய இருக்கிற நேரமாகப் பார்த்து கொழும்புக்கு போறாய். அதுவும் ஆரோ குப்பின மாங்கொட்டையை குப்ப.....

நளினி ஊரிலிருந்து விடைபெறும் போது விநோதன் அவள் வீட்டுக்கு ஓடோடி வந்தான். அவன் கையெல்லாம் ‘கிறீஸும்’, ‘ஓயிலும்’ அப்பி இருந்தன. பின்புறத்தில் கைகளை தடவியபடி நளினியை ஏக்கத்துடன் பார்த்தபடி நின்றான்.

“நீ ஏன்ரா அதை பயணம் அனுப்ப அதிர் வீட்டுக்கு போக வேணும்? அது உனக்கு பயணம் சொல்ல இஞ்ச வந்துதோ? நீ உன் நிலையைத் தாழ்த்திப் போடாதே என்று தாய் காலையில் எச்சரிக்கையாய் சொல்ல, அம்மா, அது பாவம். புருஷனை இழந்து தவிக்குது. இந்த நேரத்தில் நாங்கள் தான் அதை அனுசரிச்ச நடக்க வேணும் என்று விநோதன் சொன்னான்.

“சரி போ. மாமா உன் மூக்கை உடைக்கிற மாதிரி கதைப்பார். முட்டாள் பட்டத்தை வாங்கிக் கொண்டு வா” என்று தாய் எரிச்சலுடன் சொல்ல, அதை அசட்டை செய்தவனாக நளினியின் வீட்டுக்கு விரைந்தான்.

“அத்தான், போயிட்டு வாறன்” என்று நளினி அவனிடம் விடைபெற்ற போது, அவன் மனம் ஈரமாகி விட்டது.

வேதனையைச் சமாளித்த வண்ணம் அவளைப் பார்த்தவன், “கொழும்புக்கு போன பிறகு என்னை மறந்து விடுவீரோ?” என நாத்தழுதழுக்கக் கேட்டான்.

நளினி பதில் அளிக்க முற்படுகையில், அங்கு வந்த செல்லத்துரை, “ஊம், நேரமாச்சுது. பஸ் வெளிக்கிடப் போகுது” என்று அவசரப்படுத்தவே, அவள் மெளனத்துடன், கண்களால் அவனிடம் விடைபெற்றாள்.

‘பஸ் ஸ்டாண்ட்’ வரைக்கும் வரட்டுமா? விநோதன் தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

“வேண்டாம், நீ உன் ‘கராஜுக்கு’ போ. உனக்கு வேலை இருக்கும். நான் அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போறன்” என்று

செல்லத்துரை சினத்துடன் சொல்ல, விநோதன் உற்சாகத்தை இழந்தான்.

நளினி மீண்டும் கண்களால் விடைபெற, கண்களால் கூட விடை அளிக்க முடியாமல், பிரமை பிடித்த நிலையில் விநோதன் நின்றான். நளினி நடந்தாள். நின்று திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். விநோதன் கையை உயர்த்தி விடை அளிக்க முற்படுகையில் செல்லத்துரை அவனை முறைத்தார். விநோதனின் கை தன்பாட்டில் கீழே இறங்கியது.

நளினி அவன் கண்களில் இருந்து மறைந்த போதும், அவன் அந்த இடத்தை விட்டு அகலவில்லை.

"தள்ளடா நாயே" என்று சைக்கிள் ஓட்டி ஒருவன் இடிக்காத குறையாக போன போதே, விநோதன் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பினான்.

மனதில் நிறைந்த வெறுமை உணர்வுடன் 'கராஜுக்கு' சென்றான்.

இரு நாட்களுக்கு முன் நளினியை விநோதன் சந்தித்தான்.

"நளினி, நீர் கட்டாயம் கொழும்புக்கு போக வேணுமா?"

"ஓம் அத்தான்"

"ஏன் போக வேணும்?"

"அத்தான், இந்த சூழ்நிலையில் இருந்து விடுபட விரும்புறன். கொழும்பில் ஒரு வேலை கிடைக்கும் போலத் தெரியுது."

"இந்த சூழ்நிலைக்கு என்ன குறை? 'லைட்' இல்லை. பாட்டு கேட்க ஏலாது. படம் பார்க்க ஏலாது. அவ்வளவு தானே?"

"நான் அந்த சூழ்நிலையைப் பற்றி கதைக்க இல்லை.....அத்தான், பழைய சம்பவம் எல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வருது. நிம்மதியாக நித்திரை கொள்ள ஏலாமல் இருக்குது. நிம்மதி இல்லாத வாழ்க்கையைத் தான் வாழ வேண்டிக் கிடக்குது. இதுக்கு ஒரு மாற்றம் தேவை."

"நான் இருக்கக்கூட மாற்றம் தேவையா? முகப்பாத்தியா கதைக்க வேணும் எண்டால் கதைக்கிறன். வீடெல்லாம் அமைதியாக இருக்கிறதால் தான் நானும் அமைதியாக இருக்கிறன். பழைய சம்பவம் எல்லாம் மறக்கிற மாதிரி நான் நடக்கிறன். இப்பச் சொல்லும், கொழும்புக்கு போக வேணுமா?"

நளினி அவனை விசித்திரமாக நோக்கினாள். பின் தலை குனிந்தாள். சில வினாடி மௌனத்தின் பின், இப்போதைக்கு ஊரில் இருந்து, ஊரில் இருக்கிற ஆட்களில் இருந்து, சொல்லப் போனால் உங்களில் இருந்து கூட ஒதுங்கி வாழ விரும்புறன். எனக்கு இப்ப அந்நியமான ஒரு சூழ்நிலை தேவைப்படுது. அப்படியான ஒரு சூழ்நிலை கொழும்பில் தான் கிடைக்கும் எண்டு பரிபூரணமாக நினைக்கிறன்."

மேலும் பேசி அவன் மனதை மாற்ற முடியாது என்பதை விநோதன் புரிந்தான்.

"அப்படி நீர் நினைக்கிறீரா?"

"அப்படி நினைக்கிற படியால் தானே கொழும்புக்கு போக ஆயத்தப்படுத்துறன்."

"சரி உம்மட இஷ்டம்" என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான்.

கொழும்புக்கு நளினி சென்ற பின் அவன் நினைவாகவே விநோதன் வாடினான். கராஜில் இருக்கும் போதெல்லாம் நளினியின் நினைப்பு அவனுள் புகுந்து விடும்.

'ஸ்கூலவை' திருக்கும் போது, 'நட்'டை பூட்டும் போது, பெயிண்ட்டை விசிறும் போது என்றெல்லாம் நளினியின் முகம் மனதினில் மோத.....அதில் புத்துணர்ச்சியை, புளகாங்கிதத்தை அடையபுன்னகைகளாக வெளியிடுவான். இவற்றை எல்லாம் பார்க்கும் பாலு சிரித்துக் கேலி செய்வான்.

"டேய், முதலாளிக்கு உன்னை தன்ர தங்கச்சிக்கு மாப்பிள்ளையாக்க விருப்பமாம். நீ ஓம் எண்டால் கராஜில் உனக்கும் ஒரு பங்கு தருவாராம். நீ என்ன சொல்லுறாய்?" பாலு ஒரு தடவை கேட்ட போது, உனக்குத் தான் என்ற எண்ணம் தெரியுமே. என்னைக் குழப்பிப் போடாதை என்றான் விநோதன்.

"நீ இரண்டாந்தரமும் ஏமாறப் போறாய். உன்னை நினைக்கக்கூடாது எனக்கு பாவமாக இருக்குது. உன்ர கண்டறியாத காதலுக்கு சமாதிக் கட்டிவிட்டு, முதலாளியினர் தங்கச்சி பவளக்கொடியைக் கட்டு."

"டேய், இனி நீ இந்த மாதிரி கதைச்சியெண்டால்....." என்று ஆத்திரத்தில் கத்தி பாலுவை நோக்கி கையை ஓங்கினான்.

தூயிடம் குழைந்தபடி, தன் நோக்கத்தை சிறுகுழந்தை போல விபரித்த விநோதன், 'எண்டபடியால் அம்மா நான் கொழும்புக்குப் போய் நளினியைச் சந்தித்து ஒரு முடிவை கேட்கப் போறன்' என்றான்.

"டேய், இப்படி கதைக்க உனக்கு வெட்கமில்லையோடா? நீ 'அதின்ர' அத்தானாக இருந்தும் அவையன் பிறத்திக்கில சம்பந்தம் வைச்சினம். இப்ப 'அது' தாலையை அறுத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு போய்டுது. உன்னைப் பற்றி நளினியோ, இல்லாட்டி மாமாவோ நினைச்சுப் பார்க்கினமோ? நீ எதுக்கடா மோடன் மாதிரி கொழும்புக்கு போய் 'அதின்ர' காலில் விழுந்து 'என்ர மச்சாளே, மச்சாளே, என்னைக் கலியாணம் கட்டு எனடு கெஞ்சப் போறாய்?"

"அம்மா, இனே அம்மா, காலில் விழுவோ, அதைக் கெஞ்சுவோ, கொஞ்சுவோ நான் போக இல்லை. கலியாணம் கட்டுறதைப் பற்றி 'அதோட' கதைக்கத் தான் போறன்."

"'அது' ஏலாது எண்டு சொன்னால்.....?"

"அப்படி சொல்ல மாட்டுது. 'அதுக்கு' என்னில விருப்பம் இருக்குது."

"விருப்பமோ? அப்படி எண்டால் மோகனை கட்டாமல் உன்னைக் கட்டி இருக்கலாம் தானே?"

"அப்ப மாமனர் நெருக்குதலால் மோகனை கட்டி இருக்கும். இனியும் மாமா 'அதை' நெருக்க மாட்டார். 'அதினர்' இஷ்டத்திற்கு விட்டு விடுவார். எண்டபடியால் 'அது' என்னை கட்ட விருப்பப்படும்."

"ஏதோ நீ சொல்லுறாய். எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. உன் மன ஆறுதலுக்காக போய்ட்டு வா. முகத்தில் கரியை மட்டும் பூசிக்கொண்டு வராதை. பேந்து ஊரெல்லாம் உன்னைப் பார்த்து சிரிக்கும்."

"கண்டறியாத ஊர்....."

நளினியின் வீட்டை விநோதன் அடைந்தான். வெளியில் நின்றபடி உள்ளே நோட்டம் விட்டான்.

'கேட்' தூணில் பித்தளையில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த 'நளினி வாசா' என்ற வாசகங்கள் மங்கி இருந்தன. இரு பக்கத் தூண்களையும் இணைத்து பந்தலிடப்பட்டிருந்த மல்லிகைக் கொடிகள் வாடி, வதங்கி இருந்தன. நிலமெல்லாம் இலைகளும், சருகுகளுமாக நிரம்பி இருந்தன.

விநோதன், சைக்கிளில் இருந்து இறங்கினான்.

கள் இறக்கும் கப்பன் 'கேட்டை' திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்தான்.

"மாமா நிற்கிறாரோ?"

"ஓமாக்கும்."

விநோதன் விறாந்தையை அடைந்தான் 'மாமா' என குரல் கொடுத்தான்.

செல்லத்துரை வந்தார். விநோதனைக் கண்டவரின் முகத்தில் 'சிடுசிடுப்பு' நிறைந்தது.

"என்ன இந்தப் பக்கம்? காசு, கீசு எண்டால் என்னட்டை இல்லை."

"காசு வேண்டாம். கொழும்புக்கு போகப் போறன்."

"என்னத்துக்கு ?"

"நளினியைப் பார்க்க."

"நீ ஏன் அவளைப் பார்க்கப் போறாய்?"

"மாமா, ஒரு முக்கிய விசயம் கதைக்க வேணும்."

"என்னடா முக்கிய விசயம்?"

விநோதன் பதில் கூறவில்லை. செல்லத்துரைக்கு அவன் எண்ணம் புரிந்தது.

"நீ அங்கை போய் அவளைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம். அவளினர் பாட்டை அவள் பார்ப்பாள். உனர் பாட்டை நீ பார்" என்று செல்லத்துரை காட்டமாகச் சொன்னார்.

"மாமா, நளினிக்கு ஏதாவது கொண்டு போறதெண்டால் தாங்கோ. கொண்டு போறன்."

"நீ ஒண்டையும் கொண்டு போகத் தேவை இல்லை. அங்கை போகவும் தேவை இல்லை. காசையும், நேரத்தையும் வீணாக்கவும் தேவை இல்லை."

"நான் போகத்தான் போறன்."

"அங்கை போகாதை."

"இல்லை போறன்."

"மடையா, மொக்கா, மோடா. அங்கை போய் அவளினர் நிம்மதியைக் கெடுக்காதை."

மாமனை விநோதன் முறைத்தான். "நீங்க தான் மடையன், மொக்கன், மோடன்."

வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றான் விநோதன். மாமனின் கடுஞ் சொற்கள் விநோதனின் வக்கிரமான இதயத்தைத் தாக்கவில்லை. தனது மனதை மாற்ற அவன் தயாராக இருக்கவில்லை.

முப்பத்தியாறு மணித்தியால பஸ், படகு, டிரக்டர், சைக்கிள், ரயில் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டு கொழும்புக்கு பயணமான விநோதன் பல விதக் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் வேலாயுதத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

நளினி வீட்டில் இருக்கவில்லை. அலுவலகம் சென்றிருந்தாள். யோகேஸ்வரி அலுவலக விலாசத்தை நீட்டினாள்.

ஆர்வத்துடனும், ஆவலுடனும் நளினியைத் தேடிச் சென்றான் விநோதன்.

இருவரும் சந்தித்த அந்த வேளை.....

மீண்டும் ஊருக்கு ரயிலில் பயணமான வேளை அவன் இதயம் கொதிப்புக்குள் அடங்கி இருந்தது.

"அத்தான், உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் நான் உங்களிலை அன்பு வைச்சிருக்கிறன். நான் உங்கட மச்சான் தான். ஆனால், நீங்க நினைக்கிற மாதிரி என்னால உங்களைக் கலியாணம் கட்ட ஏலாது." நளினி அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னாள்.

"அதுக்குத் தான் என்ன காரணம் என்று கேட்கிறன்."

"நான் உங்களோட இவ்வளவு நாளும் பழகின விதத்தை என்னால மாத்த ஏலாது. நீங்கள் எனக்கு ஒரு சகோதரன் மாதிரி."

"ஆனால், நான் உம்மட அத்தான்."

"தெரியும்."

"தெரிந்துமா?"

"அத்தான், எனக்கு சின்ன வயசிலை இருந்தே உங்களைத் தெரியும். அப்ப இருந்து நான் உங்களை ஒரு சகோதரன் மாதிரி மதிச்சு, நினைச்சுத் தான் பழகி வாறன்."

"அதை எனக்காக மாத்த முடியாதா நளினி?"

"முடியாது."

"இந்த நிலையில் இதை நான் சொல்லிக் காட்டுறதும் சரி இல்லை. ஆனால், அதை என்னாலை சொல்லாமல் இருக்கவும் முடிய இல்லை. இப்ப நீர் இருக்கிற நிலவரத்தில இனி உம்மைக் கலியாணம் கட்ட ஆர் வருவினம்? அப்படி இருந்தும் நான் வலிய வந்து கேட்கக்கூட கூட....."

"அத்தான், நீங்க என்ர நிலைமையை விளங்கிக் கொள்ளாமல் கதைக்கிறீங்க. நான் அறுதலிதான். என்னை ஆரும் கட்டவும் விரும்ப மாட்டினம் தான். ஆனால், அதுக்காக சகோதரன் மாதிரி பழகின உங்களை எப்படி நான் கட்டுறது? என்ர மனசாட்சியை கொல்லச் சொல்லுறீங்களா?"

நளினியின் பதிலில் விநோதன் திருப்தி கொள்ளவில்லை.

(10)

புகமையான தென்றல் காற்றின் சுகம்..... மரம், செடிகளின் சலசலப்பின் மெல்லிய ஒலி.....குருவிகளின் காது மொழிகளை உணர்த்தும் கீச்சுக் குரல்கள்.....யாவற்றையும் அனுபவித்தபடி பிலிப்பும், நளினியும் தேநீர் பருகினர்.

இப்படியான ஒரு ரம்பியமான இயற்கைச் சூழலில், அந்த 'ஹொட்டேல்' அமைந்திருந்ததில், அவர்கள் இருவருக்கும் ஆரம்பத்தில் ஆச்சரியம், கொழும்பிலும் இப்படியொரு ஹொட்டேல் அமைந்திருக்கிறதா, எனப் புதுமைப்பட்டார்கள்.

தேநீரில் சிறிது பருகிய நளினி, தொண்டையைச் செருமினாள். "இப்படியான ஒரு இடத்திற்கு வருவன் என்று கனவிலையும் நினைக்க இல்லை. அதுவும் ஒரு அந்நிய மனிதரோட" என்று நளினி பேச்சை ஆரம்பிக்க, அவள் முகத்தை ஆசையுடன், அன்புடன் பார்த்தபடி இருந்த பிலிப்பின் முகத்தில சுருக்கம் விழுந்தது.

"நான் ஒரு அந்நியனா?"

"அந்நியன் தானே" எனக் கேட்ட நளினி 'கலகல்' வென நகைத்தாள். பிலிப்பின் முகத்தில் சட்டென மலர்ச்சி தோன்றியது. அவள் சிரிப்பில் அவனும் முழுமையாகப் பங்கெடுத்தான்.

"எங்கோ பிறந்தோம். எங்கோ வளர்ந்தோம். ஆனால் ஓர் இடத்தில் சந்திக்கிறோம். இறுதியில் இணைகிறோம்" என்று பிலிப் உற்சாகத்துடன் பேச, நளினி இடைமறித்தாள்.

"நீங்க ஆரைப் பற்றிக் கதைக்கிறீங்க?"

"எங்களைப் பற்றித் தான்."

"எல்லாம் சரிதான். ஆனால், இறுதியில் இணைகிறோம் என்று சொன்னதை என்னால் ஏத்துக் கொள்ள ஏலாது."

பிலிப்பின் கடைவாயில் இருந்து அந்தத்தூடன் ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது. "நாங்க இணையமுடியாதா?"

"பிலிப், எந்த ஒரு எண்ணமும் இல்லாமல் நான் உங்களோட கதைச்சன், பழகினன். எத்தனையோ ஆய்வுகளையோட பழகி இருந்தாலும் நீங்க எல்லாரையும் விட வித்தியாசமாக இருக்கிறீங்க. அதனால் உங்களோட கொஞ்சம் 'மப்பாக' பழகிறன். ஆனால், நான் உங்களை விரும்புறது சரியா, பிழையா என்று எனக்கே தெரிய இல்லை. அதால் என்னால் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாமல் இருக்குது. அப்படியே ஒரு நல்ல முடிவை எடுத்தாலும் நாங்க இணையுறதெண்டால் அதுக்கு கனக்க தடைகள் இருக்குது."

"கனக்க தடைகளா?"

"ஊம், நீங்க கிறிஸ்தியன். நான் இந்து."

"இரண்டு பேருக்கும் ஒரே ரத்தம் தானே ஓடுது."

"உண்மைதான். ஒரே ரத்தம் ஓடினாலும் என்ற அப்பா இதுக்கு 'ஓம்' படமாட்டார். எங்களை பிரிக்கத்தான் அவர் விரும்புவார். இணைய விரும்ப மாட்டார்."

"உங்க அப்பா என் மனதை மாத்தி, அவாட்டை சம்பந்தத்தோட உங்களுக்கு தாலி கட்டுறன்."

"அடுத்ததாக நான் சமூகத்திற்கு பயப்படுறன். அது என்னைச் சுற்றி ஒரு குறுகிய வட்டத்தை போட்டிருக்குது. அதை மீறற மனோபலம் என்னட்டை இல்லை."

"வட்டத்தை விசாலமாக்கிறது தானே?"

"நான் போட்ட வட்டமில்லையே! சமூகம் போட்டது."

"சமூகத்திற்கு பயப்படுறீங்களா?"

"பயந்து வாழப் பழகிவிட்டன். எங்கட ஊரில ஒருத்தி மறுமணம் செய்ததை, எத்தனை பேர் இகழ்வாக கதைச்சினம், எண்டதை நான் இன்னும் மறக்க இல்லை."

"நளினி, நான் இருக்கக்கில ஏன் பயப்படுறீங்க."

"நான் முந்தி இது பற்றி சொல்லி இருக்கிறேன். நான் பொம்பளை யோசிக்காமல் ஒரு முடிவு சொல்ல ஏலாது. நீங்க ஆம்பிளை தானே? உங்கட முடிவைச் சொல்லுங்க."

"என்ர முடிவை நீங்க ஊகிச்சிருப்பீங்க தானே? எதற்கும் சொல்றன். நான் உங்களை விரும்புறன். நீங்க சரி எண்டால் நான் கலியாணம் கட்டத்தயார்."

"சரி, ஒரு நல்ல முடிவை சொல்றன். எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் 'டைம்' தாங்க."

பிஸ்புடன் ஹொட்டேலை விட்டு வெளியேறிய நளினி தனித்துச் சென்ற போதே விநோதனைச் சந்தித்தாள். எதேச்சையான, எதிர்பாராத சந்திப்பு. அவனைக் கண்டதில் இதுவரை மனதினுள் திக்குமுக்காடிய சந்தோஷம், உற்சாகம் யாவும் கரைந்து விட்டன.

விநோதனுடன் உரையாடிய சில நிமிஷங்களுக்குள்ளேயே அவனின் உள் டோக்கத்தை அவள் புரிந்து விட்டாள். வீதியில் அவனுடன் பேச விரும்பாதவள் வேறொரு சிறிய ஹொட்டேலுக்கு அவனைக் கூட்டிச் சென்றாள்.

"முக்கியமான விசயம் ஒண்டை கதைக்கத்தான் கொழும்புக்கு வந்தன்" என்று எடுத்த எடுப்பில் விநோதன் சொன்னான்.

"என்ன விசயம்?"

"எங்கட கலியாணத்தைப் பற்றி....."

"எங்கடையா? உங்கடையா?"

"எங்கடைதான்?"

சர்வர் வந்தான். இருவருக்கும் 'கூல் டிரிங்க்ஸுக்கு' 'ஓடர்' கொடுத்தான் நளினி.

சர்வர் போன பின் விநோதன் நிறையப் பேசினான். நளினி அவன் மனதை மாற்றி, தனது முடிவுக்கு கட்டுப்பட வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தான். அவன் அதற்கு இசையாத போது, அவன் தனது பக்க நியாயத்தை எடுத்துரைத்தான். ஆனால், அதனால் எவ்வித பலனும் ஏற்படவில்லை. நளினி தனது மனதை மாற்றவில்லை. தனது பக்க நியாயத்தை அவன் முன்னால் வைத்தாள்.

"நளினி, நீர் கடைசியாக என்ன சொல்லுறீர்" என விநோதன் ஆத்திரத்தை அடக்கியடி கேட்க, நளினி அடக்கத்துடன் பதில் அளித்தாள்.

"அத்தான், உங்களை எனக்கு பிடிச்சிருக்குது. உங்களிலை நான் அன்பு வைச்சிருக்கிறன். ஆனால், உங்களைக் கலியாணம் முடிக்க ஏலாது."

"அதுதான் ஏன் என்று கேட்கிறன்."

"இதைப் பற்றித் தானே நான் முந்நி கனக்கத் தரம் சொல்லி இருக்கிறன்? நீங்க எனக்கு ஒரு சகோதரன் மாதிரி. உங்களை ஒரு புருஷன் எண்ட நிலையில என்னால நினைச்சப் பார்க்கவே ஏலாமல் இருக்குது."

"நீர் மனம் வைச்சால் உம்மட முடிவை மாத்த ஏலும். நான் உம்மை விரும்புறன். உமக்காக 'எதையும்' செய்யத் தயாராக இருக்கிறன்."

"அத்தான், நீங்க என்னட்டை காட்டுற அன்பை நினைச்ச நான் சந்தோஷப்படுறன். எனக்காக எதையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறீங்க எண்டு நீங்க சொல்லக்கிலை எனக்கு இன்னும் சந்தோஷமாக இருக்குது. என்னைப் பொறுத்தளவில நீங்க எனக்கு ஒரே ஒரு உதவியை செய்ய வேணும்."

"என்ன?"

"என்னை மறந்திருங்க. என்னை விட்டு விலகிடுங்க."

"இதைக் கேட்கிறதுக்கா நான் ஊரில இருந்து இஞ்ச வந்தன்."

"அத்தான், நீங்க ஊரில இருந்து வந்ததுக்காக உங்களை நான் கலியாணம் கட்டத் தயாராக இருக்க வேணுமா? அத்தான், சொல்லுறன் எண்டு கோபிக்காதீங்க. உங்களை விரும்பாத என்னைக் கலியாணம் கட்டி நீங்க என்ன கசுத்தைக் காணப்போறீங்க?"

நளினி இப்படி கேட்டதும் விநோதனின் முகம் சிவந்தது. அவன் எழுந்தான். அவளைக் கோபத்துடன் நோக்கினான்.

"என்ர அம்மாவின்ர சொல்லை மீறி இஞ்ச வந்தது என்ர முட்டாள் தனம் எண்டு இப்பத்தான் விளங்குது. இனியும் உம்மோட கதைச்ச பிரயோசனம் இல்லை. நான் வாறன்."

அவனைத் தடுக்கும் சக்தி அற்ற நிலையில் நளினி விளங்கினாள்.

மர்ம முழுவதும் விநோதனைப் பற்றிய யோசனை அவளுள் நிறைந்திருந்தது.

அவனின் வெள்ளிச்சிரிப்புடனான முகம் அடிக்கடி மனதில் மோதியது.

நளினிக்கு தன் நிலையைப் பற்றிச் சிந்தித்த போது புதுமையாக இருந்தது. மோகன் அவளிடம் இருந்து பிரிந்து ஆறு மாதங்களுக்குள் அவள் வாழ்க்கையில் தான் எத்தனை மாற்றங்கள்!

வேலை கிடைத்து கொழும்பு வந்தாள். பிலிப் அவளை விரும்புகிறான். ஊரில் இருந்து அவளைத் தேடி வந்த விநோதன் அவளைக் கரம் பிடிக்க வேண்டும் என்று துடியாய் துடிக்கிறான்.

குழந்தையை மாற்றி, பழையதை மறந்து புது வாழ்க்கையை அமைதியாக மேற்கொள்ள முற்பட்டவளுக்கு, புதுப்புது பிரச்சனைகள் தோன்றின.

பிலிப்பை நளினி விரும்புகிறாளா? முதலில் இடம் பெற்ற சந்திப்பு.....ஒரு குருட்டுத்தனமான அன்பை அவன் மீது தோற்று வித்து விட்டது. அவன் பரிதாப நிலையை அறிந்த போது அந்த அன்பு முற்றி விட்டது. இப்போது அவள் தீர்மானம் எடுக்க வேண்டிய ஒரு நிலையில் தவிக்கிறாள்.

சாதகமான முடிவு ஒன்றை எடுக்க அவளால் முடியாதா?

இரவு அறையில் இருந்த போது யோகேஸ்வரி வந்தாள். விநோதன் பற்றி பிரஸ்தாபித்தான்.

"அவர் என்ர அத்தான். ஊரில ஒரு 'கராஜ்ல்' வேலை செய்யறார்."

"அதாலையா நீர் அவரை விரும்புநீர் இல்லை?" யோகேஸ்வரி கேட்க. நளினி விக்கித்துப் போனாள்.

"எல்லாத்தையும் உங்களிட்டை சொன்னாரா?"

"ஓமோம். உமக்கு வாழ்வு குடுக்க அவர் துடிக்கிறார்."

"அவருக்கு நல்ல மனசு. குழந்தை மாதிரி, அவர் உயர்ந்த பதவியில இருந்தாலும், நான் அவரைக் கலியாணம் முடிக்கமாட்டன். நான் அவரோட ஒரு சகோதரன் மாதிரி பழகிவிட்டன். சின்ன வயசில கள்ளன், பொலிசு விளையாட்டு எல்லாம் விளையாடி இருக்கிறன். வஞ்சகம் இல்லாமல் பழகி இருக்கிறன். அவருக்கு என்ர மனதில இருக்கிற எல்லாத்தையும் சொன்னன். கோவிச்சுக் கொண்டு ஊருக்குப் போயிட்டார்."

"நல்ல ஒரு சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட்டுட்டீர்."

"இல்லை அக்கா. அப்படி சொல்லாதீங்க. சந்தர்ப்பம் ஒண்டுக்காக உறவு முறையை மாத்திறதா?"

"அப்படி எண்டால் உம்மட வாழ்க்கையை இப்படியே ஓட்டப் போநீரா?"

"இல்லை அதை மாத்தத்தான் போறன்" என்றவள் பிலிப் பற்றி ஒன்றுமே கூறவில்லை.

(11)

எதிர்பார்க்கவில்லை. தேடி வந்து விட்டான். நளினியின் கண்களில் இருந்து ஆச்சரியம் விலக சில வினாடிகள் எடுத்தன.

"பிலிப், என்ன இது? ஏன் ஓ:பிஸுக்கு வந்தீங்க?" என நளினி கேட்க, பிலிப் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "உம்மை பார்க்க வேணும் போலை இருந்துது. வந்தன் பிழையா?"

"இது 'ஓ:பிஸ்' விசிட்டர்ஸ்' வாறதை எங்கட 'எம்.டி' விரும்பமாட்டார்."

"நான் 'விசிட்டரா?' ஐ ஆம் யுவர்....."

நளினி கண்களை அங்கும், இங்கும் அச்சத்துடன் ஓடவிட்டாள். பலரும் வேலையில் மூழ்கி இருந்தனர். ஓரிருவர் தான் பிலிப்பை ஏகாந்தமான நிலையில் பார்த்தனர். "பிலிப், 'பிளீஸ்,' இப்ப இஞ்ச இருந்து போங்க நான் 'ஈவினிங்' உங்களை சந்திக்கிறன்."

"எங்க?"

"நீங்க சொல்லுற இடத்தில."

"என்ற படுக்கை அறையில சந்திக்க முடியுமா?"

"யூ.....யூ....."

"ஓ.கே, ஈவினிங் பஸ் ஸ்டாண்டில மீட்' பண்ணுறன்."

பிலிப் போய்விட்டான்.

அவன் போய் அரை மணித்தியாலம் கடந்தும் நளினியின் மனதில் அமைதி குடியேறவில்லை. அவனைப் பற்றிய எண்ணம், சடுதியாக அவன் அங்கு வந்தது. அவன் போன பின் 'கிரீஸ்' கிளார்க் தேவசகாயம் கூறியது.....யாவுமே அவன் உள்ளத்தை அலை கடலாக்கின.

"நளினி, இப்ப வந்திட்டு போறாரே ஒருவர். ஆர் அவர்?" தேவசகாயம் மூக்குக் கண்ணாடியைத் துடைத்தபடி கேட்ட போது, நளினி துணுக்குற்றாள்.

பிலிப்பை ஏறெடுத்துப் பார்க்காதவர்களில் அவரும் அடங்குகிறார் என அவன் எண்ணி இருக்கையில், அவர் இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறாரே என வியந்தாள்.

"எனக்குத் தெரிஞ்சவர்" என நளினி சமாளிக்க, 'தெரிஞ்சவர்' எண்டால்..... என்று தேவசகாயம் இழுத்தார்.

"கொஞ்ச நாளா பழக்கமிருக்குது."

"என்ன மாதிரி?"

"நாங்கள் இரண்டு பேரும் நல்ல 'பிரெண்ட்ஸ்'."

"நீர் அவரை விரும்புறீரா?"

"சேர், இது என்ற 'போ்சனல்' விசயம்....."

"தெரியும். அதைச் சொன்னீரெண்டால் ஒரு உண்மையை

சொல்லுவன்."

அவர் புதிர் போட்டு பேச, அவளுக்கு உண்மையைக் கூறுவதா, இல்லையா என்று புரியவில்லை. எனினும், உண்மையைச் சொல்வதால் குடியா முழுகிப் போகும் என எண்ணியவன், ஓம் என்றும் சொல்ல ஏலாது. இல்லை என்றும் சொல்ல ஏலாது என்றாள்.

"நீர் அவரை விரும்புநீர் எண்டால் நீர் ஒரு அதிர்ஷ்டசாலி."

நளினி அவரைப் புதுமையுடன் நோக்கினாள். தேவசகாயத்தின் கூற்று அவளுக்குப் புதிராக விளங்கியது.

"சேர், நீங்க சொல்றது வி..வி..விளங்க இல்லை. விளக்கமாகச் சொல்லுங்களேன்."

"கிறிஸ்துனா அதாவது மிஸிஸ் பிலிப் என்ற ஒரு 'பிரண்டோட்' மகள். இந்த உத்தமனோட வாழ்ற பாக்கியசாலியாக அந்த 'கோள்' இருக்க இல்லை. கலியாணம் முடிச்ச நாளில இருந்து கிறிஸ்துனா 'பிளட்கன்சரால்' அவதிப்பட்டாள். துடித்தாள். வேறொரு ஒருத்தன் எண்டால் இப்படியான ஒரு வருத்தக்காரியோட வாழ ஏலாது எண்டு கைவிட்டிருப்பான். ஆனால், இவன் ஒரு தாயைப் போல கிறிஸ்துனாவை கவனிச்சான். அவள் சாகிற வரைக்கும் அவளுக்கு செய்யுற எல்லா பணிவிடையையும் செய்தான். 'ஹீ இஸ் கிரேட்' என்ற தேவசகாயம் தனது மேசைலாச்சியைத் திறந்து அதில் இருந்து ஒரு டயறியை நடவி எடுத்து பக்கங்களைப் புரட்டினார். ஒரு பக்கத்தில் இருந்த படமொன்றை எடுத்தவர். அதை நளினியிடம் நீட்டினார்.

பிலிப்பும், கிறிஸ்துனாவும் மாலையும், கழுத்துமாகக் காட்சி அளித்த படம் அது.

'ஓ!' நளினி பெருமூச்செறிந்தாள்.

(12)

பொரளை மயானம் வெறிச்சோடி இருந்தது.

பிலிப் நடந்து சென்று கிறிஸ்துனா புதைக்கப்பட்டிருந்த மணல் மேட்டின் முன் நின்றான். தலைப்பக்கமாக நாடப்பட்டிருந்த சிலுவையின் கீழ் பொறிக்கப்பட்டிருந்த வாசகங்களை வாய்விட்டு வாசித்தான்.

"ஆயிரமாயிரம் அலைகள் பாய்கின்றன....."

ஆனால், என் பாதங்களை

கழுவ முடியவில்லையே....."

வாசித்து முடித்தவன், கண்களை மூடினான். கிறிஸ்துனா மண்தினில் தோன்றினாள்.

"பிலிப், நான் செத்தால் நீங்க பிறகும் கலியாணம் செய்வீங்களா?"

கிறிஸ்துனாவின் குரல் அவன் செவிப்பறையில் மோதியது.

இறப்பதற்கு ஒரு வாரத்தின் முன் கிறிஸ்தோஸ்தோஸ் நடந்த சம்பாஷணை எதிரொலிக்கின்றது.

".....பிலிப், நான் செத்தாப் பிறகு கலியாணம் கட்டுங்க. கிறிஸ்தோஸ்தோஸ் மறக்க முடியாமல் இருக்குதே எண்டோ, இல்லாட்டி ஒருக்கால் கலியாணம் கட்டி நான் பட்டாடு போதும் எண்டோ சொல்லி கலியாணம் கட்டாமல் இருந்திடாதீங்க....." கிறிஸ்தோஸ்தோஸ் சொல்கிறான்.

"நான் இன்னொரு கலியாணம் முடிக்கிறதில்லை எண்டு முடிவு எடுத்திருக்கிறேன்" என்று பிலிப் உறுதியான குரலில் சொன்னான்.

பிலிப்பின் உறுதி நெஞ்சம் அதற்கிடையில் தளர்ந்து விட்டது. நளினியைச் சந்தித்த பின், அவளுடன் பேசிய பின், அவள் நிலையை அறிந்த பின் - பரிதாபம் அன்பாகி, காதலாகி நளினியைத் துணைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலைக்கு அவன் தன்னை மாற்றிவிட்டான்.

மறுமணம் என்ற வார்த்தைக்கு தன் வாழ்க்கை அகராதியில் அர்த்தம் இல்லை என்று கிறிஸ்தோஸ்தோஸ் வாழ்ந்த போது பல தடவைகள் உறுதியாகச் சொன்னவன், அவள் நிரந்தரமாகக் கண்களை மூடி, ஒரு சில மாதங்களுக்குள் மனதில் வேறொரு பெண்ணை இருத்தி விட்டான்.

நளினியை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவன் நெஞ்சில் ஏதோ ஒன்று ஊற்றெடுப்பது போல இருந்தது. அது என்ன? கிறிஸ்தோஸ்தோஸின் மறைவின் பின் மனதை உறுதியாக வைத்திருந்தவன், அதை எவ்வாறு அவ்வளவு விரைவில் மாற்றினான்?

"பிலிப், உனக்காக ரீட்டா இன்னும் காத்திருக்கிறாள். நீ ஓம் எண்டு சொன்னால் இப்பவும் அவள் இஞ்சை வரத் தயாராக இருக்கிறாள்." என முதல் தடவையாக, கிறிஸ்தோஸ்தோஸ் காலமாகி ஒரு மாதத்தின் பின் திரேசம்மா கூறிய போது பிலிப் வெகுண்டெழுந்தான்.

"மம்மி, நான் இனி கலியாணம் கட்டுறதில்லை எண்டு முடிவு எடுத்திருக்கிறேன்" என்று பிலிப் கத்தினான்.

"டேய், அவள் உன் மச்சான், உனக்கெண்டே வாழ்றான். நீ கிறிஸ்தோஸ்தோஸைக் கலியாணம் கட்டினதை அறிஞ்சு அவன் எத்தனை நாள் பட்டினி கிடந்து அழுதான் எண்டு ஆசைமாமா தானே 'லெட்டர்' எழுதி இருந்தார்? இனியும் அவளை எமாற்றிப் போடாதே."

திரேசம்மா கூறி வாய் மூட முன், பிலிப் குரலை நன்கு உயர்த்தி, "மம்மி, உன் கோபத்தை கிளறாதீங்க! 'ஐ லைக் ரீட்டா' ஆனால், அவளைக் கலியாணம் கட்ட என்னால ஏலாது" என்றான்.

"அது தான் ஏன் எண்டு சொல்லித் தொலையன்" என திரேசம்மா சீறினாள்.

"கிறிஸ்தோஸ்தோஸ் வாழ்ந்த வாழ்க்கையே காலாதி காலத்துக்கும் போதும். இனி நான் சாகட்டும் அந்த சந்தோஷத்திலையே வாழ்ந்து

விடுவன். எனக்கு ரீட்டா வேண்டாம். பிளீஸ் கெட் லொஸ்ட் ஃபுரம் ஹியர்”.

“பைத்தியக்காரன் போல கதைக்காதை நீ வாழ்க்கையினர் நுணியைக் கூட இன்னும் பிடிக்க இல்லை. அதுக்குள்ள ஏன்டா வேதாந்தி மாதிரி கதைக்கிறாய்?”

திரேசம்மா எவ்வளவோ புத்திமதி கூறிய போதும், பிலிப் 'எதையும்' காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை முடிவில் உறுதியான குரலில், "மம்மி, என்னால என்ற முடிவை மாத்த ஏலாது. உங்களுக்காகவும் அந்த முடிவை மாத்த ஏலாது 'பிளீஸ்', என்னை வற்புறுத்தாதீங்க. என்ற 'பேர்சனல்' வாழ்க்கையில் தலை போடாதீங்க" என்றான்.

இவ்வளவு உறுதியாக தாயுடன் வாக்குவாதம் புரிந்து மனதை அலைபாய விடாது, அதை உறுதியாக வைத்திருந்தவன், நனிநியைக் கண்ட பின் உறுதியைக் காற்றில் பறக்க விட்டான். அது ஏன்?

பொரணை மயானத்தில் இருந்து வெளியேறிய போது பிலிப்பின் மனதில் அமைதியின்மை நுழைந்திருந்தது.

கிறிஸ்டீனா இறந்த பின்னர், ஒவ்வொரு நாளும் காரியாலயம் முடிந்த பின் மயானத்திற்குச் செல்லும் பிலிப், அங்கு கிறிஸ்டீனாவைப் புதைத்த இடத்தில் சிறிது நேரம் அவளுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்து விட்டுத் தான் வீடு செல்வான். இதை திரேசம்மா அறிந்து விட்டான்.

“டேய், அந்த அறுதலி தானே உன்னை விட்டிட்டு போயிட்டான். பேந்தும் ஏன்டா உன்ர நேரத்தை வீணாக்கி, அவளினர் புதை குழிக்கு போயிட்டு வாறாய்” என்று ஒரு முறை தாய் கீறிய போது, பிலிப் தன் நிலையை மறந்து விட்டான்.

“மம்மி, கிறிஸ்டீனாவை பற்றி தேவை இல்லாத கதை கதைச்சால் நான் இங்கை இருந்து போய் விடுவன். பேந்து நீங்கள் எனக்கு மம்மி இல்லை. நான் உங்களுக்கு மகனும் இல்லை” என்று கத்தினான். கூடவே இரண்டு பிங்கான்கள், ஒரு 'கப்' ஒரு போத்தல் தூள்தூளாகின.

சாமுவேல் நிலைமையைப் புரிந்து வந்து, பிலிப்பின் கரத்தைப் பற்றினார். “மை டியர் சன், உன்ர பிரச்சனை தான் என்ன? மம்மி சொல்லுறதில் என்ன பிழை?” என்று கேட்க, பிலிப் சிறு குழந்தை போல கண்ணீர் விட்டமுதான்.

“டடி, என்னவோ தெரிய இல்ல, கிறிஸ்டீனாவை என்னால மறக்க ஏலாமல் இருக்குது” என பிலிப் சொன்னான்.

சாமுவேல் வார்த்தைகளால் அவனைத் துளைக்கத் தயாராக இருக்க வில்லை. “ஓ.கே.மைசன்.” உன்ர மனதிற்கு ஓய்வு தேவை. அதை எடுத்தால் எல்லாம் சரி வந்திடும்” என்று மென்மையாகச் சொன்னார்

சாமுவேல்.

ஒரு வாரத்தின் பின் கனடாவில் இருந்து ரீட்டா கடிதம் ஒன்றை எழுதி இருந்தாள். அதை மகனிடம் நீட்டினாள் திரேசம்மா.

ஆரம்பத்தில் பொதுப்படையாக எழுதி இருந்த ரீட்டா இறுதியில், "அத்தான், வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே. உங்கள் வாழ்க்கையில் பசுமையை ஏற்படுத்த விரும்புறன்" என்ற வரிகளையும் சேர்த்திருந்தாள்.

கடிதத்தை வாசித்து முடித்த பிலிப் அதை கிழித்து எறிந்தான். திரேசம்மா தொண்டை கிழியக் கத்தினாள்.

பிலிப் 'ரேடியோவை' பலமாகப் போட்டு விட்டு, அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

(13)

மறு வாரமும் ரீட்டாவிடம் இருந்து கடிதம் வந்தது. அக்கடிதத்தில் தனது 'போட்டோவையும்' அவள் இணைத்திருந்தாள். அதை ஒரு முறை எரிச்சலுடன் நோக்கிய பிலிப், தாயின் முகத்தில் விட்டெறிந்தான். கடிதத்தை கிழித்தான்.

"மம்மி, ரீட்டாவை பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விடச் சொல்லி மாமாவுக்கு ஒரு 'பக்ஸ் மெஸேஜ்' குடுத்து விடுங்க."

"டேய், உன்னைத் தாண்டா பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க வேணும்."

"நான் பைத்தியக்காரனா? அப்படி எண்டால் இரண்டு பைத்தியங்களும் கலியாணம் முடிச்சால் முகப்பாத்தி தான்" என்று பிலிப் அட்காசமாகச் சிரித்து தாயைக் கேலி செய்தான்.

தாயின் முகம் மாறுதலடைந்தாலும், "பிலிப்.....ரீட்டாவுக்கு ஒரு 'லெட்டர்' எழுதி கொஞ்ச நாளைக்கு பொறுத்திருக்கும் படியாவது இருக்கச் சொல்லு" என்றான்.

"என்னத்துக்கு? பைத்தியம் முற்றும் மட்டுமா?"

"இல்லை, அவளைக் கலியாணம் கட்....."

"ஏலாது, அவளை இல்லை ஒருத்தியையும் நான் கலியாணம் முடிக்கமாட்டன்."

ஆனால்.....ஆனால்.....பிலிப் தனது உறுதியை, கட்டுப்பாட்டை காற்றில் பறக்கவிட்டான். நளினியைக் கண்ட பின், அவளுடன் சம்பாஷித்த பின், அவள் நிலையை, அவளும் தன் நிலையிலேயே இருப்பதை அறிந்த பின் தனது கொள்கைகளை, தீர்மானங்களை, எண்ணங்களை என்று யாவற்றையும் மீறினான், நகக்கினான், மாற்றினான், சீராக்கினான்,

"என்னவோ தெரியவில்லை, நளினியைக் கண்ட பின் என்

மணம் மாறிவிட்டது. கிறிஸ்டீனா இறந்த பின்னர் அவள் நினைவாகவே வாடினேன். கிறிஸ்டீனா இல்லையேல் எனக்கு வாழ்க்கையே இல்லை என்று நினைத்திருந்தேன். கிறிஸ்டீனாவின் இடத்தில் எவரையும் அமர்த்த முடியாது என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால், எனக்கு என்ன நடந்தது? ஒன்றுமே தெரியவில்லை. நளினியுடன் ஏன் பேசினேன்? அவளுடன் ஏன் பழகினேன்? அவளுக்காக ஏன் பரிதாபப்பட்டேன்? அவளில் ஏன் கவரப்பட்டேன்? இப்போது ஏன் அவளைக் காதலிக்கிறேன்?"

அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள நண்பன் மூர்த்திக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இப்படி எல்லாம் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

".....மூர்த்தி, நளினி மீது எனக்கு பரிதாபம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பரிதாபம் தான் காதலாக மாறியுள்ளது என்று நீ சொல்லலாம். 'ஓகே' நான் அதை ஓரளவு ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால், அவளுடன் ஏன் தொடர்ந்து பழகினேன் என்பது தான் எனக்குப் புதிராக உள்ளது....."

'மை டியர்' மூர்த்தி, உண்மையைச் சொல்லுறதென்றால், நளினி இல்லை என்றால் எனக்கு வாழ்க்கையே இல்லை என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டேன். நான் ஒரு சந்தர்ப்பவாதி என்று நினைக்கிறாயா? கிறிஸ்டீனா இருக்கும் மட்டும் அவளை ஆழ்ந்த அன்புடன் நேசித்தேன். அவள் மறைந்த பின் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்துகிறேனா?

சில வேளைகளில் யாவற்றையும் நினைக்கும் போது எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடுமோ என அஞ்சுகிறேன். ஒரு மனோதத்துவ டொக்டரிடம் போவமா என்று கூட நினைப்பேன்.

எனது இந்தக் காதலை நீ ஏற்றுக் கொள்வாயா? நான் தவறான பாதையில் செல்கிறேன் என்று நீ நினைக்கிறாயா?

கிறிஸ்டீனா இறந்து மூன்று மாதங்களுக்கிடையில் நான் இப்படி ஒரு பெண் மீது காதல் கொள்வது கேலிக்குரியதா?"

துபால் பெட்டியில் கடிதத்தைப் போட்டு விட்டுத் திரும்பிய பிலிப், யதேச்சையாக நளினியைக் காண.....அவனுள் பல்வகை உணர்ச்சிகள்.

"என்ற 'ஃபிரண்ட்' மூர்த்திக்கு ஒரு 'ஸெட்டர்' போட வந்தன்....."

'அப்படியா' எனக் கண்களால் வினவிய நளினி, "என்னைப் பற்றி ஏதாவது எழுதியிருக்கிறீர்களா?" என சாதாரணத்துடன் கேட்டாள்.

பிலிப்பின் முகம் அளவுகடந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியது. "நான் உங்களை விரும்புறது பற்றி.....நளினி இல்லை என்கிறால் எனக்கு வாழ்க்கையே இல்லை என்கிறால்லாம் எழுதி இருக்கிறேன். நான் எழுதி இருக்கிறதைப் பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?"

நளினியிடம் இருந்து பெருமூச்சொன்று சத்தத்துடன் வெளிப்பட்டது. "பிலிப், நீங்க ஒரு உறுதியான முடிவு எடுத்திருக்கிறீங்க.

ஆனால், என்னால இன்னும் கூட ஒரு முடிவு எடுக்க ஏலாமல் இருக்குது. எனக்கு என்ன செய்வதெண்டே தெரிய இல்லை. பேசாமல் கொழும்பை விட்டிட்டு ஊருக்குப் போய் விடுவமோ எண்டு கூட நினைக்கிறன்."

பிலிப் திகைத்தான். "ஏன் இப்படி எல்லாம் நினைக்கிறீங்க? உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்க இல்லையா? இல்லாட்டால்"

நளினி அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டாள். "இல்லை பிலிப், எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்குது. உங்களை கலியாணம் முடிச்சால் சந்தோஷமாக வாழலாம் என்றும் நினைக்கிறன். ஆனால், எல்லாத்தையும் நினைக்கக்கூட பயமாக இருக்குது. நான் செய்யற காரியம் பிழை எண்டு என்னவோ எனக்கு சொல்ற மாதிரி 'பீலிப்' ஏற்படுது."

"வாழ்நான் முழுவதும் கோழையாக வாழ்றது தான் உங்கட நினைப்பா? முதல்ல அந்த நினைப்பை மாத்துங்க. உண்மையைச் சொல்லுங்க. உங்களுக்கு என்னைக் கலியாணம் முடிக்க விருப்பமா?"

நளினி பதில் சொல்லவில்லை வெறுமனே எவ்வித உணர்ச்சியும் இன்றிப் பிலிப்பைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"சொல்லுங்க நளினி....."

"விருப்பம்....."

"அப்பாடா! கடைசியாக ஒரு மாதிரி உங்கட விருப்பத்தைச் சொல்லி விட்டீங்க. நான் மீதியைப் பார்க்கிறன். உங்கட அப்பாநர் ஆசீர்வாதத்தோட எங்கட கலியாணம் நடக்கும்."

"என்ர அப்பா எங்கட ஊரினர் கலை கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கம், பாரம்பரியம் எண்டு பழைய சம்பிரதாயத்தில ஊறினவர். எண்டபடியால....."

"மிச்சத்தையும் சொல்லுங்க நளினி....."

"எண்டபடியால நான் ஒரு இந்துவைக் கலியாணம் கட்டுறதைத்தான் அவர் விரும்புவார்."

இதைக் கேட்டு பிலிப்பின் முகம் வெளுறி விட்டது. "நீ...நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?"

"நீங்க ஒரு இந்துவாக மதம் மாறி என்னைக் கலியாணம் கட்டத் தயாரா? தனக்கு வாற மாப்பிள்ளை ஒரு இந்துவாக இருப்பதைத் தான் அப்பா விரும்புவார்."

நளினி இப்படிக் கூறியதும், பிலிப்புக்கு வாய் அடைத்தது.

"என்ன பிலிப், ஊமையாகி விட்டீங்க?"

"நீங்க சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ந்து விட்டன்."

"நீங்களும் உங்கட அப்பா, அம்மாவுக்குசமூகத்திற்கு பயப்படுறீங்களா?"

"இல்லை அப்படி பயந்திருந்தால் கிறிஸ்துவனை நான் கலியாணம் கட்டி இருக்க மாட்டன். கிறிஸ்துவன ஒரு தூக்குத் தண்டனை விதிச்ச கைதிபோல இருக்கக்கூட தான் கலியாணம் கட்டினன். அதுவும் அப்பா, அம்மா அரைகுறை சம்மதத்தோட.....அவளோட தாம்பத்திய வாழ்க்கையைப் பங்கு போட ஏலாது என்று தெரிஞ்சும் நான் கலியாணம் கட்டினன். அதுக்கு தியாகம் காரணம் இல்லை. ஒருத்தியை காதலிச்ச விட்டு அவளைக் கைவிடுறது பிழை என்று நினைச்சன். இது உங்களுக்கும் பொருந்தும் என நினைக்கிறன்."

"ஆனால், நான் உங்களை காதலிக்க இல்லையே" என்று நளினி சிரித்தாள்.

"நளினி, உங்கட வாய் தான் இப்படிச் சொல்லுதே தவிர, உள்ளம் இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும். நீங்க வாயைத் திறந்து பிலிப், ஐ லவ் யூ என்று சொல்லாட்டாலும் எனக்கு உங்கட எண்ணம் எப்பவோ விளங்கிட்டுது. சமூகம் உங்களைச் சுற்றிப் போட்டிருந்த அநாவசிய கட்டுப்பாட்டை இண்டைக்குத் தான் உடைத்திருக்கிறீங்க. சரி, இப்ப நீங்க உங்கட உள்ளத்தை திறந்திட்டீங்க. அது ஒண்டே போதும். நான் மிச்சத்தைப் பார்க்கிறன்."

"அப்படி எண்டால் ஒரு இந்துவாக மாறுறது தான் உங்கட நோக்கமா?"

"இல்லை, ஒரு இந்துவாக வாழ்றன். இது நான் இந்து சமயத்துக்கு மாறுறன் என்று அர்த்தம் இல்லை. ஆனால், இந்த நேரத்தில இன்னொண்டையும் சொல்ல விரும்புறன்."

"என்ன?"

"நீங்க எண்டைக்கு என்னை விட மதத்தை விரும்புறீங்களோ அண்டைக்கு தொடக்கம் நான் 'கிறிஸ்தியனாகத்' தான் வாழ்வன்."

நளினிக்கு வாயடைத்தது.

(14)

மேகம் கறுத்துக் கொண்டு வந்தது.

சுகிர்தரானியின் வீட்டில் நளினி இருந்தாள்.

"மழை வரப் போகுது போல, குடையைத் தரட்டோ" என்று சுகிர்தரானி கேட்க, வேண்டாம், மழை வர முந்தி வீட்டுக்குப் போய் விடுவன்" என்கிறாள் நளினி.

"சரி கவனமாகப் போயிற்று வாரும்."

"அக்கா, போறதுக்கு முந்தி கடைசித் தரமாக கேட்கிறன். பிலிப்பை கலியாணம் முடிக்கிறதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க?"

"கலியாணம் கட்ட வேணும், ஒரு ஆம்பிள்ளைத் துணை

வேணும் எண்டு நினைக்கிறீர். எண்டபடியால் கட்டும்.”

“தெரிந்தோ, தெரியாமலோ பிஸ்பை விரும்பிவிட்டன். அவரைக் கலியாணம் கட்டுறதுக்கு அப்பா விடாட்டால் என்ன செய்யுறது எண்டு தான் தெரிய இல்லை” என்றபடி, நளினி படி இறங்கி நடந்தாள்.

வெள்ளவத்தை சந்தியை அடைந்தாள்.

மழை தூறல் போட்டது. காலடியை தூர வைத்து நடையை விரைவுபடுத்தினாள் நளினி.

சில வினாடிகளுக்குள் மழை பெலத்து பெய்யத் தொடங்கியது.

நளினிக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. குடையைக் கொண்டு வரவில்லையே என மனம் நொந்தபடி ஓடத் தொடங்கினாள்.

வீதியைக் கடக்க வேண்டி இருந்தது. ஓடி வந்த வேகத்தில் வீதியைக் கடக்க முற்பட்டாள் ஆனால், தன்னை நோக்கி வந்த காரை அவள் கவனிக்கத் தவறினாள். காட்சி சாரதியும் மழைத்துளிகள் முன்கண்ணாடியை மறைத்திருந்தபடியால், நளினியை கவனிக்கவில்லை. அவளை அண்மித்த போதே அவதானித்தான். ‘பிரேக் கை அழுத்தினான். பயங்கர அலறலுடன் கார் நின்றுது. ஆனால், ‘பிரேக் கை அழுத்தியதினால் எதுவித பலனும் ஏற்படவில்லை.

நளினி அடிபட்ட பந்தின் நிலையானாள்.

மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் சனம் கூடிவிட்டது.

நளினியின் மேனியில் இருந்து வெளியேறிய குருதியை மழைநீர் கழுவிச் சென்றது.

“டாக்ஸி ஒண்டைப் பிடி.....”

“ஆளை ஏத்து.....”

“தமிழ் பொம்பளை போலத் தெரியுது.....”

“ஆர் பெத்த பிள்ளையோ?”

“கார்க்காரன் மாயமாக மறைந்து விட்டான்.”

“உயிர் பிழைச்சு விடுவானோ.”

நளினிக்கு யார் யாரோ சிங்களத்திலும், தமிழிலும் உரையாடுவது போலக் கேட்டது. அவ்வளவு தான் அவளுக்குத் தெரியும். அதன்பின் அவள் சுயநினைவை இழந்து விட்டாள்.

டாக்ஸி ஒன்று நிற்பாட்டப்பட்டது. குத்துயிரான நிலையில் நளினி டாக்ஸியில் ஏற்றப்பட்டாள்.

டாக்ஸி அங்கிருந்து அகன்றது.

சிதைந்த நிலையில் நளினியின் ஒரு கால் வீதியில் அநாதரவாகக்

திரேசம்மாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சிக்கு குறைவே இல்லை.

பிலிப்பைக் கண்டவன், "பிலிப், ஒரு குடநீயூஸ்" என்றான்.

"என்ன மம்மி?" என்று பிலிப் கேட்க, "ரீட்டா இன்டைக்கு வாறாளாம்" என்றான் திரேசம்மா.

"கனடா பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியை விட இலங்கை ஆஸ்பத்திரி நல்லதெண்டு வாறானோ?" என பிலிப் எவ்வித முன்யோசனையும் இன்றிக் கேட்டான்.

திரேசம்மாவின் முகம் களை இழந்து விட்டது. மகனை எரிச்சலுடன் நோக்கினான், "பொத்தடா வாயை. அவள் உன்னைப் பார்க்க வாறாளாம்."

ஆத்திரமூட்டும் வகையில் பிலிப் நகைத்தான். "என்ற மச்சாளுக்காக பரிதாபப்படுறன். அவளுக்காக இண்டையில இருந்து செயம் செய்யப் போறன். யேசுவே அவளுக்கு நல்ல அறிவைக் குடு எண்டு பிரார்த்தனை செய்யப் போறன்."

"பொத்தடா வாயை" என்று திரேசம்மா மீண்டும் கத்தினான். "உனக்குத் தான் பைத்தியம். நீ அவளுக்காக செயம் செய்யத் தேவையில்லை. உனக்குத் தான் பைத்தியம் பிடிச்சிருக்குது. அதுதான் விசரன், பைத்தியக்காரன் மாதிரி கத்துறாய். அவளுக்காக நீ பிரார்த்தனை செய்யத் தேவையில்லை. உனக்காகத் தான் அவள் பிரார்த்தனை செய்ய வேணும்."

பிலிப் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். "ரீட்டா வந்தால் எனக்குத் தான் விசர் பிடிக்கும். எண்டபடியால் அவள் இங்க வரக்கில நான் எங்கையாவது கண் தெரியாத இடத்திற்கு போயிருவன்."

"என்னடா சொல்லுறாய்?"

"நான் கொழும்பை விட்டு இண்டைக்கே போறன்."

"எங்க போகப் போறாய்?"

"எங்கேயோ."

"ரீட்டா நாளைக்கு வாறாளாம். நீ தான் 'ஏப்போர்ட்டு'க்கு போக வேணும்."

பிலிப் மீண்டும் சிரித்தான். அதில் ஏளனம் மிகைந்திருந்தது.

"நான் தானே நாளைக்கு கொழும்பில இருக்கமாட்டன்."

திரேசம்மா தன் தலையில் இரு கைகளையும் அடித்தான். "ஜீசஸ்..... இவனுக்கு நல்ல புத்தி குடுக்க மாட்டியா? நீ எனக்கு ஒரே ஒரு பிள்ளை. அப்படி இருந்தும் சாத்தான் மாதிரி செயற்படுறியே!"

பிலிப் மேலும் ஒன்றும் கூறவில்லை. வீட்டில் இருந்து வெளியேறினான். மனம் போன போக்கில் நடந்தான். வழியில் ஒரு மதுபானசாலை தெரிந்தது. எதுவித யோசனையும் இன்றி அதனுள் புகுந்தான். புகை, சாராயத்தின் நாற்றம், குடிப்பிரியர்களின் கூச்சல், சிரிப்பொலி என யாவுமே அவனை வரவேற்றன.

"குட் ஈவினிங் சேர்" என சர்வர் சலாம் போட்டு வரவேற்றான். பிலிப் உள்ளே சென்று அமர்ந்தான். ஒரு தடவை சுற்றும், முற்றும் பார்த்தான். அவனுக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாருமே இருக்கவில்லை. சர்வருக்கு 'ஓடர்' கொடுத்து விட்டு. சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்தான்.

சர்வர் வந்தான். சாராயத்தையும், கிளாஸையும் வைத்துவிட்டு அகன்றான்.

பிலிப் சாராயத்தைச் சிறிது பருகினான்.

சுற்றும், முற்றும் பார்த்தான். கவரில் தொங்க விட்டிருந்த இளம் பெண் ஒருத்தியின் படம் அவனைச் சுண்டி இழுத்தது.

அப்படத்தையே பார்த்தவனின் எண்ணத்திற்குள் நளினி புகுந்தாள்.

அந்த எண்ணம் இனித்தது. அவன் மனதைத் தழுப்ப வைத்தது.

"பிலிப், என்ற வாழ்க்கையில நான் அடைந்த ஏமாற்றம் இருக்குதே..... அது என்ற மனதில் ஒரு பெரிய காயத்தையே ஏற்படுத்திவிட்டுது. அண்ணன், தம்பி, அக்கா, தங்கச்சி எண்டு ஆராவது இருந்திருந்தாலாவது என்ற துக்கங்களில் பங்கெடுத்திருப்பினம். 'அட்லீஸ்ட்' அம்மாவாவது இருந்திருந்தால் நான் அப்படி துக்கப்பட்டிருக்கமாட்டன். நல்ல வேளை உங்களைச் சந்திச்சன். நீங்கள் என்ற மனதுக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறீங்க."

சில நாட்களுக்கு முன் நளினி கூறியவை அவன் மனதில் தலை காட்டின.

"பிலிப், சொல்லுங்க. நீங்க ஏன் என்னை விரும்புறீங்க?" ஒரு கட்டத்தில் அவள் கேட்கிறாள்.

"அதைத் தான் என்னால சொல்ல முடியாமல் இருக்குது. காதல் எண்டது ஒரு ஊற்று எண்டு சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறன். இதுவும் அப்படியோ?"

நளினி கனிவாகச் சிரித்தாள். "பிலிப் என்றோ ஒரு நாள் நாங்க கலியாணம் கட்டக்கில் என்ற ஊர் ஆக்கள் எல்லாரும் என்னைப் பார்த்து சிரிக்கத்தான் போகினம்" என சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் நளினி சொன்னாள்.

"ஏன் அப்படி சொல்லுறீங்க?"

நளினி அவனை ஆழமாக நோக்கினாள். "நான் ஒரு விதவை. என்ர ஊர் ஒரு பட்டிக்காடு. என்ர சமூகத்தால நான் மறுமணம் செய்யுறதை ஜீரணிக்க ஏலாது."

"ஊரை மறக்கிறது தானே?"

"ஊரை மறக்கிறது? அந்த ஊரின்ர கலை, கலாச்சாரங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், பாரம்பரியங்களைத் தானே நான் பின்பற்றுறன்? அந்த ஊரின்ர ஒழுக்கங்களை, கட்டுப்பாடுகளைத் தான் நான் அனுசரித்து வாழ்றன். அதை எல்லாம் மறக்கச் சொல்லுறீங்களா?"

பிலிப் சில வினாடிகள் வரை வாயடைத்துப் போனான். "அப்படி எண்டால் உங்கட முடிவு தான் என்ன?"

"நான் உறுதியான ஒரு முடிவை எடுத்துவிட்டன். உங்களைக் கலியாணம் கட்டுறது தான் அந்த முடிவு."

" 'வெரிசூட்.' "

"ஆனால் பிலிப், நீங்க இன்னும் ஒரு வருசமாவது பொறுத்திருக்க வேணும். அவர் செத்து இப்பத்தானே ஆறு ஏழு மாசமாகுது?"

"நான் உமக்காக பொறுத்திருக்கிறன். அதற்கிடையில் உம்மட ஊருக்குப் போய் உம்மட அப்பாவை சந்திக்க வேணும்."

"தற்செயலாக அப்பா உங்களை ஏற்றுக்கொள்ளட்டால்?"

"உம்மை கடத்திக் கொண்டு போய் கலியாணம் கட்டுவன்" என்று பிலிப் சிரித்தான்.

நளினியின் எண்ணத்தை பிலிப் மனதில் இருந்து அகற்றினான்.

எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை மனதில் தோன்றியது. எவ்வாறு எதிர்காலத்தை வளமாக்குவது? தற்போதைய சூழல் எதிர்காலத்தில் மேலும் பிரச்சனைகளை உருவாக்கும் என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. ிட்டாவின் வருகை நிச்சயம் தன் வாழ்க்கையில் மேலும் ஒரு சுமையை ஏற்படுத்தும் என அவன் திடமாக நம்பினான். இதைக்களைவது எப்படி? அவன் பதில் அறிவதற்கு முயல்கையில், "ஹலோ மிஸ்டர் பிலிப்" என்ற குரல் அவன் சிந்தனையைக் குழப்பியது.

பிலிப் குரல் வந்த திக்கை நோக்கினான். தேவசகாயம் புன்சிரிப்புடன் நின்றார். இருவருமே ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் 'சேர்ச்சில்' சந்தித்து, தமக்குள் நட்பை வளர்த்தவர்கள்.

"ஹலோ அங்கின் 'ஹெளஸ் ஆர் யூ?"

" 'ஃபைன்' " என்று முகமலர்ச்சியுடன் கூறிய தேவசகாயம், அவன் முன்னால் அமர்ந்தார்.

சர்வர் வந்து போனபின், "உங்களை நான் இஞ்ச சந்திப்பன் எண்டு நினைக்க இல்லை" என்றார் தேவசகாயம்.

"எல்லாம் விதி தான்."

"விதியில் பாரத்தைப் போடாமல், உங்கட வாழ்க்கையை மாத்தி சந்தோஷமாக இருக்கப் பாருங்க."

"என்ன மாதிரி?"

"இன்னொரு கலியாணம் முடிச்சு....."

பிலிப் பதில் கூறாமல் இருந்தான்.

"ஏன் கிறிஸ்தனாவை மறக்க ஏலாமல் இருக்குதா?"

"கிறிஸ்தனாவை எப்படி மறக்கிறது? அவளை மறக்க முடியுமா?"

"அப்படியெண்டால் கலியாணம் முடிக்கிறதில்லை எண்ட முடிவுக்கு வந்திட்டீங்களா?"

"இல்லை முடிக்கத் தான் இருக்கிறன். இப்ப இல்ல."

"பிலிப், எனக்கு கிறிஸ்தனாவைத் தெரியும். இப்ப நனினியையும் தெரியும். அந்த வகையில் உங்களிட்ட ஒரு 'பேர்சனல்' கேள்வியைக் கேட்கலாமா?"

"கேளுங்க."

"சுற்றி வளைக்காமல் நேரேயே கேட்கிறன். நீங்க நனினியை விரும்புறீங்களா? அதாவது 'லவ்' பண்ணுறீங்களா?"

பிலிப் பதில் கூறத்தயங்கினான்.

"சொல்லுங்க....."

பிலிப் மௌனத்தைத் தொடர்ந்தான்.

"சொல்லுங்க பிலிப்....."

"நீங்க நினைக்கிறது சரி எண்டுதான் நினைக்கிறன்."

தேவசகாயம் வாய்விட்டுச் சிரித்தார். "வார்த்தைகளை அளந்து பேசுறீங்களா?"

"இல்லை கிறிஸ்தனா செத்தாப் பிறகு இவ்வளவு கெதியில் இந்த உண்மையை சொல்லுறதில் வெட்கப்படுறன்."

தேவசகாயம் சுருட்டு ஒன்றை வாயில் பொருத்தினார்.

"நனினி ஒரு நல்ல பிள்ளை. பாவம், இந்த சின்னவயசில் விதவையாகிவிட்டாள். அவளுக்கு நீங்க வாழ்வு குடுக்கிறதையிட்டு நான் சந்தோஷப்படுறன். ஆனால், அவள் ஒரு ஹிந்து. எங்கட மதத்திற்கு வர சம்மதிப்பாளா?"

"இல்லை."

"அப்படி எண்டால்?"

"ஒரு கத்தோலிக்கன் இந்துவாக வாழப் போறான்."

"என்ன?" தேவசகாயம் அதிர்ச்சியில் கத்தினார்.

"உண்மை தான் 'அங்கிள்'. நளினி மேல எனக்கிருக்கிற அன்பைக் காட்டுறதுக்கு இது தான் எனக்கிருக்கிற ஒரே வழி."

"ஆனால், அவளுக்கு நீங்க வாழ்வு குடுக்கிறதை நீங்க மறந்திடாதீங்க."

"நான் வாழ்வு குடுக்கிறனா? ஏன் ஆம்பிளையளுக்காக வக்காலத்து வாங்கிறீங்க?"

தேவசகாயம் ஏதோ கூற வாயெடுத்தார். அதற்குள் வேலாயுதம் அங்கு தோன்றினார். அவர் முகத்தில் 'பரபரப்பு'.

(16)

ஆஸ்பத்திரிக்குரிய 'குளோரோ-போம்' மணம் வீசியது.

அந்நேரத்தில் ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி பிலிப், தேவசகாயம், வேலாயுதம் 'ஓட்டோரிக்ஷோவில்' வந்து கொண்டிருந்தனர். பிலிப்பின் முகத்தில் எதுவித உணர்ச்சியும் தென்படவில்லை. அவன் மனம் நன்கு மரத்துவிட்டது.

ஆஸ்பத்திரியில் வார்ட் ஒன்றில் நளினி அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாள்.

கண் விழித்தவள், ஏதோ ஒரு உலகத்தில் இருப்பது போன்ற உணர்வு அவளுள் ஏற்பட்டது. எங்கிருக்கிறோம். என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. கண்களை நாலாபுறமும் சுழற்றினாள். அறை முழுவதும் இருந்தவற்றை பார்க்க.....படிப்படியாக ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதை அனுமானித்தாள்.

'எனக்கு என்ன நடந்தது' என தன்னுள் கேட்டாள்.

ஒன்று ஒன்றாக நடந்தவை மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்தன.

வீதியைக் கடக்க முற்பட காரொன்று வீச்சுடன் வந்து 'பிரேக் போட, அவள் தூக்கி எறியப்பட, அதன் பின்அவள் மூர்ச்சை அடைந்து விட்டாள். அவளை யார் அங்கு கொண்டு வந்தார்கள்?

பக்கத்து கட்டில் கிழவி முனகுவது கேட்டது. தூரத்தில் 'நேர்ஸ்' ஒருத்தி நோயாளியுடன் வாக்குவாதப்படுவது தெரிந்தது.

நளினி தன் உடலை ஒரு முறை நோட்டம் விட்டாள். போர்வை உடலை மறைத்து இருந்த படியால் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. தலையை உயர்த்தினாள். முழங்காலுக்கடியில் நோவெடுத்தது. அதைத்

தடவிக் கொடுக்க கையைக் கீழே கொண்டு சென்றாள். அந்த வினாடியே அவள் நெஞ்சு பதறியது. முழங்காலுக்கு அப்பால் வெறுமையாக இருந்தது.

ஓ!

தன் நிலையை நினைத்த போது அவள் உள்ளம் வெதும்பியது. 'நொண்டியாகி விட்டேனே' என மனம் கத்தியது.

இப்படி துரதிர்ஷ்டசாலியாக பிறந்து விட்டேனே என எண்ணி கண்ணீர் உகுத்தாள். வேதனையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையில் விசித்து, விசித்து அழுதாள்.

இனி எவ்வாறு வாழ்க்கையை மேற்கொள்வது? அந்த எண்ணமே அவள் கழுத்தை வாளால் அறுப்பது போல் இருந்தது.

ஒரு கால் இல்லாமல் எவ்வாறு வாழ்வது? வாழ்க்கை முழுவதும் முடமான நிலையில், ஒன்றுமே உறுதியாகச் செய்ய முடியாத நிலையில்.....

பிலிப்பின் எண்ணம் நெஞ்சில் நிழலாடியது.

'இந் நிலையில் அவர் என்னைக் கண்டால்.....நிச்சயம் என்னை மறந்து விடுவார். ஏற்கனவே ஒரு நோயாளியைக் கலியாணம் கட்டி வாழ்க்கையை முடமாக்கியவர். இனியும் வாழ்க்கையில் தியாகங்களுக்கோ, முட்டாள்தனமான சிந்தனைகளுக்கோ அவர் இடம் குடுக்க மாட்டார். நிச்சயம் என்னை மறந்து விடுவார்.....'

தன் நிலையை எண்ணி கண்ணீர் உகுத்தவள், நிழலொன்று தன் முன்னால் படர, தலையை உயர்த்திப் பார்த்தாள். அங்கே பிலிப் நின்றான். அவன் அருகில் தேவசகாயம், வேலாயுதம் நின்றனர்.

"பிலிப்" என்று கத்திய நளினி கேவிக்கேவி அழுதாள்.

பிலிப் அவளை நோக்கினான். அவளின் முக்கால்வாசி உடம்பு பண்டேஜீக்குள் அகப்பட்டிருந்தது.

"இந்த நிலையிலா, நான் உங்களைப் பார்க்க வேணும்?" பிலிப்பின் குரல் தழுதழுத்தது.

"எல்லாம் விதி பிலிப்" என்றவள் மீண்டும் அழுதாள்.

"நளினி அழாதையும். கடவுள் உம்மை நல்லா சோதிக்கிறார்." தேவசகாயம் பொதுப்படையாகச் சொன்னார்.

"சேர்....." என்று ஏதோ கூற வாயெடுக்க, நளினியின் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் பரவின. அவள் கண்களில் ஓர் அகீத ஒளி தோன்றுவதை பிலிப் கண்டான்.

"டொக்டர்" என பிலிப் கத்தியபடி 'வார்ட்டை' விட்டு ஓடினான்.

பொரளை மயானத்தை நோக்கி நளினியின் பூதவுடல் ஊர்வலமாக சென்று கொண்டிருந்தது. சொற்ப தொகையினரே ஊர்வலத்தில் அடங்கியிருந்தனர்.

பூணூல் உடலைச் சுற்றி இருக்க, வெறும் மேலுடன், கையில் தீச்சட்டியுடன், ஊர்வலத்தின் முன்னால் வேட்டி 'சர,சரக்க' பிலிப் நடந்தான்.

"டேய், நீ ஒரு 'ட்ரூ கிறிஸ்டியன்' அவங்கட.. சமய சடங்கில கலந்து கொள்ளப் போறியா? பைத்தியக்காரா, சுகமில்லை எண்டு சொல்லிப்போட்டு வீட்டில கிடா. இல்லாட்டால் எங்கையாவது தொலைஞ்சு போடா....." தாயின் குரல் செவிப்பறையில் மோத.....

பிலிப் நடக்கிறான்.

"பிலிப், உன்ர மம்மி சொல்லுறதை கேளடா, நாங்க 'கிறிஸ்டியன்ஸ்' ஒரு 'ஹிந்து'வுக்காக அதுவும் ஒரு கொஞ்ச நேரத்துக்காக, காலாதி காலமாக கடைப்பிடிச்சு வந்த மதத்தை மறக்க நினைக்கிறியா?" சாமுவேல் ஆத்திரத்துடன் கத்துகிறார்.

பிலிப் வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை.

சாமுவேலும், திரேசம்மாவும் எவ்வளவோ வாதாடினார்கள்.

"முட்டாள், பைத்தியக்காரன், விசரன்.." என்ற சொற்களை, திரேசம்மா பல தடவைகள் உபயோகித்தாள்.

ஆனால், பிலிப் தன் முடிவை மாற்றத் தயாராகவிருக்கவில்லை.

"டடி, மம்மி, உண்மையான காதலை உங்கட மதக் கொள்கையால மறைக்கப் பார்க்கிறீங்களா? 'பிளீஸ்' என்னை என்ற வழியில் விடுங்க....."

தந்தையும், தாயும் திகைத்திருக்க, பிலிப் வீட்டை விட்டு தெம்புடன் வெளியேறினான்.

வேலாயுதத்தின் வீட்டில், சவப்பெட்டியில் கிடத்தப்பட்டிருந்த நளினியின் பூதவுடலின் முன்னால், ஐயர் அந்திமக் கிரியைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அவர் முன்பாக பிலிப் சப்பாணி கொட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தான்.

ஐயர் திருநீற்றை நீட்ட, அவன் அதைப் பெற்று நெற்றியில் பூசினான்.

காப்பை ஐயர் எடுக்க, அவன் தன் கையை நீட்டினான். அவன் விரலில் காப்பை ஐயர் கட்டினார்.

அதன்பின் ஐயர் மந்திரங்களை ஒவ்வொன்றாக உச்சாடனஞ் செய்தார்.

பிலிப்பின் மீதே யாவரது பார்வையும் பதிந்திருந்தன.

அரை மணித்தியாலத்தில் கிரியைகள் முடிவுற்றன.

சவப்பெட்டி மூடப்பட்டது.

மரண ஊர்வலம் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டது.

"பிலிப், எனக்கு ஒரு உதவி செய்வீங்களா?" நளினி கேட்டிருந்தாள்.

"நீங்களும் கிறிஸ்துமாமாதிரி என்னட்டை சத்தியம் வாங்கப் போறீங்களா?" பிலிப் கேட்க "இல்லை, எனக்கு கொள்ளிவைப்பீங்களா" என நளினி குழைந்தாள்.

"கொள்ளி?" திகைப்புடன் பிலிப் வினவ, 'ஓமோம், என்ர ஆத்மா சாந்தியடைய வேணும். என்ர கலியாண ஆசை நிறைவேறாத நிலையில் உங்களை எல்லாம் விட்டிட்டு போகப் போறன். எண்டபடியால எனக்கு சரியான விதமாக பிரியாவிடை தாங்க' என்கிறாள் நளினி.

"பார்ப்பம்....."

மரண ஊர்வலம் பொரனை மயானத்தை அடைந்தது.

பிலிப் நடக்கிறான்.

கத்தோலிக்க சேமக்காலையில் கால்களைப் பதிக்கிறான்.

கிறிஸ்துமாவை புதைத்த இடத்தை தாண்ட முற்படுகிறான். ஆனால், ஏதோ ஒரு சக்தி அவன் செயலைத் தடுக்கிறது. நிற்கிறான்.

சிலுவையின் கீழே கிடந்த வாசகங்களை வாசிக்கிறான்.

"ஆயிரமாயிரம் அலைகள் பாய்கின்றன....."

ஆனால் என் பாதங்களை

கழுவ முடியவில்லையே!"

கிறிஸ்துமாவின் நினைவு மனதை ஆக்கிரமிக்கிறது.

"கிறிஸ்துமாமா, உம்மோட வாழ்ற ஒவ்வொரு நாளையும் சொர்க்கத்திலை கழிக்கப் போறன் எண்ட நினைப்புத் தான் எனக்கு வருது" என்று அவன் சொல்ல, "அதாவது சொர்க்கத்தில் உங்கட ஆசை நிறைவேறுறதையா நீங்க விரும்புறீங்க?" என்று சிரிப்புடன் அவன் கேட்கிறான்.

"நரகத்திலை ஆசைகள் நிறைவேறுறதை விட சொர்க்கத்திலை நிறைவேறுறது அதிர்ஷ்டம் தானே?"

"ஏன் இந்த உலகம் நரகமாக உங்களுக்கு தெரியுதா?"

"நீர் இல்லாட்டால் எனக்கு அது நரகமாகத்தான் இருக்கும்."

பிலிப் நடையைத் தொடர்கிறான்.

மயானத்தின் இந்துப் பிரிவை அடைகிறான். கிருத்தியங்கள் யாவும் நிறைவேறுகின்ற இறுதியாக பிலிப் கொள்ளி வைக்க.....

நினியின் உயிரற்ற உடல் விளாசி எரிவதைப் பார்த்தபடி பிலிப் நிற்கிறான்.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக யாவரும் வெளியேற.....

பிலிப் அசையவில்லை. தீச்சவாலையைப் பார்க்க, அசங்கிய எண்ணங்கள் அவனுள் புக முற்படுகின்றன.

மரிமை மங்கியது.

மயானம் வெறிச்சோடியது.

பிலிப் அங்கிருந்து வெளியேறினான். வேலாயுதம் மட்டும் அவனைப் பின்தொடர்கிறார்.

இருள் தலை நீட்டத்தயாராகிறது.

"தம்பி, போவமா?"

மயானத்தின் வெளியே ரீட்டா நிற்கிறான்.

பிலிப் மயானத்தின் முன் வாசலை அடைய, அவனைக் கண்டு ரீட்டா திகைப்படைகிறான். அவன் நெற்றியை ரீட்டா நுணுக்கமாக நோக்கினான்.

கொஞ்சம், கொஞ்சமாக ரீட்டாவின் முகத்தில் வெறுப்பு.....

அதைத் துரத்தியபடி அருவருப்பு..... கோபம் என்று பல்வகை உணர்ச்சிகள்.

பிலிப் தலை குனிகிறான்.

மீண்டும் தலை உயர்த்த ரீட்டா காரில் ஏறுவது தெரிந்தது.

"தம்பி, கிட்டடியில் ஒரு 'பைப்' இருக்குது. அதில முகத்தை கழுவிப் போட்டு 'சேர்ட்,' 'லோங்ஸை' போடும்....." வேலாயுதம் தயக்கத்துடன் சொல்கிறார்.

"இல்லை, இப்படியே வீட்டை போறன்."

பிலிப் காரில் ஏறுகிறான். கார் புறப்பட்டது. * * * *

MACKFOL

**ORGANIC FOLIAR FEED
HELPING YOU REACH THE
MAXIMUM YIELD POTENTIAL
THE NATURAL WAY**

MACKFOL is an organic plant food seaweed, which contains over 60 naturally occurring plant nutrients.

MACKFOL contributes to more vigorous plant growth, healthier root systems and greater marketable yield potential.

Ideal for fruits, vegetables, cereals and field crops as well as turf, ornamental flowers and nursery stock.

Sales inquires to:

MACKWOODS LTD

(Agrochemicals Department)

10, Gnanartha Pradeepa Mawatha, Colombo 8. Phone: 697965-9

லிங்க்

அன்பார்ந்த இல்லத்தரசிகளே!

உங்களுக்குத் தெரியுமா? இலங்கை நாட்டில் 70% வீதமான பெண்கள் அயடென் (Iodine) குறைபாட்டால் உடல் நலமிழந்து காணப்படுகின்றனர். இக்குறைபாட்டை தவிர்த்துக் கொள்ள பாவியங்கள் தூய்மையாக்கப்பட்டு உலர்ந்த தன்மையுடன் பொழியும்.

லிங்க்

மேசை உப்பு

உடல் நலத்திற்கு இன்றியமையாத போஷாக்கான அயடென் (Iodine) கலக்கப்பட்டது.

இது

- 1) தூய்மையானது
- 2) நீரில் சுத்திகரிக்க தேவையில்லை
- 3) ஈரத் தன்மையற்றது
- 4) கட்டி படாதது
- 5) நிறம் மாறாதது

தவிர்த்துக் கொள்ளக் கூடிய நோய்கள் கண்டமாலை, கண்டகழலை, மந்த புத்தி, குறைப்பிரசவம், மேலும் பல. லிங்க் பிரபல நவீன சந்தைகளிலும், மொத்த, சில்லறை பலசரக்கு வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கும். மேலதிக விபரத்திற்கு தொடர்பு கொள்க

Link Imports And Exports (Pvt) Ltd.,
86/1 Chatham Street,
Colombo 1.
Tel: 435959

DMS